

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P
ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ปริญญานิพนธ์
ของ
ปิยลักษณ์ อัครรัตน์

อ
420.724
ป619ก

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุริยบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

พฤษภาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P
ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

บทคัดย่อ
ของ
ปิยลักษณ์ อัครรัตน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาคุณวุฒิปบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
พฤษภาคม 2551

ปิยลักษณ์ อัครรัตน์. (2551). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์, อาจารย์ ดร.ราชนันท์ บุญธิมา, อาจารย์ ดร.ชลวิทย์ เจียรจิตต์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะคือ 1) พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P เพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษ และเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 2) เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P และเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัย เชื้อชาติไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ชาย-หญิง อายุประมาณ 3-5 ปี เกิดหรือเติบโตในนครลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มาโดยการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 7 คน กลุ่มเผยแพร่ 1 มีจำนวน 5 คน และกลุ่มเผยแพร่ 2 มีจำนวน 5 คน รวมเด็กปฐมวัยที่มีส่วนร่วมในงานวิจัยครั้งนี้ 17 คน แต่ละกลุ่มใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้นจำนวน 24 ครั้ง 72 ชั่วโมง ดำเนินการวิจัยโดย ผู้วิจัยและครูอาสาสมัคร 3 คน รวมทั้งสิ้น 4 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น แบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษหรือ Preschool Language Scales-4 Screening Test พี แอล เอส 4 (PLS-4) แบบประเมินเพื่อวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P และแบบสำรวจความคิดเห็นต่อของการบ้าน (Homework Package)

สถิติในการวิจัยใช้ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว แบบวัดซ้ำ (One Way Repeated Measures ANOVA) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าแจกแจงจำนวนค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยใช้ค่า t-test และการเปรียบเทียบเชิงซ้อนของ Scheffe

ผลการศึกษาพบว่า

1. การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีความสอดคล้องและเหมาะสมเชิงเนื้อหาและการนำไปใช้

2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสำหรับกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มเผยแพร่ 2 มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง ใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 สำหรับกลุ่มเผยแพร่ 1 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 กล่าวคือ หลังการทดลองเด็กปฐมวัยทั้ง 3 กลุ่มคือกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง

3. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสำหรับเด็กปฐมวัยทั้ง 3 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 หลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P มีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

THE DEVELOPMENT OF 6P ENGLISH LANGUAGE LEARNING MODEL
FOR THAI YOUNG CHILDREN STUDYING
ENGLISH AS A SECOND LANGUAGE

AN ABSTRACT

BY

PIYALAK AKRARATANA

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Doctor of Education degree in Early Childhood Education
at Srinakharinwirot University

May 2008

Piyalak Akkraratana. (2008). *The Development of 6P English Language Learning Model for Thai Young Children Studying English as a Second Language*. Dissertation, Ed.D. (Early Childhood Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Suchinda Kajorungsilp, Dr. Rachan Boonthima, Dr. Cholvit Jearjit.

The main purpose of this study was to develop the English Language Model for Thai Young Children Studying English as a Second Language. The two specific purposes of this study were 1) to develop 6P Model to raise children' English language ability and to gain better attitude toward English, and 2) to compare the pretest retest and posttest results of these Thai young children English language ability and attitude toward English.

The samples consisted of Thai male and female young children ages between 3-5 years old with Thai ethnic background, born or reside in the city of Los Angeles, California State, United States of America. The experimental group composed of 7 children and the 2 experimental deployed groups, with 5 children in each group. The total of 17 children was gathered by purposive sampling. In each group, the experiment was conducted within 6 weeks, 4 days a week, 3 hours per day with the total of 24 times and 72 hours. The research was conducted by the researcher and 3 voluntary teachers.

The research tools were consisted of 6P English Language Learning Model's Lesson Plans which was developed by the researcher, Preschooler Assessment Checklist and Preschool Language Scales-4 Screening Test (PLS-4) which were used to measure children' English language ability. The two Children' Attitude Assessment Checklists were used to measure children' attitude toward learning English language, and the "Homework Package" Checklist.

The findings were as follows:

1. The development of 6P English Language Learning Model for Thai Young Children Studying English as a Second Language was found to be content appropriateness and was used appropriately and effectively in the implementation.

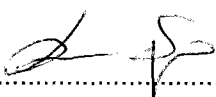
2. The results from comparing means in Thai Young Children' English language ability, the samples group and the developmental group 2 were found to have higher English language ability with statistical significance at .01 level, and the developmental 1 group with statistical significance at .05 level. After the experiment all 3 groups were found to have higher English language ability than before the experiment.

3. The results from comparing means in Thai Young Children' attitude toward Toward learning English language, after the experiment all 3 groups were found to have better attitude toward English language than before the experiment with statistical significance at .01 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
ของ
ปิยลักษณ์ อัครรัตน์

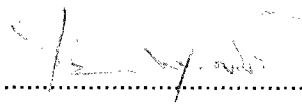
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

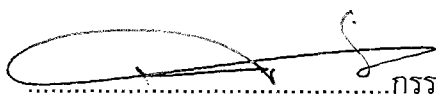
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ 23 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2551.....

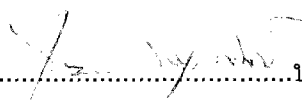
คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร. สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์)

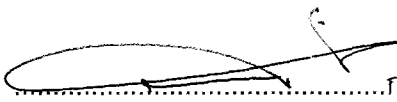
.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. ชลวิทย์ เจียรจิตต์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. ราชันย์ บุญธิมา)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร. สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. ชลวิทย์ เจียรจิตต์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. ราชันย์ บุญธิมา)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. พัฒนา ชัชพงศ์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ไสยวรรณ)

ประกาศคุณูปการ

ผลสำเร็จแห่งการศึกษาเล่าเรียนในครั้งนี้ ข้าพเจ้าตั้งใจนำความรู้ความสามารถเพื่อไปพัฒนาเด็กปฐมวัยตามแต่โอกาสจะเอื้ออำนวย

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อรณฤทธิ์ คุณแม่ลักขณา อัศวรัตน์ ที่ได้อบรมเลี้ยงดูให้ความรัก ความเมตตา และสั่งสอนในสิ่งที่ดีงามมาตลอดทั้งชีวิตของข้าพเจ้า รวมทั้งเป็นกำลังใจ และผลักดันให้ข้าพเจ้าเรียนจนจบชั้นสูงสุดตามที่หวังไว้

ขอกราบขอบพระคุณท่าน อาจารย์ ดร. สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์ ครูผู้ควรแก่คำว่า “ครู” อย่างแท้จริง ท่านเป็นครูผู้เป็นแบบอย่างที่ดี ให้ความเมตตา คอยเตือนสติ และสอนข้าพเจ้าทั้งด้านศาสตร์ และศิลป์ของการศึกษาและการดำรงชีวิต

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร. ราชันย์ บุญธิมา อาจารย์ ดร. ชลวิทย์ เจียรจิตต์ อาจารย์ ดร. พัฒนา ชัชพงศ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ไสยวรรณ และท่านอาจารย์ทุกท่านในสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยที่ให้ความรู้ ให้โอกาสในการเรียนรู้ และประสบการณ์ในการศึกษาที่ดียิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือทุกท่าน ที่ให้ข้อคิดอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัย รวมถึงท่านเจ้าอาวาสวัดไทย ณ ลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา โรงเรียนวัดไทย ณ ลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา ศูนย์พัฒนาสุขภาพชุมชน ครุอาสาสมัคร คณะผู้ดูแลเด็ก ที่อำนวยความสะดวก และช่วยประสานงานในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบคุณผู้ปกครอง และเด็กๆ ที่มีส่วนร่วมในงานวิจัย รวมถึงผู้เกี่ยวข้องในลอสแอนเจลิสทุกท่านที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณคุณสมจิตต์ สุวรรณวงศ์ ที่ช่วยเติมเต็มในการเรียบเรียงและตรวจสอบการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องให้กับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณครอบครัว อัศวรัตน์ ญาติ พี่น้อง เพื่อนๆ และผู้มีพระคุณท่านอื่นๆ ที่มีได้เอื้อนาม ที่มีส่วนช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าทำงานวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ข้าพเจ้าหวังว่าความสำเร็จในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา และเด็กปฐมวัยต่อไปในอนาคต

ปิยลักษณ์ อัศวรัตน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
ภูมิหลัง	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	5
สมมติฐานของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	5
ตัวแปรที่ศึกษา	6
ระยะเวลาในการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา.....	12
ขั้นตอนในการรับรู้ภาษา.....	12
แนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษา.....	14
หลักการและวิธีการสอนภาษา.....	17
แนวทางและหลักการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ.....	17
วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง.....	19
วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน.....	20
วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	22
หลักสูตรการศึกษาที่เหมาะสมกับเด็กเล็กตามแนวทางของ NAEYC	25
พื้นฐานการพัฒนาภาษาและกิจกรรมที่เหมาะสมของเด็กปฐมวัย.....	26
วิธีส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของเด็ก.....	27
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กปฐมวัย.....	28
ความสำคัญของการเรียนภาษาที่สองของเด็กปฐมวัย	28
ประวัติการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา	30
การเรียนการสอนภาษาที่สองช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19.....	30
การเรียนการสอนภาษาที่สองช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19.....	31
การเรียนการสอนภาษาที่สองช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง	33
สมมติฐานเกี่ยวกับการเรียนและการรู้ภาษา.....	34
สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ.....	34
สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบทางภาษา.....	34
สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา.....	34
สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ.....	36
ทฤษฎีและพื้นฐานองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการได้มาซึ่งภาษาที่สอง.....	36
องค์ประกอบในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง.....	38
ปัจจัยในการเรียนรู้ภาษาที่สอง.....	39
วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง.....	42
ลักษณะการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองแบบบูรณาการ.....	44
ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองแบบบูรณาการ.....	44
วิธีการสอนการออกเสียง.....	45
วิธีการสอนสำเนียงภาษา.....	45
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สอง.....	46
งานวิจัยในประเทศ.....	46
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	47
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	
ของเด็กปฐมวัย.....	48
ความหมายของเจตคติ	48
ประโยชน์ของเจตคติ.....	49
ลักษณะของเจตคติ.....	50
องค์ประกอบของเจตคติ.....	50
แหล่งของเจตคติ.....	51
หลักการสร้างเจตคติที่ดีแก่ผู้เรียน.....	51
การพัฒนาเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	52
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	52
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	
แบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง.....	53
ฝึกสำเนียงภาษา (Pronunciation)	53
พัฒนาตามแนวทาง (Program)	54

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
สร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose)	57
สู่จิตใจเบิกบาน (Pleasure)	58
สานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement)	59
หัวใจแม่พิมพ์ (Professionalism)	60
กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ของครู.....	61
การจัดบรรยากาศห้องเรียนสำหรับเด็กที่เรียนภาษาที่สอง.....	62
การบันทึก (Documentation)	63
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	64
 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	
ตอนที่ 1 พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัย ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง.....	66
ขั้นที่ 1 สร้างโครงสร้างรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P.....	66
ขั้นที่ 2 ตรวจสอบองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P.....	70
ขั้นที่ 3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้.....	70
ขั้นที่ 4 สร้างเครื่องมือ.....	73
ตอนที่ 2 ทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของ เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง	77
ขั้นที่ 1 กำหนดกลุ่มประชากร กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มเผยแพร่.....	77
ขั้นที่ 2 เครื่องมือการวิจัย.....	77
ขั้นที่ 3 ดำเนินการทดลอง.....	78
ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	79
การปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัย ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง	79
 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องและเหมาะสมของรูปแบบ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง	83

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของ กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 โดยการหา ค่าร้อยละของเพศและอายุ.....	90
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทาง ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็ก ปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง	92
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	99
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	99
ตอนที่ 1 พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของ เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง.....	99
ตอนที่ 2 ทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของ เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง	99
สรุปผล.....	100
อภิปรายผล.....	102
ข้อสังเกตที่ได้จากงานวิจัย.....	108
ข้อเสนอแนะ.....	118
บรรณานุกรม	121
ภาคผนวก	131
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P	132
ภาคผนวก ข ตัวอย่างจากคู่มือการออกเสียง	179
ภาคผนวก ค แบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist	191
ภาคผนวก ง แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4).....	195
ภาคผนวก จ แบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	204
ภาคผนวก ฉ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก	209
ภาคผนวก ช แบบสำรวจความคิดเห็นต่อของการบ้าน (Homework Package)....	211

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

ภาคผนวก ซ แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษแบบ 6P	213
ภาคผนวก ญ รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	217
ภาคผนวก ฎ แผนการดำเนินการวิจัย.....	219
ประวัติย่อผู้วิจัย	222

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง	72
2 แบบแผนการทดลองแบบอนุกรมเวลา.....	78
3 แบบแผนการทดลอง.....	79
4 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องและเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง.....	83
5 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง.....	90
6 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มเผยแพร่ 1.....	91
7 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มเผยแพร่ 2.....	92
8 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษจากการประเมินด้วย Preschooler Assessment Checklist ของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง.....	93
9 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของกลุ่มตัวอย่าง.....	94
10 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของกลุ่มเผยแพร่ 1.....	95
11 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของกลุ่มเผยแพร่ 2.....	96
12 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษจากการประเมินด้วย Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่าง.....	97

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
13 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลอง และ หลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของทั้งสาม กลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 (จากแบบประเมิน เจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยครูเป็นผู้ประเมิน).....	97
14 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ เด็กปฐมวัย ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลอง และ หลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของทั้งสาม กลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 (จากแบบประเมิน เจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยผู้ปกครองเป็นผู้ประเมิน).....	98

บัญชีภาพประกอบ

บัญชีภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	11
2 แนวคิดพื้นฐานการจัดการเรียนรู้ภาษาของเอ็ดเวิร์ด แอนโธนี.....	15
3 แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ	18
4 สมมติฐานความสามารถทางภาษาของเด็ก.....	35
5 การจำแนกตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนภาษาที่สอง.....	41
6 ภาพรวมทฤษฎีและแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง	68
7 ภาพย่อยทฤษฎีและแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง	69
8 ขั้นตอนการนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัย ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองไปใช้	75
9 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	82

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การย้ายถิ่นระหว่างประเทศ (International Migration) ของประชากรในประเทศต่างๆ เกิดขึ้นมานานหลายศตวรรษ ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีทั้งการอพยพย้ายถิ่นของประชากรจากประเทศเพื่อนบ้าน เช่น จีน เวียดนาม กัมพูชา และลาว เป็นต้น เข้ามาอาศัยและประกอบอาชีพในทางตรงข้าม ชาวไทยส่วนหนึ่งได้อพยพย้ายถิ่นไปยังประเทศอื่นเช่นกัน กลุ่มนักเศรษฐศาสตร์นิโคลาสสิคให้เหตุผลในเชิงเศรษฐกิจว่า ต่างประเทศให้ค่าจ้างแรงงานมากกว่า อีกทั้งมีโอกาสได้งานทำสูงกว่าในประเทศไทย โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ประเทศไทย ได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในภูมิภาคเอเชีย – แปซิฟิก ด้วยเหตุผลดังกล่าว ส่งผลให้คนไทยเกิดการอพยพย้ายถิ่นไปทำงานในต่างประเทศมากขึ้น ส่วนนักสังคมวิทยาได้ให้เหตุผลว่า เหตุผลเชิงเศรษฐกิจไม่ใช่เพียงเหตุผลเดียวที่ทำให้คนไทยย้ายไปทำงานยังต่างประเทศ แต่ยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่อธิบายถึงสาเหตุนี้ได้ เช่น เหตุผลด้านสังคม วัฒนธรรม กฎหมาย และการเมืองระหว่างประเทศ จากเหตุผลต่างๆ เหล่านี้จึงทำให้ประชาชนในประเทศไทยตัดสินใจอพยพย้ายถิ่นระหว่างประเทศมากขึ้น

ประชาชนในกลุ่มนี้จำนวนหนึ่ง ได้ย้ายถิ่นฐานไปตั้งรกราก และประกอบอาชีพในประเทศสหรัฐอเมริกา จากข้อมูลสำมะโนประชากรของประเทศสหรัฐอเมริกาประจำปี ค.ศ. 1990 (พ.ศ. 2533) พบว่า มีคนไทยอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาทั้งสิ้น ประมาณ 90,000 คน (Kanok. 2002: Online) และในปี ค.ศ. 2005 (พ.ศ. 2548) มีคนไทยประมาณ 76,000 คน อาศัยอยู่ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย (Lee. 1997: Online) โดยที่ประมาณ 50,000 คน อาศัยอยู่ในมลรัฐแคลิฟอร์เนียภาคใต้ (Southern California) (Thai Community Development Center. 1994: Online) ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในนครลอสแอนเจลิส บุคคลเหล่านี้ย้ายถิ่นระหว่างประเทศ เข้ามาอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ด้วยเหตุผลต่างๆ กัน อาทิ การศึกษา อาชีพการงาน การท่องเที่ยว การหาคู่ครอง อนาคตของ บุตรหลาน ตลอดจนการแสวงหาชีวิตที่ดีกว่าเดิม เป็นต้น เมื่อเข้ามาอาศัยในประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว มีการประกอบอาชีพ สร้างรายได้ สร้างครอบครัว และตั้งรกราก อย่างถาวร เมื่ออยู่รวมกันมากขึ้น ก็ขยายขนาดกลายเป็นชุมชนไทยในสหรัฐอเมริกา (กมล กมลตระกูล. 2529: 8); (สมพงษ์ จิตระดับ. 2536: 77)

เด็กปฐมวัยไทยในประเทศสหรัฐอเมริกา หมายถึงเด็กเชื้อชาติไทยที่เกิด หรือเติบโตในประเทศสหรัฐอเมริกา และเป็นลูกหลานของคนไทยในต่างแดน เด็กไทยเหล่านี้ส่วนใหญ่ ต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคนานัปการ โดยเฉพาะด้านภาษา ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (สมพงษ์ จิตระดับ. 2536: 35) ด้วยเหตุผลที่สหรัฐอเมริกา มีผู้คนจากหลากหลายเชื้อชาติ ต่าง - ศาสนา และภาษามายู่ร่วมกัน ทางด้านภาษาประเทศสหรัฐอเมริกาใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ชนต่างชาติและคนไทยที่เข้าไปอาศัยในอเมริกาใช้ภาษาแม่ของตน

เป็นภาษาหลัก จึงต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการสื่อสารระหว่างกันในอเมริกา จากสิ่งที่กล่าวมานี้ ทำให้การเอาใจใส่ดูแลจากรัฐบาล ไปยังพลเมืองของตน และประชาชนต่างเชื้อชาติเป็นไปอย่างไม่ทั่วถึง โดยเฉพาะชนกลุ่มน้อย (Minority) มักไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร เห็นได้จากเด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติและภาษา และเข้ามาอาศัยอยู่ในมลรัฐต่างๆ การจัดการส่งเสริมการศึกษาด้านภาษาให้แก่เด็ก ยังไม่มีระบบ และไม่ทั่วถึง โดยเฉพาะเด็กที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สุนิย์รัตน์ เนียนเจริญสุข (2546: 123) กล่าวถึงการใช้ภาษาที่สองของบุคคลต่างๆ ที่เข้ามาอาศัยในประเทศสหรัฐอเมริกาว่า การเรียนและการรับรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition) ได้รับความนิยมน้อยแพร่หลาย เพราะพลเมืองจากประเทศต่างๆ จำนวนมากที่อพยพย้ายถิ่นเข้ามา จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก (Mainstream Language) ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน

เด็กปฐมวัยไทยในนครลอสแอนเจลิส ถือเป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา และประสบปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการสื่อสาร เช่นกัน ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัยไทยในนครลอสแอนเจลิส ดังที่สมพงษ์ จิตระดับ (2536: 78) อธิบายว่า การจัดการศึกษาเพื่อเด็กไทยในประเทศสหรัฐอเมริกา ควรเป็นการศึกษาที่มุ่งในแนวทาง เพื่อให้การดำเนินชีวิตของเด็ก ทั้งในโรงเรียนอเมริกัน และในครอบครัวไทยดำเนินไปได้อย่างปกติ ไม่สับสน ไม่รู้สึกอึดอัด หรือเป็นเครื่องกีดขวางการเรียนรู้ในโรงเรียนแต่อย่างใด การที่เด็กรู้จักภาษามากกว่าหนึ่งภาษาในสังคมอเมริกัน จะเป็นผลดีต่อเด็กไทย ในการเพิ่มโอกาสการเรียนรู้ การรู้จักวัฒนธรรมที่แตกต่างและหลากหลาย ซึ่งจะทำให้เด็กรักและภูมิใจในวัฒนธรรมอื่นๆ ในเชิงสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างดีเยี่ยม ซึ่งสอดคล้องกับเจตนารมณ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ที่บัญญัติไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องจัดเพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็ก พัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคม ประกอบกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ว่าด้วยการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยที่มุ่งให้เกิดพัฒนาการ ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาที่เหมาะสมกับวัย บนพื้นฐานของการอบรมเลี้ยงดู และการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติ และพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ตามศักยภาพภายใต้บริบทสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคน (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. 2547)

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัย ได้เติบโตในนครลอสแอนเจลิส และจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนระดับปฐมวัยในโรงเรียนวัดไทย ณ ลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา รวมทั้งได้สัมผัสภาษาและสนทนากับครูใหญ่ คณะครู เจ้าอาวาส พระสงฆ์ ผู้ปกครอง ตลอดจนนักเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ ทำให้ทราบว่า เด็กปฐมวัยไทยส่วนใหญ่ที่เกิดหรือเติบโตในนครลอสแอนเจลิส และมีผู้เลี้ยงดูหลัก คือ พ่อแม่ ญาติ หรือคนรับเลี้ยงเด็กที่เป็นคนไทย ซึ่งมักไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ดีพอ คนกลุ่มนี้จะสอนภาษาไทยซึ่งตนเองถนัด เป็นภาษาแม่ให้แก่เด็กที่อยู่ในความเลี้ยงดู ไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน หรือในสถานรับเลี้ยงเด็กของเอกชน และจนกระทั่งเด็กเข้าเรียนในระบบ ครูที่โรงเรียนจึงจะสอนภาษาอังกฤษเป็น

ภาษาที่สองให้แก่เด็ก เท่ากับเป็นการเปลี่ยนจากการใช้ภาษาไทย (ภาษาแม่) มาเป็นภาษาอังกฤษ (ภาษาที่สอง) ส่งผลให้เด็กกลุ่มนี้ขาดการเตรียมความพร้อมด้านภาษา และจะก่อให้เกิดปัญหาในระยะสั้น คือ ผลกระทบต่อการเรียนรู้ในระดับปฐมวัย และในระยะยาว ก็จะส่งผลต่อการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษา และระดับการศึกษาที่สูงขึ้นต่อไป ภาวะการปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วเช่นนี้ จะทำให้เด็กเครียด กตัญญู และเรียนรู้โดยไม่มีความสุข ไม่สามารถใช้ภาษาสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ขาดความมั่นใจในตนเอง มีพัฒนาการทางภาษาที่ล่าช้า และเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ สำอาง หิรัญบุรณะ สุไร พงษ์ทองเจริญ และประพาศน์ พงษ์ทิระภา (2528) ที่สรุปว่า สังคมที่มีภาษาและวัฒนธรรมต่างกัน ย่อมประสบปัญหาด้านการสื่อสารและ การ ศึกษาอยู่เสมอ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จึงเป็นปัญหาและจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรได้รับการแก้ไขตั้งแต่ระดับปฐมวัย เพื่อให้เด็กไทยเหล่านี้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง เกิดการเรียนรู้ที่มีประโยชน์และเหมาะสม มีชีวิตประจำวันที่มีความสุข เพื่อนำไปสู่พัฒนาการในทุกๆด้าน และเป็นพื้นฐานสำคัญยิ่งต่อการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

ภาษาจัดเป็นสิ่งที่สำคัญ และเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล บุคคลที่สามารถใช้ทักษะทางภาษาได้ดี ย่อมสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น การที่บุคคลหนึ่งบุคคลใด จะสื่อความหมายกับบุคคลอื่นได้ ต้องใช้กระบวนการทางความคิด ความเข้าใจ โดยผ่านการสื่อสารทางภาษา (วิจิตร วิเศษสมบัติ. 2539: 2; อ้างอิงจาก Bruner. 1961: 55) ดังนั้นภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับสังคมมนุษย์ เพราะภาษาเป็นส่วนหนึ่งในการดำรงชีวิตของบุคคลตั้งแต่เกิดจนตาย การใช้ภาษาของเด็กปฐมวัย นับเป็นรากฐานในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ เด็กสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร และแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของตนให้ผู้อื่นรับรู้ โดยการใช้ภาษาพัฒนาการด้านภาษาของเด็ก เกิดขึ้นแบบรวดเร็ว และเป็นไปตามลำดับขั้น เริ่มตั้งแต่เด็กสามารถพูดคำแรกออกมาได้ ภาษาของเด็ก เกิดจากกระบวนการความคิดที่มีการเลือก และนำคำมาผสมผสานตามกฎเกณฑ์ทางภาษา ให้เกิดความหมาย และประโยชน์เพื่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ เด็กวัยนี้ถ้าได้รับประสบการณ์ทางภาษาที่ท้าทาย ได้รับการเตรียมความพร้อมทางภาษาที่เหมาะสม มีการกระตุ้นและสนับสนุนจากผู้ใหญ่ รวมทั้งมีกิจกรรมที่สร้างเสริมการใช้ภาษา ตลอดจนมีสิ่งแวดล้อมที่ดีและเหมาะสมต่อพัฒนาการ เด็กย่อมมีโอกาสในการพัฒนาด้านภาษาให้เพิ่มขึ้น อย่างมีศักยภาพ และย่อมส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของเด็ก ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

พื้นฐานด้านภาษา ประกอบด้วยทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเฉพาะเด็กที่มีอายุน้อย ต้องส่งเสริมการฟังและการพูด ซึ่งจะเป็นรากฐานในการอ่านและการเขียนต่อไปในอนาคต การส่งเสริมทักษะทางภาษาครบทุกด้านอย่างพอเพียง จะทำให้เด็กมีการพัฒนาไปพร้อมๆกับการเสริมสร้างเจตคติที่ดีทางภาษา เกิดการเรียนรู้ที่มั่นคงและเป็นรากฐานในการพัฒนาต่อไป สอดคล้องกับ จิรดา วุฒพยากร (2545: 72) และกานดาวัลย์ คุณานนท์วิทย์ยา (2543: 3; อ้างอิงจาก ดวงเดือน แสงชัย. 2539: 118) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาที่สอง จะให้ผลดีได้นั้น ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน และมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน จึงจะทำให้การเรียนการสอน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และสามารถนำมาใช้ได้อย่างถูกต้อง

คล่องแคล่ว เพราะตัวผู้เรียนจะเกิดความสนใจ เห็นว่าสิ่งที่เรียนมีประโยชน์ และจะพยายามเรียนให้ดีที่สุด สิ่งเหล่านี้ย่อมช่วยให้ผลการเรียนดีขึ้น ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองที่สอดคล้องเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก และนำมาใช้อย่างถูกต้อง จะนำมาซึ่งประโยชน์มหาศาล อีกทั้งสามารถสร้างประสบการณ์ที่ดีให้แก่เด็ก ในทางตรงข้ามการเรียนการสอนภาษาแบบผิดวิธี จะทำให้เด็กไม่ได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้อง ความสามารถในการเรียนรู้จะถูกยับยั้งให้ล่าช้า และหยุดชะงักได้ ในที่สุดจะนำมาซึ่งโทษ และสะสมประสบการณ์ที่ไม่ดีแก่เด็ก กระทั่งไม่สามารถนำเด็กก้าวสู่จุดมุ่งหมายได้ด้วย ความมั่นคง

ดังนั้นจากข้อมูลและสภาพปัญหาด้านภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาที่สองของเด็กปฐมวัย ไทยในนครลอสแอนเจลิส จึงทำให้ผู้วิจัยตระหนักและเห็นความสำคัญในการเรียนรู้ ตลอดจนการพัฒนาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อให้เด็กเหล่านี้สามารถดำรงชีวิตในสังคมที่เรียกว่ามีการผสมผสานทั้งสองวัฒนธรรมในสังคมไทย – อเมริกันไว้ด้วยกัน อย่างมีความสุข มีความมั่นใจในตนเองในการสื่อสาร เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สอง สามารถเรียนรู้วัฒนธรรมตลอดจนวิถีชีวิต เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีในบริบทของสังคม นั้นๆ นอกจากนี้ยังเป็นการเตรียมเด็กปฐมวัย ให้มีความพร้อมในการเรียนในระดับสูงขึ้นอย่างมีคุณภาพ ทั้งยังช่วยแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในระยะยาว หากเด็กเหล่านี้ได้รับการเอาใจใส่ตั้งแต่เริ่มต้น และดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง

ผู้วิจัยจึงได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นำมาใช้กับเด็กปฐมวัยไทยในนครลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา และได้ศึกษา ผลการเปลี่ยนแปลงทางความสามารถ และพัฒนาการด้านภาษาอังกฤษ ตลอดจน เจตคติต่อภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการวิจัย เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัย มาเป็นรากฐานในการแก้ปัญหาดังกล่าว ให้แก่เด็กปฐมวัยไทยในประเทศสหรัฐอเมริกา และผู้วิจัยหวังว่ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน เพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับเด็กปฐมวัยไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สำหรับเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษ และเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P และเพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษแบบ 6P

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยทำให้ได้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ในการพัฒนาความสามารถทางการใช้
ภาษาอังกฤษและส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็น
ภาษาที่สอง

สมมติฐานในการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สามารถสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษในกลุ่มตัวอย่าง ให้สูงขึ้น หลังจากได้ทดลองใช้
รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
2. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สามารถสร้างเจตคติต่อภาษาอังกฤษในกลุ่มตัวอย่างให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
หลังจากได้รับการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษา
อังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นเด็กชาย-หญิง เชื้อชาติไทย อายุประมาณ 3-5 ปีเกิดหรือ
เติบโตในนครลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และมาบริการที่ศูนย์พัฒนา
สุขภาพชุมชน ถนนนอร์ท ฮาเวิร์ด นครลอสแอนเจลิส ในปีพ.ศ. 2551 จำนวน 150 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นเด็กชาย-หญิง เชื้อชาติไทย อายุประมาณ 3-5 ปีเกิดหรือ
เติบโตในนครลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษา
ที่สองสื่อสารในกิจวัตรประจำวันที่อาศัยอยู่ในนครลอสแอนเจลิส ในปี พ.ศ. 2551 จำนวน 7 คน ซึ่ง
ได้มาโดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

กลุ่มเผยแพร่

กลุ่มเผยแพร่ที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นเด็กชาย-หญิง เชื้อชาติไทย อายุประมาณ 3-5 ปี เกิด
หรือเติบโตในนครลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และใช้ภาษาอังกฤษเป็น
ภาษาที่สองสื่อสารในกิจวัตรประจำวันที่อาศัยอยู่ในนครลอสแอนเจลิส ในปี พ.ศ. 2551 จำนวน 10

คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มเผยแพร่ 1 จำนวน 5 คน และกลุ่มเผยแพร่ 2 จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรจัดกระทำ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความสามารถทางภาษาอังกฤษ
 - 2.2 เจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ระยะเวลาในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาในเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2551 โดยทำการวิจัยในระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง กลุ่มตัวอย่างและกลุ่มเผยแพร่ ได้รับการทดลองทั้งสิ้น 24 ครั้ง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P โดยแบ่งระยะเวลาในการวิจัยออกเป็น 2 ช่วงดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 8 ครั้ง ครั้งละประมาณ 3 ชั่วโมง โดยทำการทดลอง ณ สถานที่เลี้ยงดูเด็กพี่พร หลังจากนั้นครูอาสาสมัครดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ต่อไปอีก 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 16 ครั้ง ครั้งละประมาณ 3 ชั่วโมงกับเด็กกลุ่มเดิมรวมการจัดการเรียนรู้ในช่วงที่หนึ่งนี้ ใช้เวลาทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เด็กในกลุ่มตัวอย่างนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 7 คน
2. ครูอาสาสมัครจำนวน 3 คน ที่ได้จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูสำหรับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละประมาณ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง โดยทำการทดลอง ณ สถานที่เลี้ยงดูเด็กพี่พรและที่โรงเรียนวัดไทย ณ ลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **เด็กปฐมวัย** หมายถึง เด็กชาย-หญิง เชื้อชาติไทย อายุประมาณ 3-5 ปี เกิดหรือเติบโตในนครลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่อาศัยอยู่ในนครลอสแอนเจลิสที่ใช้บริการที่ศูนย์พัฒนาสุขภาพชุมชน ถนนนอร์ท ฮาเวิร์ด นครลอสแอนเจลิสในปี พ.ศ. 2551
2. **เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง** หมายถึง เด็กชาย-หญิง เชื้อชาติไทย อายุประมาณ 3-5 ปี เกิดหรือเติบโตในนครลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกามีภาษาไทยเป็นภาษาแม่และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสื่อสารในกิจวัตรประจำวัน ที่อาศัยอยู่ในนครลอสแอนเจลิสที่ใช้บริการที่ศูนย์พัฒนาสุขภาพชุมชน ถนนนอร์ท ฮาเวิร์ด นครลอสแอนเจลิสในปี พ.ศ. 2551

3. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หมายถึง สภาพของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อให้เด็กเกิดความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้งสี่ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีองค์ประกอบ 6 ประการและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนดังนี้

3.1 องค์ประกอบ 6 ประการ หมายถึง คุณลักษณะที่เป็นหลักในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแก่เด็กที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งคุณลักษณะทั้ง 6 ประการนี้ ต้องมีอยู่ในตัวครูและเด็ก องค์ประกอบ 6 ประการ ประกอบด้วย ฝึกสำเนียงภาษา (Pronunciation) พัฒนาตามแนวทาง (Program) สร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose) สู้จิตใจเบิกบาน (Pleasure) สานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement) และหัวใจแม่พิมพ์ (Professionalism) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.1 ฝึกสำเนียงภาษา (Pronunciation) หมายถึง การที่เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการเปล่งเสียงให้เกิดสำเนียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและเหมือนเจ้าของภาษาจากการได้ยิน ได้ฟังและเลียนแบบการเปล่งเสียงให้เกิดสำเนียงภาษาที่ถูกต้องจากครูสอนภาษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ของ บี เอฟ สกินเนอร์ (B.F. Skinner) ที่กล่าวว่า เด็กสามารถเรียนรู้จากการเลียนแบบจากครู

3.1.2 พัฒนาตามแนวทาง (Program) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษให้แก่เด็กปฐมวัยที่ยึดในแนวทางการพัฒนาภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและเหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองตามรูปแบบ นวัตกรรม และแนวคิดต่างๆ เช่น โปรแกรมอิมเมอร์ชัน (Immersion Program) มีสาระสำคัญคือ เป็นการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง จุดประสงค์เพื่อให้เด็กที่กำลังเรียนรู้ภาษาที่สองสามารถปรับตัวเข้ากับภาษาที่สองอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยคำนึงถึงหลักพัฒนาการของเด็กปฐมวัยเป็นสำคัญ ในการเรียนรู้ไม่เน้นการแข่งขันระหว่างนักเรียนที่ใช้เป็นภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในการสื่อสารกับนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง อีกทั้งมีการใช้นวัตกรรมการเรียนการสอนภาษาอย่างธรรมชาติ ที่เด็กเรียนรู้ภาษาจากสิ่งรอบตัว จากการเล่นอย่างมีความหมาย จากการสื่อสารกับผู้อื่น จากสัญลักษณ์ และจากวิธีการสลับภาษา

3.1.3 สร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose) หมายถึง การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยนำแนวคิดตามหลักปรัชญาคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism) มาปรับใช้คือ การเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยเกิดขึ้นจากการได้ทำกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กได้คิดเองลงมือทำเอง โดยการผสมผสานประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่จากการเรียนรู้ และจากการทำกิจกรรมต่างๆในขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างและสิ่งแวดล้อม

3.1.4 สู้จิตใจเบิกบาน (Pleasure) หมายถึง การที่เด็กปฐมวัยเกิดความเพลิดเพลิน มีความสุข และมีสภาพจิตใจที่พร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จากการได้ทำกิจกรรมต่างๆในชั้น

การจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นเช่น พูดคุยกับครูและเพื่อนๆเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ เป็นการระบายความรู้สึกในใจให้รู้สึกผ่อนคลายก่อนเข้าสู่บทเรียน ได้สนุกสนานเพลิดเพลินกับกิจกรรมการตอบสนองทางร่างกายแบบการโต้ตอบทางสรีระ (Total Physical Response) จากวิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน (Suggestopedia) ที่นำเพลงและศิลปะเข้ามาช่วยจัดบรรยากาศการเรียนรู้ให้เป็นการเรียนรู้ที่ผ่อนคลายและเพลิดเพลิน ซึ่งการเรียนรู้สู่จิตใจเบิกบานนี้ สามารถปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษได้

3.1.5 สานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement) หมายถึง การที่ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมร่วมกับเด็กในการทำกิจกรรมตามที่กำหนดไว้ เพื่อเป็นการส่งเสริมสัมพันธภาพอันดีในครอบครัวตามหลักทฤษฎีการสร้างปฏิสัมพันธ์ และรูปแบบการเพิ่มการเรียนรู้ภาษา ว่าด้วยการที่ผู้ปกครองเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กได้ กิจกรรมที่กำหนดนั้นมาจากการบ้าน (Homework Package) ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น โดยแต่ละครั้งหลังการจัดการเรียนรู้ครูจะมอบของการบ้านให้เด็ก เพื่อนำกลับไปทำร่วมกับผู้ปกครองที่บ้าน ในของการบ้านจะมีแบบสำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองเพื่อให้ผู้ปกครองประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมในของการบ้าน และในส่วนของคุณครูจะถามและสังเกตพฤติกรรมของเด็กว่าผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมนั้น จริงหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด

3.1.6 หัวใจแท้มืออาชีพ (Professionalism) หมายถึง ครูผู้สอนต้องมีความเป็นมืออาชีพ เช่น ครูต้องมีความรู้และบุคลิกภาพของความเป็นครู ความรู้ครู หมายถึง ครูต้องมีความสามารถและทักษะ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษและไทยได้ดีกว่าเด็ก ตามสมมติฐานของ แครชเชน (Krashen's Input Hypothesis) ที่กล่าวถึง $i+1$ ว่า ความรู้ของครูที่สอนให้เด็กต้องมากกว่าความรู้ที่เด็กมีอยู่ จึงสามารถช่วยพัฒนาภาษาของเด็กให้ก้าวสู่ขั้นสูงต่อไปได้ อีกทั้งครูต้องบอกและแนะนำสิ่งที่เด็กไม่สามารถรู้เองเพื่อต่อยอดความรู้ทางภาษาของเด็กโดยมาจากหลักการ สแกฟโฟลด์ดิ้ง (Scaffolding) ของไวโกตสกี (Vygotsky) บุคลิกภาพครู หมายถึง คุณลักษณะของครูที่แสดงออกมาทางภายนอก และมีผลต่อความรู้สึกของเด็ก รวมทั้งผู้ปกครองในทางที่ดี เช่น การมีกิจกรรมรายทและการวางตัวที่ดี มีอัธยาศัยและมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ตลอดจนมีการแต่งกายที่เหมาะสม เป็นต้น

3.2 ขั้นการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้น หมายถึง กระบวนการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยครอบคลุมคุณลักษณะทั้ง 6 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนได้แก่ ทักทาย (Greeting) แนะนำ (Introduction) เรียนรู้ (Learning to Know) สรุปผล (Conclusion) และ ทบทวน (Review)

3.2.1 ขั้นที่ 1: ทักทาย (Greeting) หมายถึง ขั้นเตรียมความพร้อมทางสภาพจิตใจของเด็กก่อนที่จะเข้าสู่บทเรียน เป็นเวลาที่เปิดโอกาสให้เด็กและครูได้มีปฏิสัมพันธ์ ครูจะเป็นผู้เริ่มทักทาย ถามไถ่ทุกข์สุข และนำเด็กเข้าสู่การสนทนาเรื่องต่างๆ ขั้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เด็กสามารถเล่า และพูดคุยเรื่องราวในชีวิตประจำวัน หรือเรื่องพิเศษต่างๆให้ได้ระบายความรู้สึกในใจ โดยสามารถใช้ภาษาอังกฤษนำแล้วแปลเป็นภาษาไทยตามความเหมาะสม เด็กสามารถปรับตัวเข้า

กับภาษาที่สองอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยคำนึงถึงหลักพัฒนาการของเด็กเป็นสำคัญ กิจกรรมแบบละลายพฤติกรรม (Ice Breaking) จะนำมาใช้ในส่วนนี้ เพื่อปรับอารมณ์ของเด็ก ให้เตรียมพร้อมและเฟลิดเฟลิน ก่อนเข้าสู่บทเรียน และเพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ไม่ให้ตึงเครียด

3.2.2 ขั้นที่ 2: แนะนำ (Introduction) หมายถึง ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน โดยใช้

กิจกรรมการตอบสนองทางร่างกายแบบการโต้ตอบทางสรีระ (Total Physical Response หรือ TPR) ซึ่งเป็นวิธีการสอนภาษาที่ยึดการพูด การออกคำสั่ง และการโต้ตอบโดยการแสดงออกทางท่าทางการเรียนรู้ภาษาของเด็กเล็กจะเริ่มต้นสื่อสารด้วยท่าทาง ตามด้วยพัฒนาการในการฟัง การปฏิบัติตามคำสั่ง ตลอดจนความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่ว ตามลำดับ กิจกรรม TPR นี้ จะทำให้เด็กเกิดความสนใจ สนุกสนานและเฟลิดเฟลินในสิ่งที่เรียน อีกทั้งยังเน้นความต่อเนื่องของความจำที่มีการย้ำบ่อยๆ เด็กก็จะเชื่อมโยงความทรงจำได้มากขึ้น สื่อการจัดการเรียนรู้ที่นำมาใช้คือ เพลง การละเล่น บทกลอน เรื่องสั้น และนิทาน ขั้นนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้เด็กได้ฝึกการฟัง การพูด โดยใช้ภาษาอังกฤษ แล้วแปลภาษาไทยตามสัดส่วนที่กำหนดไว้ในแต่ละสัปดาห์โดยคำนึงถึงหลักพัฒนาการของเด็กเป็นสำคัญ

3.2.3 ขั้นที่ 3: เรียนรู้ (Learning to Know) หมายถึง ขั้นการเรียนรู้ภาษาโดยให้

เด็กได้ฟัง (Listen) พูดตาม อ่านตาม (Repeat) ท่องจำ (Recite) และเล่าเรื่องกลับ (Retell) จากบทเรียนหรือกิจกรรมที่กำหนดไว้ ขั้นนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัว ได้ฝึกการฟัง ฝึกคำศัพท์ ฝึกการเปล่งเสียง ฝึกการเล่าเรื่องด้วยความสนุกสนานเฟลิดเฟลินจากบทเรียน โดยใช้ภาษาอังกฤษ และสามารถแปลเป็นภาษาไทยได้ตามความเหมาะสมตามแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองแบบค่อยเป็นค่อยไปหรือที่เรียกว่าโปรแกรมอิมเมอร์ชัน

3.2.4 ขั้นที่ 4: สรุปผล (Conclusion) หมายถึง ขั้นให้เด็กนำเสนอผลงาน และเล่า

ถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้หรือเข้าใจจากบทเรียนนั้นๆ โดยส่งเสริมให้เด็กพูดภาษาอังกฤษให้มากที่สุด จะเป็นคำหรือประโยคก็ได้ นอกจากนี้เด็กจะเฟลิดเฟลินด้วยการเล่นเกมการศึกษา วาดภาพ หรือสร้างผลงานที่เกี่ยวกับบทเรียนนั้นๆ ครูช่วยจัดบันทึกคำหรือประโยคสำคัญต่างๆ จากที่เด็กเล่า แล้วเด็กก็อ่านตามครูจากบันทึกนี้ จากนั้นครูเก็บผลงานของเด็กเข้าแฟ้มผลงานเพื่อให้เด็กนำไปแสดงให้ผู้ปกครองดู ผลงานเหล่านี้อาจนำไปทำต่อเป็นกิจกรรมที่บ้านร่วมกับผู้ปกครองในชั้นบทเรียนต่อไป ขั้นนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้เด็กได้ขมวดความรู้ที่ได้เรียนรู้ และครูสามารถตรวจสอบว่าความรู้ที่เด็กได้รับเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

3.2.5 ขั้นที่ 5: ทบทวน (Review) หมายถึง ขั้นที่เด็กนำของการบ้านที่ผู้วิจัยจัดทำ

ขึ้นไปทำเป็นกิจกรรมที่บ้านร่วมกับผู้ปกครองหลังการจัดการเรียนรู้ทุกครั้ง ขั้นนี้มีจุดประสงค์ เพื่อให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ และช่วยทบทวนการเรียนรู้ของเด็กจากที่โรงเรียน และเพื่อให้เด็กและผู้ปกครองมีปฏิสัมพันธ์มากขึ้นจากการได้ร่วมกันทำกิจกรรม

4. ความสามารถทางภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกของเด็กปฐมวัยในการ

สื่อสารทางวจนภาษาด้วยภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการพูด ความสามารถทางภาษาอังกฤษทางด้านการฟัง ความสามารถทางภาษาอังกฤษทางด้านการอ่าน

และความสามารถทางภาษาอังกฤษทางการเขียน ซึ่งวัดได้จากแบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)

4.1 ความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการฟัง หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัยในการจำแนกเสียง เสียงสั้นเสียง การปฏิบัติตามคำสั่งและการบอกประเด็นของเรื่องราวที่ฟังเป็นภาษาอังกฤษได้

4.2 ความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการพูด หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัยในการบอกหรือเรียกชื่อสิ่งต่างๆ การสร้างและพูดประโยคสมบูรณ์ (ใคร ทำอะไร ที่ไหน) การเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์และการตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษได้ ไม่ว่าจะตอบเป็นคำๆหรือเป็นประโยค

4.3 ความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการอ่าน หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัยในการอ่านออกเสียงจากรูปภาพ สัญลักษณ์ ตัวอักษร คำ หรือประโยคที่เป็นภาษาอังกฤษได้

4.4 ความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการเขียน หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัยในการลากเส้น โยงเส้น ขีดเขียน วาดรูป ที่สัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ รวมถึงการเขียนตัวอักษรหรือคำต่างๆที่สามารถสื่อสารออกมาเป็นภาษาอังกฤษได้

5. เจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของเด็กปฐมวัยที่แสดงออกต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากพฤติกรรมต่างๆ เช่น จากการทำกิจกรรมในชั้นเรียน จากพฤติกรรมนอกห้องเรียน จากการพูดคุยในเรื่องทั่วไป จากการพูดคุยเกี่ยวกับผลงานที่เด็กสร้างสรรค์ขึ้น และจากการที่เด็กใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งวัดได้โดยแบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรจัดกระทำ

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีองค์ประกอบ 6 ประการ ดังนี้

- ฝึกสำเนียงภาษา (Pronunciation)
- พัฒนาตามแนวทาง (Program)
- สร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose)
- สู้จิตใจเบิกบาน (Pleasure)
- สานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement)
- หัวใจแท้แม่พิมพ์ (Professionalism)

ประกอบด้วยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน

- ขั้นที่ 1 : ทักทาย (Greeting)
- ขั้นที่ 2 : แนะนำ (Introduction)
- ขั้นที่ 3 : เรียนรู้ (Learning to Know)
- ขั้นที่ 4 : สรุปผล (Conclusion)
- ขั้นที่ 5 : ทบทวน (Review)

ตัวแปรตาม

1. ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

- การฟัง
- การพูด
- การอ่าน
- การเขียน

2. เจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยแสดงออกทางพฤติกรรมจาก

- การทำกิจกรรมในชั้นเรียน
- พฤติกรรมนอกห้องเรียน
- การพูดคุยกับเด็กในเรื่องทั่วไป
- การพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับผลงานที่เด็กสร้างสรรค์ขึ้น
- การใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กปฐมวัย
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา

1.1 ขั้นตอนในการรับรู้ภาษา

การเรียนรู้ภาษาของเด็กต้องเป็นไปอย่างมีขั้นตอน เด็กต้องเรียนรู้และรับรู้พื้นฐานเบื้องต้นของภาษาก่อนที่จะไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ตามลำดับช่วงอายุที่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก

ขั้นตอนในการรับรู้ภาษาของเด็กมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. แรกเกิด – 6 สัปดาห์ เด็กจะร้องไห้ และทำเสียงเหมือนเสียงไอ หรือเปล่งเสียงเพื่อการอยู่รอด (Vegetative Sounds)
2. 6 สัปดาห์ – 2 เดือน เด็กจะเริ่มยิ้มและเปล่งเสียง “โอ” “อา” และ “จี”
3. 6 เดือน – 10 เดือน เด็กจะเริ่มเปล่งเสียง โดยผสมหลายๆเสียงเข้าด้วยกัน ถึงแม้ว่าเด็กคนนั้นจะหุหนวก เด็กก็จะเริ่มเปล่งเสียงได้ เพราะเป็นพัฒนาการตามธรรมชาติ
4. 1 ปีแรก เด็กจะเริ่มออกเสียงคำแรก หรือออกเสียงที่ละคำ เด็กทั่วโลกจะมีคำแรกที่คล้ายๆกัน มาจากสิ่งคล้ายๆกัน เช่น อาหาร ของเล่น แม่ พ่อ พี่ น้อง สิ่งรอบบ้าน และชื่อสถานที่ที่รู้จัก
5. 2 ปี เด็กจะเริ่มผสมคำ เช่น “แม่” + “ถุงเท้า” จะได้คำว่า “แม่ถุงเท้า” และเป็นช่วงเริ่มรู้จักกฎและหลักของภาษา
6. 3 ปี เด็กจะรู้จักเรียนรู้กฎ และฟังกฎทางภาษามากขึ้น
7. 5 ปี – 6 ปี เด็กจะรู้จักของภาษาแม่มากขึ้น แต่ไม่ทั้งหมด โดยที่ไม่ต้องจัดการเรียนรู้
8. หลังจาก 5 ปี – 10 ปี พัฒนาการการตระหนักรู้ด้านภาษาหรืออภิภาษา (Metalinguage) จะเกิดขึ้น สิ่งสำคัญที่สุดในระยะนี้คือ การที่เด็กเริ่มนำคำและประโยคมารวมกัน เพื่อสร้างบทสนทนาและเล่าเรื่องต่างๆ ในช่วงอายุ 5 ปี – 7 ปี เป็นช่วงที่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียน และมีความเหมาะสมในการเรียนรู้ภาษา เพราะเด็กจะได้ใช้โอกาสในการสนทนากับเพื่อน ฝึกนำประโยคมาเชื่อมโยงร้อยเรียงเข้า

ด้วยกัน ซึ่งเป็นการพัฒนาเพื่อเข้าสู่การตระหนักรู้ด้านภาษาอย่างต่อเนื่อง และในระหว่างนี้เด็กจะได้รับการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เด็กรู้หนังสือเบื้องต้น ควบคู่กันไป

เบรดีแคมป์และคอปเปอร์ (Bredekamp & Copple, 1997: 109) กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาภาษาและการสื่อสาร ที่คาดหวังสำหรับเด็กอายุ 5 และ 6 ปีมีดังนี้

ชั้นภาษาของเด็กอายุ 5 ปี

1. รู้คำศัพท์ประมาณ 5,000 ถึง 8,000 คำ สามารถออกเสียงได้โดยไม่ต้องยากนัก ยกเว้นเสียงของพยัญชนะตัว l และ th
2. สามารถนำประโยคที่สมบูรณ์และค่อนข้างยากมาใช้
3. สามารถสื่อสารในบทสนทนา ขัดจังหวะคนอื่นน้อยลง ฟังผู้พูดอีกฝ่ายถ้าข้อมูลนั้นเป็นข้อมูลใหม่และน่าสนใจ เกิดการคิดไปเอง (Assume) ว่าผู้ฟังจะเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูดถึง
4. แบ่งปันประสบการณ์โดยการพูด รู้คำเพย รู้จักเพลงหลายเพลง
5. ชอบแสดงบทบาทสมมติเป็นคนอื่น เช่น พ่อ แม่ ครู กล้าแสดงออกหรือจะอายมากต่อหน้าคนแปลกหน้า
6. สามารถจำประโยค กลอน และพูดประโยคตามผู้อื่นได้ ซึ่งรวมถึงคำพูดในโฆษณาและโทรทัศน์
7. แสดงออกทางทักษะในการสื่อสาร ซึ่งรวมถึงการออกเสียงได้ถูกต้อง
8. สามารถใช้ภาษากาย (Nonverbal Gestures) เช่น การแสดงออกทางสีหน้าในเวลาโกรธ
9. สามารถบอกและเล่าเรื่องซ้ำได้จากการฝึก ชอบที่จะฟังหรือเล่าเรื่องบทกลอนเพลงที่ซ้ำๆ ชอบแสดงบทบาทสมมติ
10. แสดงถึงการพูดที่คล่องแคล่วในการแสดงความคิดเห็น

ชั้นภาษาของเด็กอายุ 6 ปี

1. เป็นการค่อยๆเปลี่ยนจากการแสดงความรู้สึกโดยใช้ภาษาพูดมาเป็นภาษาเขียน
2. การรับรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นจากการฟังและการอ่าน และคำศัพท์ได้ขยายจากการสื่อสารทางการพูดมาเป็นทางการเขียน
3. สามารถเรียนคำศัพท์ได้อย่างรวดเร็วกว่าตอนอายุน้อยกว่า สามารถเรียนคำศัพท์ใหม่ได้เกือบ 20 คำต่อวันในบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อภาษา สาเหตุที่เด็กเรียนคำศัพท์ได้อย่างรวดเร็วเป็นเพราะในช่วงอายุนี้เด็กมีความเข้าใจมากขึ้นในความสัมพันธ์ของแต่ละส่วนและทั้งฉบับ (Part/whole relationships) มากขึ้น ความสามารถนี้ทำให้เด็กเข้าใจในส่วนต่างๆของคำ และสามารถนำมาใช้ในความเข้าใจในคำศัพท์ใหม่ได้
4. มีความตระหนักว่าคำศัพท์หนึ่งตัวสามารถมีหลายความหมายได้และนำไปใช้ในสถานการณ์ทางสังคมที่แตกต่างกันได้

1.2 แนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษา

การเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน มีรูปแบบแนวคิดที่หลากหลาย แต่ละแนวคิดจะช่วยเสริมสร้างความคิดที่เป็นระบบให้แก่ครู ช่วยให้ครูรู้จักวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสามารถสร้างกรอบในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษานั้น แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ ต่อไปนี้ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ และแนวคิดเกี่ยวกับการจัดหลักสูตร

ทั้งสามแนวคิดนี้ ได้ผสมผสานและปรากฏอยู่ในการปฏิบัติงานของครู เช่นการตัดสินใจในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ การคัดเลือกกิจกรรมประกอบการจัดการเรียนรู้ และการคัดเลือกสื่อที่เหมาะสมสำหรับการจัดการเรียนรู้ หากครูมีความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ และสามารถนำแนวคิดมาผสมผสานอย่างเหมาะสม ก็จะส่งผลให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลยิ่งขึ้น

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) เสนอแนวคิดว่าการจัดการเรียนรู้ภาษา เป็นกระบวนการที่ซับซ้อน และเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างครู (ผู้จัดการเรียนรู้) และเด็ก (ผู้เรียน) และมีพื้นฐานจากทฤษฎี แนวคิดและวิธีการที่หลากหลาย เพื่อที่จะศึกษาความต่อเนื่องตามลำดับของเนื้อหา หน้าที่ของภาษา ความหลากหลายของภาษา และวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูต้องศึกษาหาแนวทาง และคิดค้นวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษา ให้เหมาะกับนักเรียนของตน

เอ็ดเวิร์ด แอนโธนี (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535: 20; อ้างอิงจาก Anthony. 1972) ได้เสนอพื้นฐานสำคัญในการจัดการเรียนรู้ภาษา 3 ประการ คือ แนวคิด (Approach) วิธีจัดการเรียนรู้ (Method) และเทคนิคการจัดการเรียนรู้ (Technique) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

แนวคิด (Approach) คือทฤษฎี หลักการหรือความเชื่อต่างๆเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษา ประกอบด้วยลักษณะพื้นฐานของระบบภาษา และความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา ซึ่งล้วนเป็นกระบวนการในการเรียนรู้ภาษาและปัจจัยต่างๆที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ ดังนั้นแนวคิดจึงเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้ ครูปฏิบัติต่อเด็กได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม สามารถบ่งชี้ให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ที่คาดหวังจากเด็ก และเป็นแนวทางสำหรับครูในการตัดสินใจ กำหนดเป้าหมาย เนื้อหาของการจัดการเรียนรู้ และการเลือกรูปแบบกิจกรรมมาใช้ในการจัดการเรียนรู้

วิธีจัดการเรียนรู้ (Method) คือแผนการนำเสนอเนื้อหาของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดที่เลือกไว้ แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบไปด้วย

1. จุดมุ่งหมายทั่วไป
2. จุดมุ่งหมายเฉพาะ
3. เกณฑ์การคัดเลือกและจัดลำดับเนื้อหา
4. รูปแบบของการนำเสนอเนื้อหา
5. บทบาทของครู
6. บทบาทของเด็ก
7. วัสดุและเอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบดังกล่าว จะต้องสอดคล้องกับแนวคิดที่ได้กำหนดไว้

เทคนิคการจัดการเรียนรู้ (Technique) คือ กลยุทธ์หรือกิจกรรมต่างๆ ที่ใช้ควบคู่กับวิธีการจัดการเรียนรู้ กระบวนการ หรือขั้นตอนต่างๆ ของการจัดการเรียนรู้ เทคนิคการจัดการเรียนรู้จะต้องสอดคล้องกับวิธีการจัดการเรียนรู้ และแนวคิดที่เลือกไว้

จากพื้นฐานสำคัญในการจัดการเรียนรู้ภาษาสามประการนี้ สรุปได้ว่า

แนวคิด คือ หลักการหรือกฎเกณฑ์ในการเรียนรู้ของเด็ก

วิธีการจัดการเรียนรู้ คือ แผนงานที่นำไปปฏิบัติจริง

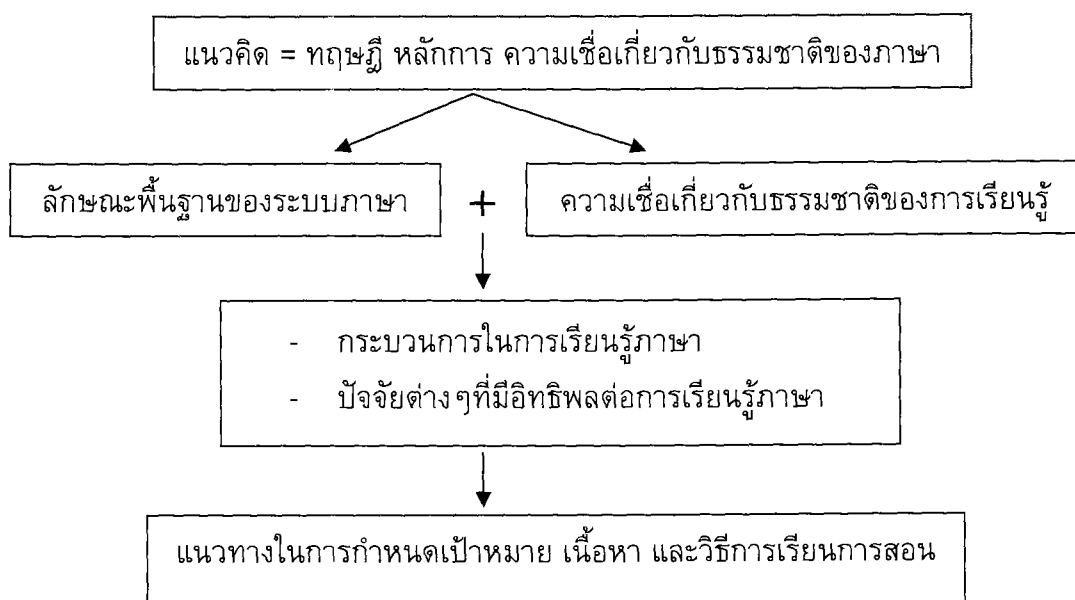
เทคนิคการจัดการเรียนรู้ คือ สื่อต่างๆ ที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้

จากที่กล่าวมานี้ สิ่งสำคัญที่ต้องตระหนัก คือ พื้นฐานทั้งสามประการข้างต้น ต้องมีความสัมพันธ์กัน แนวคิดเป็นความเชื่อของครู ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการกำหนดเป้าหมาย เนื้อหา และเทคนิคการจัดการเรียนรู้ ครูสามารถเลือกใช้กลยุทธ์หรือกิจกรรมต่างๆ ตามแนวคิด มาปรับปรุงดัดแปลง ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ หากครูเข้าใจความหมาย และความสัมพันธ์ของพื้นฐานทั้งสามประการนี้ ก็จะทำให้การจัดการเรียนรู้ภาษา เป็นไปอย่างมีหลักการที่แน่ชัด มีแผนการดำเนินงานที่ชัดเจน และสามารถบรรลุผลตามแนวคิดหรือทฤษฎีที่ได้เลือกนำมาใช้

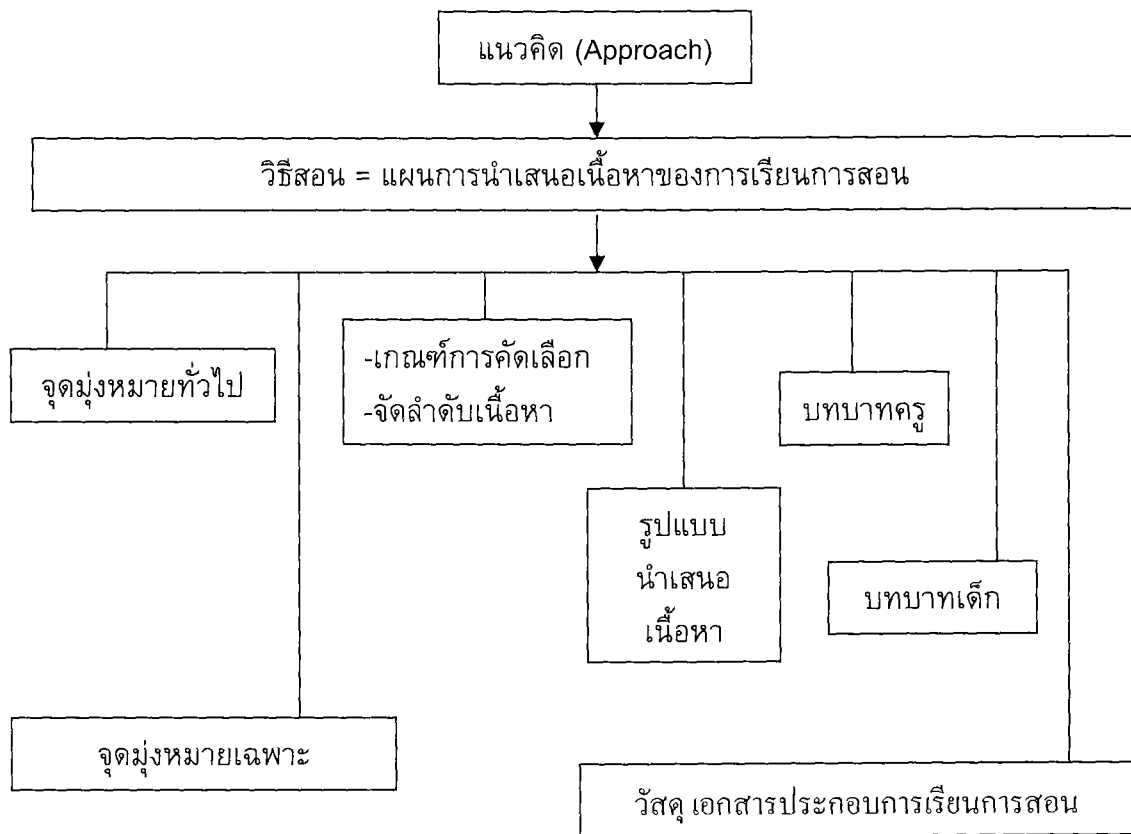
เพื่อให้เข้าใจแนวคิดของ เอ็ดเวิร์ด แอนโธนี (Edward Anthony) ได้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงออกแบบแผนภาพ เพื่อช่วยอธิบายกระบวนการต่างๆ ดังต่อไปนี้

แนวคิดพื้นฐานการจัดการเรียนรู้ภาษา

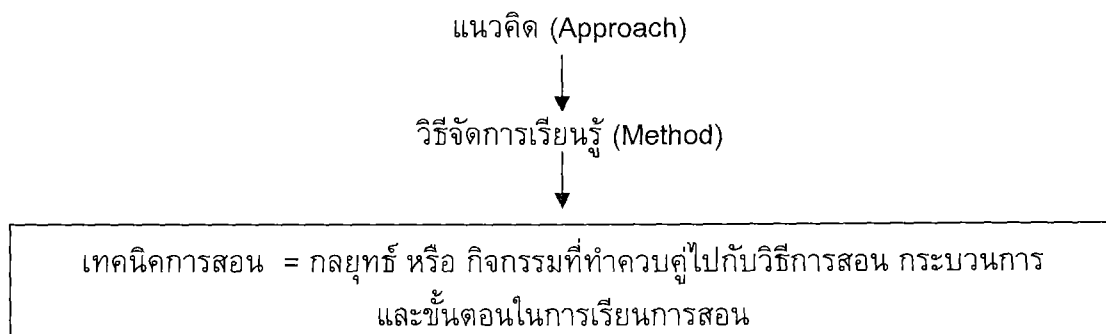
แนวคิด (Approach)

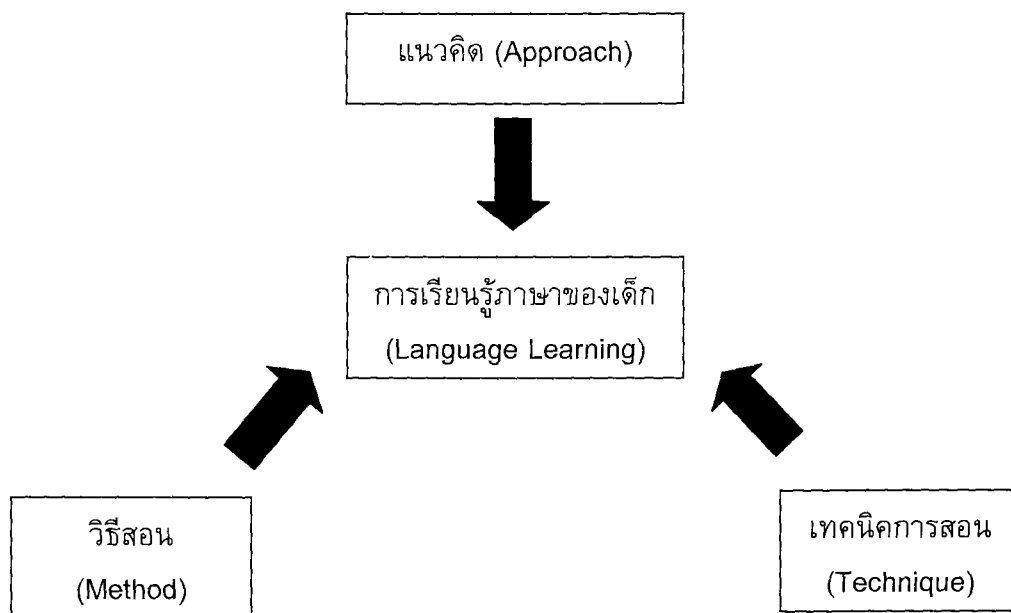
วิธีจัดการเรียนรู้ (Method)

เทคนิคการจัดการเรียนรู้ (Technique)

ในการจัดการเรียนรู้ภาษา : แนวคิด วิธีจัดการเรียนรู้ และเทคนิคการจัดการเรียนรู้ ต้องมีความสอดคล้อง และสัมพันธ์กันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

ภาพประกอบ 2 แนวคิดพื้นฐานการจัดการเรียนรู้ภาษาของ
เอ็ดเวิร์ด แอนโธนี (Edward Anthony)

1.3 หลักการและวิธีการสอนภาษา

1.3.1 แนวทางและหลักการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ (The Whole Language Approach)

แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ (The Whole Language Approach) เป็นการจัดการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นระบบ ไม่แยกจัดการเรียนรู้หรือให้เด็กฝึกฝนเฉพาะส่วน ในแบบที่แต่ละส่วน ไม่สัมพันธ์กัน แต่เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ภาษาให้เป็นไปอย่างธรรมชาติ หรือการกลับสู่พื้นฐานความเป็นจริงของภาษา เป็นการชักชวนเด็กให้เรียนการอ่านและเขียนจากของจริง เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมาย และสิ่งที่อ่านต้องมีความเกี่ยวข้องกับเด็ก ครูทำหน้าที่จัดการเรียนรู้ทักษะให้ตรงตามความต้องการ และความสนใจของเด็ก ซึ่งเด็กสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ (Freeman. 1992) แนวทางและหลักการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติมีหลักการดังต่อไปนี้

1. เด็กเข้าใจความหมายระหว่างการอ่าน โดยอาศัยประสบการณ์ที่มี และพื้นฐาน ความรู้เดิม
2. เด็กสามารถเดา เลือก ยืนยัน แก้ไขตัวเอง และสร้างสมมติฐานว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป นอกจากนี้เด็กยังได้วิเคราะห์การอ่านของตนเอง เพื่อเรียนรู้ว่าการเดานั้นถูกต้องหรือไม่ และ

ใช้เป็นแนวทางการแก้ไขตนเอง การอ่านที่ดีและได้ผลเป็นการอ่านที่เข้าใจความหมาย และใช้ความพยายามน้อย คนที่สามารถอ่านได้เร็วส่วนใหญ่จะมีความเข้าใจสูง

3. ผู้เขียนให้ข้อมูลและแสดงรายละเอียดที่เพียงพอ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

4. ระบบทั้ง 3 ของภาษา ได้แก่ เสียงของพยัญชนะ (The Graphonic) โครงสร้างประโยค (The Syntactic) และความหมาย (The Semantic) มีความสัมพันธ์กับภาษาเขียนซึ่งสามารถเข้าใจว่า แต่ละส่วนทำหน้าที่อย่างไรในการอ่านและการเขียน แต่ในทางปฏิบัติ ทั้ง 3 ระบบนี้ไม่สามารถแยกออกจากกันได้

5. จุดมุ่งหมายในการอ่านของเด็ก คือการเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน

6. จุดมุ่งหมายในการเขียนของเด็ก คือการพยายามสื่อความหมายให้สำเร็จ

ฮาคูตาและแมคลาฟลิน (พรชรี อาชาวำรุง. 2541: 51; อ้างอิงจาก Hakuta & McLaughlin. 1995) นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติไว้ดังนี้

มิติ	แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ (The Whole Language Approach)	
1. แนวโน้ม	—————>	ครูเป็นผู้เอื้ออำนวย
2. บทบาทผู้เรียน	—————>	ผู้เรียนกำหนดการเรียนการสอน
4. เอกสาร ตำรา อุปกรณ์	—————>	ผู้เรียนแสวงหาด้วยตนเอง
5. ความก้าวหน้า	—————>	ไม่มีลำดับก่อนหลัง
6. ความผิดพลาด	—————>	ไม่มีการแก้ไข
7. จุดเน้น	—————>	การรู้หนังสือเพื่อใช้งาน

ภาพประกอบ 3 แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ

สรุปว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติเด็กจะเป็นผู้บ่งบอกถึงความต้องการในการเรียน โดยการจัดการเรียนรู้จะถูกสร้างขึ้นในสภาพแวดล้อมรอบตัวรอบตัวเด็ก โดยที่เด็กจะเรียนภาษาจากสถานการณ์ เป็นการเรียนที่ให้ความสำคัญด้านภาษา เด็ก และครู ทักษะการใช้ภาษา ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน จะเน้นที่ความหมาย ไม่ใช่ที่ตัวภาษา มีการกระตุ้นเชิญชวนให้เด็กเรียนรู้ภาษา จากรูปแบบต่างๆที่เหมาะสม เพื่อตอบสนองตามจุดประสงค์ที่หลากหลาย

1.3.2 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Method)

เจมส์ แอชเชอร์ (James Asher) เป็นผู้คิดค้นวิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (the Total Physical Response Method) หรือ TPR ซึ่งเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาที่ให้ความสำคัญในการฟังเพื่อความเข้าใจ เด็กต้องฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของครู โดยการตอบสนองด้วยท่าทาง วิธีการจัดการเรียนรู้นี้ได้นำมาทดลองใช้ในปี ค.ศ. 1965 ได้ผลสรุปว่า การเรียนภาษาของเด็กจะดีขึ้น ถ้าเริ่มด้วยการฟังภาษาให้เข้าใจ และรู้คำศัพท์มากพอ ก่อนจะเริ่มพูด (TPR Bilingual Education. 1998: Online)

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้เด็กจะจำภาษาได้ดี เพราะได้ปฏิบัติจริง และมีการตอบสนองต่อคำสั่งต่างๆของครูในทันที นอกจากนี้เด็กเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำของผู้อื่น ครูออกคำสั่งโดยใช้ภาษาที่สอง และปฏิบัติให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง แล้วเลือกเด็กกลุ่มย่อย มาปฏิบัติตามคำสั่งพร้อมกับครู ซ้ำกันหลายๆครั้ง จากนั้นครูออกคำสั่งต่างๆที่เด็กได้เรียนแล้ว และให้เด็กปฏิบัติเองโดยไม่มีตัวอย่าง การได้ปฏิบัติตามครู รวมทั้งเพื่อนในห้องหลายๆครั้ง จะทำให้เด็กรู้สึกว่าการเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน และจะทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็ก เป็นไปได้ดียิ่งขึ้น

การเรียนภาษาด้วยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง ควรเป็นการเรียนจากการใช้กลุ่มคำที่มีความหมาย เน้นทักษะการฟัง มากกว่าการพูด การเขียน และการอ่าน เด็กจะได้รับการฝึกฟังคำสั่งให้เข้าใจ ก่อนจะฝึกให้พูดคำสั่งเหล่านั้น การเรียนภาษาด้วยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางนี้ไม่มีการบังคับให้เด็กพูด เพราะอาศัยแนวคิดที่เชื่อว่าเด็กจะเริ่มพูดคำสั่งเหล่านั้นได้เองเมื่อพร้อม (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535: 84-85)

วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และสนุกสนานกับการเรียน รวมทั้งสามารถใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารได้ ประสบการณ์ที่สนุกสนานนี้จะกระตุ้นให้เด็กอยากเรียนรู้อย่างยิ่งขึ้นไปอีก
2. เพื่อเน้นให้เด็กเกิดทักษะการฟังและพูด จากการสังเกตและปฏิบัติ โดยการทำตามคำสั่งของครู และเลียนแบบการกระทำของครูในระยะแรก หลังจากเรียนรู้จากการปฏิบัติตามคำสั่งในระยะหนึ่ง เด็กก็จะสามารถเปลี่ยนหรือสลับบทบาทกับครู มาเป็นผู้ออกคำสั่ง เมื่อเด็กได้ทักษะการฟังและพูดแล้ว ครูจะเริ่มให้เด็กเรียนรู้ การอ่านและเขียนต่อไป
3. เพื่อให้การเรียนภาษาที่สองเป็นเรื่องสนุกและง่ายขึ้น เพราะการที่เด็กเริ่มพูดเมื่อพร้อม จะช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียน เด็กจะไม่เกิดความเครียด จากการบังคับให้พูดเมื่อยังไม่พร้อม
4. เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ จากการสังเกตครูและเพื่อนๆในห้องเรียน และจากประสบการณ์ตรงในการปฏิบัติจริง ซึ่งช่วยให้เด็กเข้าใจ และจำคำสั่งในภาษาที่สองได้ดีขึ้น

5. เพื่อให้ครูสามารถประเมินจากสภาพจริงว่า เด็กเข้าใจคำสั่งที่เป็นภาษาที่สองหรือไม่ จากการสังเกตและการปฏิบัติตามคำสั่ง ครูสามารถใช้ภาษาแม่ของเด็ก อธิบายให้เด็กเข้าใจวิธีการจัดการเรียนรู้ และความหมายของคำสั่งก่อน จากนั้นจะใช้ภาษาที่สองในการออกคำสั่ง แทนภาษาแม่ของเด็ก เพราะเด็กสามารถเข้าใจความหมาย ได้อย่างชัดเจน จากการสังเกตท่าทางของครู และเพื่อนอยู่แล้ว

6. เพื่อเด็กจะได้ไม่รู้สึกว่าตนเองผิดพลาดและล้มเหลวในการเรียน โดยเฉพาะในการพูดหรือการฟัง ครูจะต้องอดทนรอ และแก้ไขเฉพาะข้อผิดพลาดที่สำคัญเท่านั้น และเมื่อต้องแก้ไข ต้องเป็นไปอย่างนุ่มนวล

ขั้นตอนของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ประกอบด้วย

1. ช่วงแรก ครูออกคำสั่งในภาษาที่สอง หากเด็กไม่เข้าใจ ครูสามารถแปลคำสั่งเป็นภาษาแม่ได้ แล้วปฏิบัติตามคำสั่งนั้นโดยการออกท่าทาง ให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง จากนั้นครูเลือกเด็กกลุ่มย่อยประมาณ 3 – 4 คน มาเป็นต้นแบบให้เพื่อนปฏิบัติตามหลายครั้งตามคำสั่งเดิม ในขณะที่เด็กเหล่านี้ไม่ต้องพูดอะไรเลย ครูออกคำสั่งใหม่ แล้วปฏิบัติตามขั้นตอนอีกครั้ง

2. ช่วงที่สอง ครูออกคำสั่งโดยไม่ต้องปฏิบัติเป็นตัวอย่าง แต่ให้เด็กทั้งหมดปฏิบัติตามคำสั่ง แล้วจึงให้ปฏิบัติเป็นกลุ่มและแยกฝึกทีละคน

3. ช่วงที่สาม ครูออกคำสั่งใหม่ซึ่งเป็นคำสั่งที่เด็กไม่เคยฝึกมาก่อน โดยที่ครูไม่ต้องแสดงท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง แต่จะนำคำศัพท์ที่เด็กเคยปฏิบัติตามจากคำสั่งแรกๆผสมเข้าเป็นคำสั่งใหม่ เด็กสามารถเดาความหมายและปฏิบัติตามคำสั่งใหม่ได้จากประสบการณ์เดิม

สรุปได้ว่า วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีสาระสำคัญคือ การใช้คำสั่งต่างๆ เพื่อให้เด็กปฏิบัติตามโดยการตอบสนองด้วยท่าทาง การปฏิบัติตามคำสั่งนั้น จะทำให้คำสั่งมีความหมายทางภาษาที่ชัดเจน เจมส์ แอชเชอร์ (James Asher) สรุปวิธีนี้ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวา โดยที่ครูจำเป็นต้องกำหนดแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้า ว่าการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง จะต้องใช้คำสั่งใดบ้าง และเพื่อให้เด็กเข้าใจความหมายได้ชัดเจนครูต้องปฏิบัติพร้อมๆ กับเด็ก จากนั้นจึงออกคำสั่งให้เด็กปฏิบัติเอง ท่าทางที่เด็กแสดงออก จะช่วยให้ครูรู้ว่าเด็กเข้าใจหรือไม่ นอกจากนั้นคำสั่งที่ครูใช้ ควรจะหลีกเลี่ยงการเรียงลำดับคำสั่งอย่างตายตัว เพื่อไม่ให้เด็กจำลำดับคำสั่งโดยไม่ได้เชื่อมโยงกับการปฏิบัติ และความหมายของภาษา

1.3.3 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน (Suggestopedia)

จอร์จี โลซานอฟ (Lozanov. 2005: Online) เป็นผู้คิดค้นวิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวนนี้ เมื่อปี ค.ศ. 1975 จากแนวคิดที่ว่าสมองมนุษย์นั้นเปี่ยมไปด้วยพลังและศักยภาพ แต่นำออกมาใช้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ครูมีหน้าที่โน้มน้าวเด็ก ให้นำพลังสมองออกมาใช้ อย่างเต็มที่ โดยขจัดความกลัวและข้อห้ามต่างๆที่เป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาออกไป ครูต้องจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้สะดวกสบาย ไม่ตึงเครียด ให้เด็กเรียน อย่างสนุกสนาน ผ่อนคลายทั้งร่างกายและจิตใจ เพราะเชื่อกันว่า ความสนุกและการผ่อนคลาย จะช่วยให้เด็กสบายใจ และพึงพอใจที่จะเรียน เมื่อเด็ก

เกิดความพอใจแล้ว ก็จะเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล นอกจากนั้น ถ้าเด็กไวใจ และเคารพในตัวครูผู้จัดการเรียนรู้ ก็จะยอมรับ และมั่นใจในการเรียนยิ่งขึ้น

วิธีการจัดการเรียนรู้เน้นกิจกรรมการใช้ภาษาที่สอง ในด้านการสื่อสารที่หลากหลาย ในสภาพแวดล้อมที่ใช้ภาษาที่สองนั้นจริง เช่นการแสดงละคร การฟังบทสนทนาประกอบดนตรี เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้สามารถโน้มน้าวให้เด็กเรียนภาษาที่สอง ได้อย่างผ่อนคลายและซึมซับโดยไม่รู้ตัว ในขณะที่ร่วมกิจกรรมเด็กจะได้ยินและจำภาษาได้มากกว่าเวลาที่เขาตั้งใจเรียนตามวิธีการเรียนการจัดการเรียนรู้ปกติ นอกจากนั้น เด็กยังได้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่สองอีกด้วย

วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวนมีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้เด็กสามารถใช้ภาษาที่เรียนมาสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ เพราะเด็กจะได้ฝึกสนทนาตามสภาพจริง
2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างครูและเด็ก เมื่อเด็กมั่นใจ เคารพและศรัทธาในตัวครู ก็จะส่งผลให้การเรียน และการจดจำข้อมูลทางภาษาของเด็กดียิ่งขึ้น
3. เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้ง่ายขึ้นและเป็นธรรมชาติ การจัดการเรียนรู้นี้ทำให้เด็กไม่กังวล ไม่เครียด ไม่ถูกบังคับ อยู่ในบรรยากาศที่สะดวกสบาย ผ่อนคลาย และใช้สื่อที่หลากหลาย
4. เพื่อเน้นทักษะทางภาษาทั้ง การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การทำแบบฝึกหัด การวาดรูป การแสดงละคร หรือการเล่นบทบาทสมมุติ เป็นต้น
5. เพื่อเน้นให้เด็กสื่อสารข้อความที่ต้องการเป็นสำคัญ ดังนั้นข้อผิดพลาดจะไม่ได้รับการแก้ไขทันทีในตอนแรก แต่ครูจะแก้ไขและนำเสนอสิ่งที่ถูกต้องในครั้งต่อไป
6. เพื่อประเมินการแสดงออกของเด็ก จากการร่วมกิจกรรมต่างๆ เช่น การร้องเพลง เล่นเกม หรือการแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น

วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวนที่อาศัยบทสนทนาเป็นหลัก ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ครูนำเด็กเข้าสู่บทเรียน เริ่มจากการทักทาย และชักชวนเด็กให้ทักทายและสนทนาโต้ตอบ โดยนำคำจากประสบการณ์เดิม หรือจากสิ่งที่เด็กเคยเรียนมาแล้วมาใช้ในการสนทนา
2. ครูอ่านบทสนทนาให้เด็กฟัง หากเด็กไม่เข้าใจ ครูสามารถแปลคำหรือประโยคจากบทสนทนานั้น และอธิบายเป็นภาษาแม่ของเด็กได้
3. ครูอ่านนำบทสนทนาแล้วให้เด็กอ่านหรือพูดตามในระดับเสียงและน้ำเสียง เหมือนเจ้าของภาษา อาจมีเพลงประกอบด้วยก็ได้
4. ครูอ่านบทสนทนาให้เด็กฟังอีกครั้ง ในครั้งนี้ต้องมีการเปิดเพลงประกอบเบาๆ และให้เด็กฟังบทสนทนาในท่าที่สบาย วิธีนี้จะเป็นการโน้มน้าวจิตใจ โดยสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย

และไม่มีการบังคับ เพราะการที่เด็กได้อยู่ในสภาพผ่อนคลาย อาจหมายความว่าเด็กกำลังใช้พลังสมองที่มีอยู่ สร้างการจดจำอย่างมีประสิทธิภาพ

5. ครูจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อเสริมเนื้อหาจากบทสนทนา โดยการร้องเพลง เล่นเกม แสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมเหล่านี้เป็นการฝึก เพื่อเสริมทักษะการพูดเป็นหลัก และอาจฝึกการเขียนด้วยก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นกับความสนใจและพัฒนาการของเด็ก

นอกจากนี้ ครูยังมีส่วนสำคัญในการช่วยให้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน มีประสิทธิภาพมากขึ้น ครูสามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ในห้องเรียนที่ไม่ตึงเครียด และสะดวกสบายให้มากที่สุด จากการจัดสภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลาย เพื่อให้เด็กสามารถรับรู้และเรียนรู้มากขึ้น ครูอาจชักชวนให้เด็กอยากเรียนด้วยวิธีการที่หลากหลาย ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อจูงใจให้เด็กอยากเรียนยิ่งขึ้น ครูสามารถช่วยให้เด็กสร้างมโนภาพ เพื่อการผ่อนคลาย และเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนภาษา การจัดกิจกรรมที่หลากหลายและเน้นด้านการสื่อสาร เช่น กิจกรรมที่มีการร้องเพลง เต้นรำ แสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือเล่นเกม จะช่วยให้การเรียนรู้ของเด็กดีขึ้น อีกทั้งครูต้องมีส่วนในการกระตุ้นจิตสำนึกของเด็ก เพื่อให้เด็กมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จจากการเรียนอย่างแน่นอน

สรุปได้ว่าวิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน คือ การที่ครูชักชวนให้เด็กสามารถสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ และเน้นที่การเรียนรู้ทักษะทางภาษาด้านต่าง ๆ อย่างผ่อนคลาย เพื่อให้การเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพ และทำให้เด็กเชื่อมั่นว่า จะสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้อย่างแน่นอน

1.3.4 วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative

Approach)

เดลล์ ไฮม์ส (Dell Hymes) ได้พัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในปี ค.ศ. 1975 จากแนวคิดที่ว่า ภาษาไม่ได้มีเพียงแค่ระบบไวยากรณ์ หรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสาร หรือสื่อความหมาย ดังนั้นเป้าหมายในการจัดการเรียนรู้ภาษาจึงควรให้เด็กสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารหรือสื่อความหมาย ตามความเหมาะสมกับสภาพสังคม นอกจากนี้ เดลล์ ไฮม์ส ได้อธิบายความหมายของวิธีการจัดการเรียนรู้นี้ว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษา หรือการตีความภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม (Rudiger-Harper, 2005: Online) เช่น ความสามารถที่เด็กจะรู้ว่า ควรจะพูดอะไร เมื่อไร กับใคร ที่ไหน ลักษณะอย่างไร จึงจะเหมาะสม

ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาได้เสนอองค์ประกอบ 4 ประการ ที่สามารถช่วยให้เด็กมีความสามารถในการสื่อสาร ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถทางภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) คือ ความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นแกนในการสื่อความหมาย

ทักษะการฟัง คือ ความสามารถในการจำแนกเสียง ตลอดจนการฟังข้อความหรือคำพูดในระดับความเร็วของเจ้าของภาษาได้อย่างเข้าใจ

ทักษะการพูด คือ การออกเสียงได้ถูกต้อง สามารถสนทนาโต้ตอบ ด้วยสำเนียงและจังหวะที่เจ้าของภาษาสามารถเข้าใจได้

ทักษะการอ่าน คือ ความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจในระดับความรู้ของตน

ทักษะการเขียน คือ ความสามารถในการเขียนในระดับความรู้ของตน

2. ความสามารถทางการใช้ภาษาในสังคม (Sociolinguistic Competence) คือ ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมตามระเบียบของสังคม สามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะกับบุคคลและสถานการณ์ต่างๆ

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือ ความสามารถในการรู้ไวยากรณ์ สามารถเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้ สามารถคาดการณ์ภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท ได้อย่างถูกต้อง

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆได้ สามารถใช้กิริยา ท่าทาง สีหน้า น้ำเสียง เพื่อการสื่อความหมาย ซึ่งสามารถแสดงออกทางวจนภาษา (Verbal) และอวจนภาษา (Non-Verbal)

วิธีการจัดการเรียนรู้ทางภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้เด็กสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ ภาษานั้นต้องเป็นภาษาที่ถูกต้องตามกาลเทศะ เหมาะสมกับบุคคล สภาพสังคม และสถานการณ์
2. เพื่อให้เด็กได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมาย โดยครูบอกจุดมุ่งหมายของการเรียน และการฝึกใช้ภาษาแก่เด็ก เพื่อให้เด็กรู้สึกว่า เมื่อเรียนแล้ว จะมีความสามารถเพิ่มขึ้น
3. เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เป็นในลักษณะบูรณาการ คือ การใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน พร้อมๆกัน โดยให้เด็กทำกิจกรรมการใช้ภาษาเหมือนในชีวิตประจำวัน และใกล้เคียงสถานการณ์จริงให้มากที่สุด กิจกรรมเหล่านี้จะทำให้เด็กได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ฝึกใช้ความคิดและความกล้าที่จะใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ
4. เพื่อให้เด็กเรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น ทั้งเป็นคู่และเป็นกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้เด็กรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัยและความรับผิดชอบ
5. เพื่อให้เด็กกล้าในการใช้ภาษา และเน้นความสำคัญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าจะคำนึงถึงวิธีการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ดังนั้นจึงทำให้เด็กกล้าใช้ภาษา และไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดเฉพาะที่สำคัญเท่านั้น เช่น ข้อผิดพลาดที่เกิดซ้ำๆหรือข้อผิดพลาดที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิด เพราะข้อผิดพลาดเหล่านี้ อาจทำให้เด็กขาดความมั่นใจ และไม่กล้าใช้ภาษาอีกต่อไป

6. เพื่อให้เด็กใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วเป็นอันดับแรก และคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ภาษาเป็นอันดับรอง

7. เพื่อการประเมินผลการเรียนรู้จากการแสดงออกของเด็ก เมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ

8. เพื่อให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กเป็นไปตามธรรมชาติ เมื่อเด็กได้ทำกิจกรรมที่ครูจัดให้ เพราะเด็กจะเกิดการเรียนรู้จากการได้ทำและฝึกภาษาด้วยตนเอง กิจกรรมเหล่านี้ยังสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างเด็กกับเพื่อนในห้อง และกับครู สัมพันธภาพที่ดีจะสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก เด็กจะกล้าแสดงออกมากขึ้น นอกจากนี้การสื่อสารก็จะเป็นธรรมชาติและอิสระมากขึ้นด้วย

ขั้นตอนวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วยสามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or Introduction of New Language) คือ การที่ครูนำเสนอเนื้อหา โดยเน้นให้เด็กได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่กับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา สื่อที่ใช้ในการนำเสนอเนื้อหานี้ อาจเป็นรูปภาพ หรือการเล่าเรื่อง หากเด็กไม่เข้าใจความหมาย หรือวิธีการใช้ภาษา ครูสามารถอธิบายเป็นภาษาแม่ของเด็กได้

2. ขั้นการฝึกแบบควบคุม (Practice or Controlled Practice) คือ การที่ครูฝึกให้เด็กจดจำรูปแบบของภาษา โดยเน้นความถูกต้องของความหมาย วิธีใช้และสถานการณ์ที่ต้องใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ เป็นการให้เด็กฝึกซ้ำ ๆ จากการฟัง พูดและทำตามตัวอย่างจากครู เริ่มแรกเด็กจะฟังตัวอย่างภาษาจากครูหรือเทป 1 ถึง 3 ครั้ง หากครูเป็นต้นแบบ ครูจะต้องออกเสียง หรือพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติเหมือนเจ้าของภาษา เด็กจะได้รวมกลุ่มฝึกพูดและออกเสียง หรือฝึกเป็นรายบุคคลตามความเหมาะสม เพื่อให้เด็กมีโอกาสดูแลเรียนรู้การออกเสียงด้วยตนเอง พร้อมกับได้เรียนรู้จากการออกเสียงของเพื่อนอีกด้วย จากนั้นครูจะให้ความเห็นแก่เด็กแต่ละคนว่า ใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ ครูสามารถตรวจสอบความเข้าใจของเด็ก ว่าเข้าใจความหมายของภาษามากน้อยเพียงไร จากการป้อนคำถามง่าย ๆ

3. ขั้นการใช้และฝึกภาษาแบบอิสระ (Production or Free Practice) คือ การเปิดโอกาสให้เด็กใช้และฝึกภาษาที่ได้เรียนจากกิจกรรมต่าง ๆ อย่างอิสระ และสอดคล้องกับสถานการณ์จริง เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

จากขั้นตอนต่าง ๆ ดังกล่าว วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ยังมีกลวิธีที่น่าสนใจ เพื่อให้ครูได้ศึกษาในรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ครูใช้สื่อจริง (Authentic Materials) ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้เด็กสามารถนำความรู้ในชั้นเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. ครูให้เด็กเรียงประโยคสนทนา หรือข้อความที่เด็กได้เรียนมาแล้วให้เป็นเรื่องราว เพื่อให้เด็กฝึกเชื่อมโยงประโยคหรือเนื้อเรื่องให้ต่อเนื่องกัน

3. ครูนำเกมมาใช้ เพื่อเป็นการฝึกใช้ภาษาให้สนุกสนาน เกมเหล่านี้นั้นต้องมีลักษณะ 3 ประการ คือ การหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) การเลือกจากตัวเลือก (Choice) และการให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback)

4. ครูใช้กิจกรรมภาพชุด (Picture Strip Story) ในการนำเสนอ ภาพชุดเหล่านี้แสดงเรื่องราวที่ต่อเนื่อง วิธีการคือ เด็กจะให้เพื่อนดูภาพแรก แล้วเพื่อนจะทายว่าภาพที่ 2 คืออะไร ไม่ว่าเพื่อนจะทายถูกหรือผิด เด็กจะให้ข้อมูลป้อนกลับ ว่าคำตอบนั้นถูกต้องหรือไม่ หากไม่ถูกต้อง เด็กจะบอกข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้เพื่อนทายต่อไป กิจกรรมนี้เปิดโอกาสให้เด็กได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้ทำงานร่วมกัน ได้ฝึกแก้ปัญหา อีกทั้งยังได้ฝึกสนทนากับเพื่อนๆ

5. ครูใช้บทบาทสมมติ (Role – Play) ในการจัดการเรียนรู้ โดยครูกำหนดบทบาทให้เด็กแต่ละคน ว่าใครจะแสดงเป็นอะไร อยู่ในสถานการณ์แบบไหน และต้องพูดอะไรบ้าง แต่ถ้าเด็กอยากพูดหรือแสดงเรื่องราวที่คิดขึ้นได้เอง ครูก็เปิดโอกาสให้เด็กทำได้

สรุปได้ว่า วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีที่เด็กสามารถนำทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ที่ได้ฝึกฝนไปใช้ในชีวิตจริงได้ และช่วยฝึกให้เด็กสื่อสารจากสถานการณ์ที่เป็นจริง หรือใกล้เคียง นอกจากนั้นยังได้คำนึงถึงการแสดงมารยาท ในการใช้ภาษาให้เหมาะสมตามกาลเทศะ อีกด้วย

1.4 หลักสูตรการศึกษาที่เหมาะสมกับเด็กเล็กตามแนวทางของ NAEYC

สมาคมสำหรับการศึกษาของเด็กเล็กในประเทศสหรัฐอเมริกา (The National Association for the Education of Young Children) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญต่างๆ ในการสร้างหลักสูตรการศึกษาที่เหมาะสมกับเด็กเล็กดังนี้

1. เนื้อหาของหลักสูตรต้องมีการผสมผสานของหัวข้อของวิชา (Subject matter of the disciplines) คุณค่าของสังคมหรือวัฒนธรรม (Social or cultural values) และการเข้ามามีส่วนร่วมของผู้ปกครอง (Parental input)

2. โปรแกรมการศึกษาที่เหมาะสมต้องคำนึงถึงอายุและประสบการณ์ของผู้เรียน

3. การศึกษาที่ประสบความสำเร็จต้องเป็นการศึกษาที่มีหลักสูตรที่ท้าทาย น่าสนใจและเหมาะสม

นอกจากนี้ยังได้เสนอเกณฑ์ในการปฏิบัติ (Guidelines for practice) 9 ข้อที่ต้องนำมาใส่ใจ ในการสร้างหลักสูตรที่เหมาะสมดังต่อไปนี้ (Bredekamp & Copde. 1997; อ้างอิงจาก Bredekamp & Rosegrant. 1992 & 1995)

1. หลักสูตรที่เหมาะสมต้องพัฒนาเด็กในทุกๆ ด้าน เช่น ร่างกาย อารมณ์ สังคม ภาษา และสติปัญญา

2. หลักสูตรประกอบด้วยเนื้อหาที่กว้างในทุกๆ วิชาเรียน (Disciplines) และมีความเกี่ยวข้องกับสังคม ใช้สติปัญญาและมีความหมายสำหรับเด็กเป็นการส่วนตัว

3. หลักสูตรสร้างขึ้นจากสิ่งที่ได้รู้แล้วและความสามารถในการทำได้นั้นคือการนำความรู้เก่าที่เด็กมีอยู่แล้วเข้ามาร่วมกับการเรียนรู้ในปัจจุบันเพื่อที่จะช่วยการรับรู้ในทักษะและความรู้ใหม่ๆ ของเด็ก

4. หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพมีการวางแผนที่นำวิชาต่างๆเข้ามาบูรณาการเพื่อช่วยในการสร้างความหมายของการเรียนรู้ที่มีคุณค่ามากขึ้น

5. หลักสูตรต้องช่วยส่งเสริมในการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ กระบวนการ รวมถึงการกำหนดวิธีนำมาใช้ซึ่งทักษะต่างๆในการเรียนรู้

6. เนื้อหาของหลักสูตรสามารถสะท้อนถึงหลักการเรียนรู้สำคัญและเครื่องมือในการเรียนรู้ที่เด็กเล็กอายุระหว่าง 3 ถึง 8 ปีสามารถเข้าถึงได้ เช่น เด็กสามารถเรียนรู้วิชาต่างๆอย่างหลากหลาย เช่นการเขียน การแสดงการทดลองทางวิทยาศาสตร์ การแก้ปัญหา การเก็บข้อมูลและการนำข้อมูลมาวิเคราะห์

7. หลักสูตรเปิดโอกาสในการสนับสนุนวัฒนธรรมและภาษาที่บ้านของเด็ก ระหว่างที่เด็กกำลังพัฒนาความสามารถในการมีส่วนร่วมแบ่งปันวัฒนธรรมที่บ้านของตนและชุมชน

8. หลักสูตรมีจุดมุ่งหมายที่มีความเป็นไปได้และเด็กส่วนใหญ่สามารถทำได้จริงในแต่ละช่วงอายุที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

9. เทคโนโลยีสามารถนำเข้ามาบูรณาการใช้ในการจัดการเรียนรู้ของครูและหลักสูตรของห้องเรียนนั้น

1.5 พื้นฐานการพัฒนาภาษาและกิจกรรมที่เหมาะสมของเด็กปฐมวัย

ศรารัตน์ ลีไพบูลย์ (2540: 76) ได้กล่าวถึงการพัฒนาตามระดับวัยของเด็กปฐมวัยและ กิจกรรมที่เหมาะสมตามช่วงอายุ ซึ่งมีดังนี้

เด็กก่อนวัยเรียน (2-4 ปี) เป็นระยะเริ่มต้นของการพัฒนาภาษา ครูอาจนำกิจกรรมประเภทเพลง เกมง่าย ๆ การเล่านิทาน หรือกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ภาษาด้วยท่าทางเคลื่อนไหวไปตามจังหวะ เพื่อฝึกให้เด็กคุ้นเคยและซึมซับกับภาษาด้วยการฟัง ออกเสียงคำง่าย ๆ และท่าทางประกอบได้

เด็กอายุ 5-7 ปี เป็นระยะที่เด็กเริ่มมีประสบการณ์ อยากเรียนรู้สิ่งที่ตนเองสนใจ ดังนั้น กิจกรรมที่ครูนำมาจัดการเรียนรู้จึงควรเป็นกิจกรรมประเภทบทบาทสมมติ การจำลองสถานการณ์ การเล่าเรื่อง และเกมต่างๆในช่วงนี้ครูควรนำเนื้อหาทางด้านภาษา เช่น คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เด็กสนใจมาจัดการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นคำที่มีความหมายเดียวกัน หรือคำที่มีความหมายตรงกันข้าม นอกจากนั้นครูอาจให้เด็กได้ฝึกทักษะการออกเสียงอ่าน และเขียนคำหรือประโยคสั้นๆไปด้วย หลักสูตรภาษาอังกฤษ ปี 2539 กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษว่าต้องสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก มีการเน้นในการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดี ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตร ภาษาอังกฤษปี 2539 การจัดกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้แก่เด็กเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่ง ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กล่าวมาในข้างต้น

1.6 วิธีส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของเด็ก

ขั้นตอนการรับรู้ภาษาของเด็กในแต่ละช่วงอายุ มีความสำคัญและแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ เด็กปฐมวัยจึงต้องได้รับการจัดการเรียนรู้และมีสื่อทางภาษา ที่ส่งเสริมขั้นตอนการรับรู้ภาษา ของเด็ก ทั้งยังต้องเหมาะสมกับช่วงอายุนั้นด้วย

เพจ (Page. 1999) ได้นำแนวคิดจากแนวยุทธศาสตร์การรู้หนังสือระดับประเทศ (The National Literacy Strategy Framework) ของประเทศอังกฤษมาปรับหาเนื้อหา และจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย ดังนี้

1. หนังสือและการเล่าเรื่อง (Stories) หนังสือที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ต้องประกอบด้วยเรื่องราวที่เด็กสามารถคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้
 2. การอ่านและเขียนร่วมกัน (Shared Reading and Writing) ครูอ่านเรื่องให้เด็กฟัง แล้วตั้งคำถามที่กระตุ้นให้เด็กเล่าถึงประสบการณ์ที่ได้รับจากการฟังเรื่องราว ในสถานการณ์ลักษณะเดียวกันหรือใกล้เคียงกับเรื่องที่ครูเล่า
 3. การทำงานของคำ (Word Work) ในแต่ละสัปดาห์ เด็กควรมีโอกาส ได้สร้างความคุ้นเคยกับเสียงของคำและคำศัพท์ เพื่อที่จะได้สร้างพื้นฐานความรู้อย่างต่อเนื่อง ในด้านระบบเสียงของคำ การออกเสียง (Phonological) และการจำคำจากการเห็น (Sight Recognition) คำที่ใช้บ่อย (High Frequency Words)
 4. การเลือกเรื่องที่เล่า (Selected Stories) ต้องคำนึงถึงขีดความสามารถทั่วไปของเด็ก และความต้องการของเด็กเฉพาะกลุ่ม (Guided Group Tasks) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงเริ่มต้นการอ่าน ต้องอาศัยวิธีการส่งเสริมการเรียนรู้จากคำแนะนำ การบอกใบ้ และกลยุทธ์การอ่าน เพื่อให้เด็กรู้ความหมายของคำใหม่ๆ จากการอ่านให้มากยิ่งขึ้น
 5. คำสัมผัส (Rhyme) โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน มีประโยชน์อย่างมากต่อการเรียนเสียงเริ่มแรก (Initial Sounds) ของเด็ก และการเรียงลำดับพยัญชนะภาษาอังกฤษ (Alphabetical Order)
 6. การทบทวนกิจกรรม (Reinforcement Activity) หลังจากที่ทำกิจกรรมเสร็จแล้ว เด็กจะออกมาอธิบายและนำเสนอผลงานของตนเอง
 7. การประเมินผล (Assessment) ครูสามารถประเมินความสามารถของเด็ก จากผลงานโดยตรง และในระหว่างกระบวนการเรียนรู้ ว่าบรรลุเป้าหมายมากน้อยเพียงใด
- แนวคิดในการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยดังกล่าว สามารถนำไปปรับใช้ให้เข้ากับแนวทางและหลักการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ได้ในลักษณะต่อไปนี้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กปฐมวัย

2.1 ความสำคัญของการเรียนภาษาที่สองของเด็กปฐมวัย

ข้อมูลสำมะโนประชากรของประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อปี พ.ศ. 2540 (ค.ศ.1997) ระบุว่าเด็กอเมริกัน ซึ่งหมายถึงเด็กที่มีเชื้อชาติและสัญชาติอเมริกัน หรือเด็กเชื้อชาติอื่นแต่มีสัญชาติอเมริกัน ในวัยเรียนจำนวนมากกว่า 6.5 ล้านคน ต่างพูดภาษาอื่นที่บ้านแทนภาษาอังกฤษ (Shaffer. 1999: 386; อ้างอิงจาก U.S. Bureau of the Census. 1997) ทำให้เกิดคำถามว่า การที่เด็กเรียนทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กก้าวหน้าขึ้น หรือเสื่อมถอยลง

ก่อนปี พ.ศ. 2503 (ค.ศ. 1960) นักวิจัยจำนวนมากให้ข้อสรุปไว้ว่า เด็กที่สามารถพูดได้ ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง ได้คะแนนผลการทดสอบความรู้ทางภาษาและระดับสติปัญญาทั่วไป (General Intelligence) ต่ำกว่าเด็กอายุเท่ากันที่สามารถพูดภาษาแม่ได้เพียงภาษาเดียว (Monolingual) ผลการศึกษานี้ให้ข้อสรุปที่ผิดพลาด และมีข้อบกพร่องในการศึกษาอยู่มาก เนื่องจากสาเหตุต่อไปนี้

1. เด็กที่สามารถพูดได้ทั้งภาษาแม่ และภาษาที่สอง เป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาอาศัยในสหรัฐอเมริกาได้ไม่นาน ส่วนใหญ่เป็นเด็กต่างชาตินรุ่นแรก หรือรุ่นที่สอง (First or Second Generation) มีภูมิหลังจากสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับล่าง และขาดความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร

2. แบบทดสอบที่ใช้ประเมินเด็กที่สามารถพูดได้ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองเป็นแบบทดสอบภาษาอังกฤษทั้งฉบับ ซึ่งเป็นภาษาที่สองสำหรับเด็ก เด็กจึงไม่ถนัดเท่าภาษาแม่

3. ผลคะแนนในการทดสอบเด็กที่สามารถพูดได้ทั้งภาษาแม่ และภาษาที่สองนำไปเปรียบเทียบกับผลคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กชนชั้นกลาง และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น อธิบายได้ว่า เหตุใดเด็กที่สามารถพูดได้ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองจึงได้คะแนนต่ำ เป็นผลการวิจัยไม่น่าพอใจ และนำมาซึ่งข้อสรุปที่ผิดพลาด นอกจากนี้ บรรดานักการศึกษาและนักกฎหมายยังนำข้อสรุปที่ผิดนี้ ใช้เป็นเหตุอ้าง เพื่อไม่ให้เด็กได้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สอง จนกว่าจะมีอายุ 10 ปี โดยให้เหตุผลว่าการเรียนภาษาที่สอง ก่อนช่วงอายุนี้ จะเป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการซึมซับและรับรู้ด้านภาษา อีกทั้งเกรงว่าจะส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็กได้ (Hakuta. 1986: 62-63)

ในปี พ.ศ. 2503 (ค.ศ. 1960) เชฟเฟอร์ (Shaffer. 1999: 386) ได้เสนอแนวคิดที่ต่างจากเดิมอย่างสิ้นเชิง และสรุปไว้อย่างชัดเจนว่า เด็กเล็กอายุต่ำกว่า 3 ปี ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง อย่างถูกต้องและพอเพียงมักไม่ประสบปัญหาและสามารถใช้ทั้งสองภาษาได้อย่างชำนาญ ดังนั้นอายุจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กเป็นอย่างมากเด็กในแต่ละช่วงอายุ เช่น วัยเตาะแตะ เด็กอายุ 3 ปี เด็กอายุ 4 ปี และวัยรุ่นตอนต้น มีความแตกต่างในการเรียนรู้ภาษาที่สองในลักษณะต่อไปนี้

1. เด็กวัยเตาะแตะจะเรียนรู้และรับรู้ภาษาที่สอง จากประสบการณ์ที่มีต่อภาษาแม่ เช่น การออกเสียง (Phonologies) ไวยากรณ์ (Grammar) และคำศัพท์ (Vocabulary) แล้วนำไปถ่ายโอนต่อการรับรู้ภาษาที่สอง

2. เด็กอายุ 3 ปี เป็นวัยที่สามารถพูดคุยภาษาแม่ได้ จึงเข้าใจและแยกแยะได้ว่าภาษาแม่และภาษาที่สองนั้นแตกต่างกัน ทั้งสองภาษามีระบบที่อิสระจากกัน ด้วยเหตุนี้การใช้ภาษาในแต่ละภาษา จึงเกี่ยวข้องกับบริบทของภาษานั้นเท่านั้น

3. เด็กอายุ 4 ปีสามารถแสดงออกถึงความชำนาญในการใช้ภาษาชุมชน คือภาษา ของชุมชน หรือภาษาที่ชุมชนนั้นๆใช้ (Community Language) และทักษะการใช้ภาษาที่สองความชำนาญนี้ขึ้นกับว่าเด็กได้มีโอกาสเกี่ยวข้องกับภาษาที่สองนั้นมากน้อยเพียงใด

4. เด็กก่อนวัยเรียน (Preschooler) เป็นเด็กที่มีอายุประมาณ 3 ปี ขึ้นไป ดังนั้นเด็กในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ จะใช้เวลาในการรับรู้ภาษาที่สองไม่ถึง 1 ปี จึงจะสามารถใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา (Shaffer. 1999: 387; อ้างอิงจาก Reich. 1987)

สรุปได้ว่า ถ้าเด็กมีโอกาสอยู่ในสภาพแวดล้อมของภาษาที่สอง ตั้งแต่อายุน้อย คือในช่วง 3 ปีแรก เด็กก็จะมีความสามารถทัดเทียมกับเจ้าของภาษา ได้รวดเร็วกว่าเด็กที่มีอายุมากกว่า รวมทั้งวัยรุ่นและผู้ใหญ่

นอกจากนี้ได้มีการศึกษาแบบควบคุม ในกลุ่มเด็กที่รู้ภาษาแม่เพียงภาษาเดียวเปรียบเทียบกับเด็กที่รู้ภาษาแม่และภาษาที่สอง โดยทั้งสองกลุ่มมีการควบคุมสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม พบว่าเด็กที่รู้ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง มีความได้เปรียบทางสติปัญญา เหนือกว่าเด็กที่รู้ภาษาแม่เพียงภาษาเดียว เมื่อประเมินจากแบบทดสอบความชำนาญทางด้านภาษา (Tests of Language Proficiency) แบบทดสอบการสร้างกระบวนการคิด (Concept Formation) และแบบทดสอบสติปัญญาในการสื่อสารอวัจนภาษา (Nonverbal Intelligence) พบว่าเด็กที่รู้ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง มีระดับคะแนนเทียบเท่าหรือสูงกว่าเด็กที่รู้ภาษาแม่เพียงภาษาเดียว นอกจากนี้ยังได้คะแนนในการวัดการตระหนักรู้ทางอภิปภาษา (Metalinguistic Awareness) ที่สูงกว่า สาเหตุของการได้เปรียบนี้ อาจสืบเนื่องมาจากประสบการณ์หลายๆด้านที่ เด็กได้สะสมไว้ในระหว่างการเรียนรู้ จากการแปลข้อความระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สอง

แม้จะได้มีการค้นพบข้อดีต่างๆในการเรียนรู้ภาษาที่สองดังกล่าวข้างต้น รวมทั้งรัฐบาลประเทศสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนการศึกษาในภาษาที่สองมากขึ้น แต่ภาคเอกชนยังไม่สนับสนุนการศึกษาภาษาที่สองมากเท่าที่ควร ทำให้ 18 มลรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกาออกกฎหมายให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กต่างชาติที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Nonnative English Speakers) ใน 18 มลรัฐ จึงเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ เป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น ทำให้เกิดผลเสียต่อเด็กต่างชาติ ด้วยเหตุผลต่อไปนี้ (National Center for Research on Cultural Diversity and Second Language Learning. 1995: Online)

1. เด็กจะได้รับการจัดการเรียนรู้แบบภาษาเดียว (Total Immersion) ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียวในการจัดการเรียนรู้ มีผลเสียคือ เด็กที่ต้องเรียนภาษาที่สองและไม่ชำนาญภาษา

อังกฤษอยู่แล้ว จะสูญเสียทักษะในการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สอง ภาษาใดภาษาหนึ่งหรือ ทั้งสองภาษา ไม่ว่าจะเป็นทักษะในด้านการพูด การอ่าน และการรู้หนังสือ

2. การจัดการเรียนรู้สองภาษาแบบสองทาง (Two-Way Bilingual Education or Two-Way Immersion) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ภาษาแม่ครึ่งวัน และภาษาที่สองอีกครึ่งวัน โปรแกรมนี้มีประโยชน์อย่างมากต่อเด็กที่มีข้อจำกัดทางภาษาอังกฤษ (Limited-English-Proficient (LEP) Minority Student) โดยเฉพาะเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพราะการเรียนในรูปแบบนี้จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการศึกษา และมีเจตคติที่ดีต่อความสามารถของตนเองในด้านวิชาการ (National Center for Research on Cultural Diversity and Second Language Learning. 1995: online) แต่โปรแกรมนี้ได้ถูกระงับ หลังจากกฎหมายดังกล่าวเริ่มใช้บังคับ

ดังนั้นระบบการศึกษาอเมริกันที่พยายาม เปลี่ยนเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ให้เป็นเด็กที่ใช้ภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียวจึงล้มเหลว การแก้ปัญหานี้ จึงต้องกำหนดรูปแบบการจัดการเรียนรู้สองภาษาแบบสองทาง ให้แก่เด็กที่ต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองทุกคน เพื่อให้เกิดความชำนาญทางภาษา และพัฒนาทักษะทางภาษาให้มากขึ้น มีความสามารถทางวิชาการที่สูงขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เด็กได้ตระหนักรู้และยอมรับคุณค่าของเชื้อชาติอื่นที่แตกต่างมากขึ้นอีกด้วย (Shaffer. 1999: 389; อ้างอิงจาก Hakuta & Garcia. 1989; Sleek. 1994)

สรุปได้ว่า เด็กที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ควรได้รับการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบผสมผสานทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง อย่างเป็นสัดส่วน เพราะจะทำให้เด็กเกิดความชำนาญทางภาษา และพัฒนาทักษะทางภาษา รวมทั้งวิชาการสูงกว่า เด็กที่เรียนแต่ภาษาที่สองเพียงอย่างเดียว

2.2 ประวัติการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา

การจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกามีความหลากหลาย เริ่มตั้งแต่ช่วงแรกของประวัติศาสตร์การก่อตั้งประเทศสหรัฐอเมริกาก็ว่าได้ ชาวต่างชาติจากประเทศต่างๆ ได้เข้ามาตั้งรกราก และนำภาษาอื่นนอกจากภาษาอังกฤษ มาใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นรัฐบาลของประเทศสหรัฐอเมริกา จึงพยายามจัดระบบการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างเหมาะสมเพื่อรองรับคนต่างชาติเหล่านี้ ซึ่งสรุปได้ตามลำดับช่วงเวลาดังต่อไปนี้

2.2.1 การเรียนการสอนภาษาที่สองช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19

การสอนภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีการจัดการเรียนการสอน มากกว่า 12 มลรัฐ โดยภาษาที่สองที่จัดการเรียนรู้ให้แก่ชาวอเมริกัน ชาวอินเดียนแดง ตลอดจนชนชาติอื่นๆ ได้แก่ ภาษาเยอรมัน สวิส นอร์เวย์ เดนิส ดัช โพลิช อิตาลีเลียน เซค ฝรั่งเศส และสเปน (Collier. 1987: 142)

การเรียนการสอนภาษาที่สองของชาวอินเดียนแดง

การเรียนการสอนภาษาที่สองของชาวอินเดียนแดง บริหารโดยชุมชนชาวอินเดียนแดง ได้รับการยินยอมจากรัฐบาลอเมริกัน ให้มีการจัดการเรียนรู้ในแบบภาษาที่สองได้อย่างอิสระ ไม่ต้องขึ้นกับรัฐบาลอเมริกัน อินเดียนแดงเผ่าเซโรโรก็ได้เริ่มก่อตั้งและดำเนินการจัดทำระบบการศึกษาใน

โรงเรียน 23 แห่ง และมีนักเรียนลงทะเบียนทั้งสิ้น 1,100 คน ประมาณร้อยละ 90 ของนักเรียนจำนวนนี้ สามารถอ่าน และเขียนภาษาแม่ได้มีการผลิตสื่อต่างๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอนเป็นภาษาแม่ และภาษาที่สองซึ่งเป็นภาษาอังกฤษ และใช้กันมากขึ้น ในปี ค.ศ. 1852 พบว่าชนเผ่าโอคลาโฮมา และชนเผ่าเซอโรกีในมลรัฐเท็กซัส และอาร์คันซอ มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาที่สองคือ ภาษาอังกฤษสูงกว่าชาวผิวขาว (Lessow–Hurley. 2000: 20; อ้างอิงจาก Castellanos. 1983: 17) ดังนั้นการที่ชาวอินเดียนแดงทางตะวันออกเฉียงใต้ ได้พัฒนาระบบการอ่านและเขียนทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง ทำให้ทั้งสองภาษามีความเด่นชัดมากขึ้น ส่งผลให้การศึกษาแบบสองภาษามีมากขึ้นตามมา และเป็นผลดีต่อชาวอินเดียนแดง เพราะในช่วงเวลานั้น ชาวอินเดียนแดงมีการติดต่อกับชาวยุโรป การมีระบบการศึกษาแบบสองภาษา ทำให้ชาวยุโรปเห็นว่า ชาวอินเดียนแดงมีศักยภาพที่จะอยู่ได้ด้วยตนเอง และปกครองตนเองได้

การจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองสำหรับชาวต่างด้าว (Immigrant)

ชาวต่างด้าว เช่น ชาวเยอรมันที่เข้ามาอาศัยในประเทศสหรัฐอเมริกา มีความรักดี และร่วมรบใน “สงครามปฏิวัติ” (Revolutionary War) ในประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้ชาวอเมริกันยอมรับวัฒนธรรม และภาษาเยอรมันมากขึ้น และเนื่องจากชาวเยอรมันเป็นชนกลุ่มน้อย อาศัยอยู่ในเขตเกษตรกรรมที่แยกตัวออกมา คนอเมริกันจึงไม่คิดว่าชาวเยอรมัน จะเป็นภัยต่อพวกเขาแต่อย่างใด แต่การที่ชาวเยอรมันมีระบบการศึกษา การเงิน และการจัดการของตนเอง ส่งผลให้สามารถเข้าแทรกแซงทางการเมือง ควบคุมระบบโรงเรียนของชาวอเมริกันได้มากขึ้นและเริ่มมีระบบการเรียนการสอนภาษาที่สองในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในปี ค.ศ. 1840 ชาวเยอรมันได้จัดตั้งโปรแกรมสองภาษา คือภาษาเยอรมันและภาษาอังกฤษ (German–English Dual Language Programs) ในมลรัฐไอโฮ มีนักเรียนจำนวน 17,584 คน นักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับ ชั้นระดับประถมศึกษาตอนต้น และในโปรแกรมสองภาษานี้ นักเรียนได้เรียนทั้งภาษาเยอรมันและภาษาอังกฤษ และในปี ค.ศ. 1880 โรงเรียนรัฐบาล 52 แห่ง จากทั้งหมด 57 แห่ง ในเมืองเซนต์หลุยส์ ได้กำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอน ภาษาเยอรมันขึ้นและไม่เพียงแต่เด็กชาวเยอรมันจะสนใจเรียนโปรแกรมสองภาษา เยอรมันและอังกฤษ แม้แต่เด็กอเมริกันเชื้อสายอังกฤษ (Anglo–American Children) ก็ยังสนใจเรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่สองด้วยเช่นกัน

2.2.2 การเรียนการสอนภาษาที่สองช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19

ชาวต่างด้าวที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น ทำให้ชาวอเมริกันรู้สึกต่อต้านบุคคลเหล่านี้ สาเหตุประการหนึ่งนั้น มาจากความขัดแย้งทางศาสนา และส่งผลกระทบต่อการศึกษาภาษาต่างประเทศ ทำให้ชาวอเมริกันเริ่มไม่สนับสนุนโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ภาษาเยอรมันที่มีอยู่ กระแสความรู้สึกต่อต้านได้ทวีความรุนแรงขึ้นในช่วงครึ่งหลังคริสต์ศตวรรษที่ 19 เพราะสงครามโลกครั้งที่ 1 ทำให้คนอเมริกันยิ่งเกลียดชาวเยอรมันมากขึ้น ส่งผลให้กฎหมายอเมริกันยกเลิกการจัดการเรียนการสอนภาษาเยอรมัน และยกเลิกการจัดการเรียนรู้สองภาษาทั่วประเทศ ดังนั้นในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีเพียง 14 มลรัฐ ใน 45 มลรัฐ ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนรู้เท่านั้น และต่อมาในปี ค.ศ. 1923 การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียว มีมากขึ้นถึง 34 ใน 48 มลรัฐ

2.2.3 การเรียนการสอนภาษาที่สองช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20

ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองในปัจจุบัน สรุปได้ดังนี้

1. ผลจากสงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 ทำให้ชาวอเมริกันรักชาติ และมีแนวคิดอดนิยมมากขึ้น ทำให้การจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองหยุดไปในช่วงเวลานั้น

2. ปี ค.ศ. 1950 ชาวอเมริกันให้ความสนใจในภาษาที่สองขึ้นอีก เนื่องจากความสำเร็จของประเทศรัสเซีย ในการนำยานอวกาศสปุตนิก (Sputnik) ขึ้นสู่อวกาศ ทำให้รัฐบาลอเมริกันต้องทบทวนและประเมินการศึกษาโดยทั่วไปในประเทศอีกครั้ง เพื่อให้การศึกษาของชาติ ไม่เกิดการล้าหลัง

3. ปี ค.ศ. 1958 ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ออกกฎหมายด้านการศึกษาเพื่อความมั่นคงของประเทศ (National Defense Education Act) เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้อาษาต่างประเทศ และมีความสำคัญอย่างยิ่งในการป้องกันประเทศจากประเทศอื่นๆที่อาจเข้ามาคุกคาม รัฐบาลจึงเริ่มให้ทุนสนับสนุนการเรียนภาษาต่างประเทศ ในช่วงเวลาเดียวกัน เกิดการปฏิวัติในประเทศคิวบา (The Cuban Revolution 1958) ทำให้ชาวคิวบาส่วนใหญ่ที่มีการศึกษาอพยพเข้ามาอาศัย ในมลรัฐฟลอริดา และในปี ค.ศ. 1963 ชุมชนชาวคิวบาส่งโรงเรียนประถมศึกษา คอรัล เวย์ (The Coral Way Elementary School) ขึ้นในมณฑลเดด (Dade County) มลรัฐฟลอริดา โรงเรียนแห่งนี้มีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน ภาษาแม่และภาษาที่สองให้แก่เด็กชาวคิวบารวมทั้งเด็กชาติอื่นที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และได้รับทุนสนับสนุนจากรัฐบาลและเอกชน โรงเรียนแห่งนี้ต่างจากโรงเรียนอื่นในลักษณะที่โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ไม่ได้พัฒนาขึ้น เพียงเพื่อเด็กที่อ่อนภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่สำหรับเด็กทุกคนที่ต้องการมีการศึกษาที่ดีขึ้น โดยเฉพาะทางด้านภาษา ความสำเร็จในการจัดโปรแกรมภาษาที่สองของโรงเรียนนี้ ทำให้รัฐบาลสนับสนุนการเรียน การจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองมากขึ้น ดังนั้นจึงได้มีการจัดตั้งโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาที่สองขึ้น อย่างรวดเร็วในหลายมลรัฐ เช่น เทกซัส แคลิฟอร์เนีย นิวเม็กซิโก นิวเจอร์ซีย์ และ แอริโซนา

4. ปี ค.ศ. 1965 รัฐบาลอเมริกันออกกฎหมายการศึกษาขั้นพื้นฐาน (The Elementary and Secondary Education Act or ESEA) ผ่านการลงมติรับรองและได้รับทุนจากรัฐสภา กฎหมายฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ถือดีประธานาธิบดีลินดอน บี จอห์นสัน (Lyndon B. Johnson) ของประเทศสหรัฐอเมริกา ใช้เพื่อทำสงครามกับความยากจน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ทุกคนมีโอกาสทางการศึกษาเท่าเทียมกัน

5. ปี ค.ศ. 1968 รัฐบาลอเมริกันออกกฎหมายการศึกษาสองภาษา (The Bilingual Education Act or Title VII of the ESEA) กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้กำหนดว่าต้องมีการศึกษาแบบสองภาษาในโรงเรียน แต่มอบทุนสนับสนุนให้เขตต่างๆจัดตั้งโปรแกรมที่มีการจัดการเรียนรู้ในภาษาแม่ และช่วยเหลือเด็กที่มีข้อจำกัดในความสามารถด้านภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ทุนที่ได้ ยังนำไปใช้ช่วยสนับสนุนการอบรมครู การวิจัยและการเผยแพร่ผลงานอีกด้วย

6. ปี ค.ศ. 1974 ศาลสูงสุดในสหรัฐอเมริกา (The U.S. Supreme Court) ให้การสนับสนุนช่วยเหลือเด็กที่มีข้อจำกัดในความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เนื่องจากการตัดสินใจของ เลอ วี นิกโคลส์ (Lau V. Nichols) อาศัยพื้นฐานข้อกฎหมายว่าด้วยเรื่องสิทธิพลเมือง (Title VI of The Civil Right Act 1964) ที่กล่าวว่าเด็กทุกคนต้องได้รับความเท่าเทียมทางการศึกษา แม้ว่าเด็กคนนั้นจะไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ก็ตาม

7. ปี ค.ศ. 1971 มลรัฐแมสซาชูเซตส์ เป็นมลรัฐแรกที่ยกกฎหมายว่าต้องมีการศึกษาแบบสองภาษาขึ้น และในปี ค.ศ. 1983 ได้มีการอนุญาตให้จัดการศึกษาแบบสองภาษาขึ้นในทั้ง 50 มลรัฐ ในจำนวนนั้น 9 มลรัฐ มีข้อกำหนดทางกฎหมายว่า ต้องมีการจัดการเรียนรู้แบบสองภาษาให้แก่เด็กที่มีข้อจำกัดในความสามารถด้านภาษาอังกฤษ

8. ปี ค.ศ. 1999 รัฐบาลเริ่มไม่สนับสนุนให้มีการจัดการเรียนรู้ในภาษาแม่ ประกอบกับชาวอเมริกันไม่เห็นด้วยที่ให้ชาวต่างด้าวเข้ามาในประเทศเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้การสนับสนุนการจัดการเรียนรู้แบบสองภาษาลดลง ดังตัวอย่างในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย เด็กที่มีข้อจำกัดในด้านภาษาอังกฤษมีจำนวน กว่า 1 ล้าน 3 แสนคน ปรากฏว่าในช่วงเวลานั้น มีการสั่งยกเลิกการศึกษาสองภาษา และมีการผ่านข้อเสนอลิขสิทธิ์การศึกษาสองภาษาโดยสิ้นเชิง ซึ่งส่งผลกระทบต่อการศึกษาของเด็กดังกล่าวเป็นอย่างมาก

9. หลังจากนั้นได้มีการออกประชามติของประชาชนในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ตลอดจนรัฐอื่นๆซึ่งเห็นพ้องต้องกัน ให้มีการศึกษาแบบสองภาษาต่อไป และมีการขยายโปรแกรมสองภาษาให้มากขึ้นอีกด้วย

จากการศึกษาประวัติการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา มีชาวต่างชาติจากทั่วโลกเข้ามาอาศัยเป็นจำนวนมาก จำเป็นต้องมีการจัดการเรียนรู้ทั้งสองภาษาเพื่อรองรับชาวต่างชาติเหล่านี้โดยเฉพาะเด็กปฐมวัย อีกทั้งยังต้องการครูที่มีทักษะที่ดีในการจัดการเรียนรู้เพื่อจะทำงานร่วมกับเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ นอกจากนี้งานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สอง อาจช่วยขยายความเข้าใจของคนทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาภาษาที่สองให้มากขึ้น ช่วยสร้างค่านิยมต่อการศึกษาภาษาที่สอง อีกทั้งยังช่วยส่งผลให้รัฐบาลอเมริกันออกกฎหมายเพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองนี้เพิ่มขึ้น

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง ที่ได้รับความสนใจอย่างมาก คือ แนวคิดของ สตีเฟน แครชเชน (Stephen Krashen) ที่กล่าวถึง สมมติฐานห้าประการในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้แก่ สมมติฐานเกี่ยวกับการเรียนและการรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis) สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบภาษา (The Monitor Hypothesis) สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) และสมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The Affective Filter Hypothesis) (Krashen. 1987)

2.3.1 สมมติฐานเกี่ยวกับการเรียนและการรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis)

เป็นสมมติฐานที่กล่าวถึง กระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง มี 2 รูปแบบคือ การรับรู้ภาษา (Language Acquisition) และการเรียนภาษา (Language Learning)

เด็กเล็กเหมาะกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษา มากกว่าการเรียนภาษา เพราะเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สอง ที่เหมือนกับการเรียนภาษาแม่ เป็นการที่เด็กได้เรียนรู้โดยที่เด็กไม่รู้ตัว (Subconscious) ไม่รู้สึกที่กำลังเรียนภาษาอยู่ เป็นการรับรู้ที่เป็นธรรมชาติและไม่เป็นทางการ การเรียนในลักษณะการเรียนรู้ภาษานี้ จะมุ่งเน้นให้เด็กใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยไม่ต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์ ของหลักภาษาโดยตรง ในทางตรงข้าม การเรียนภาษาเป็นรูปแบบการเรียนรู้ตัว (Conscious) เรียนกฎเกณฑ์ของภาษาเป็นหลักและเป็นการเรียนอย่างเป็นทางการ เด็กจะไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริง เหมือนสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

2.3.2 สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis)

เป็นสมมติฐานที่กล่าวถึง การเรียนรู้ภาษาของเด็กนั้น เป็นไปอย่างมีขั้นตอน เด็กที่เรียนภาษาที่สอง จะเรียนรู้ไวยากรณ์และโครงสร้างพื้นฐาน ก่อนโครงสร้างอื่นๆในระดับที่สูงขึ้น เช่น เด็กจะเรียนรู้การใช้พหูพจน์ /-s/ เช่น teachers ก่อนนำไปใช้ ให้สอดคล้องตามหลักความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา /-s/ เช่น He eats

2.3.3 สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบทางภาษา (The Monitor Hypothesis)

เป็นสมมติฐานที่กล่าวถึง การรับรู้ภาษา (Acquisition) และการเรียนภาษา (Learning) ที่มีประโยชน์ต่างกัน การรับรู้ภาษา เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้อย่างคล่องแคล่ว ส่วนการเรียนภาษา มีประโยชน์ในการใช้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา หรือทำหน้าที่เป็นกลไกทดสอบภาษา (Monitor) เท่านั้น แต่การใช้กลไกทดสอบภาษานี้ในชีวิตจริง เด็กต้องอยู่ในเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

1. ระหว่างการสนทนา เด็กต้องใช้เวลาตรวจสอบความถูกต้องของภาษา จึงทำให้การพูดของเด็กช้าลงมาก หรือต้องหยุดเป็นช่วงๆ
2. การที่เด็กต้องมุ่งความสนใจไปที่รูปแบบภาษา และความถูกต้องตามกฎเกณฑ์ภาษา ทำให้เด็กใส่ใจเนื้อหาซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสนทนา น้อยลง
3. การที่เด็กต้องรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาจำนวนมาก ทำให้อาจเกิดความสับสนและเรียนรู้ได้ไม่ครบถ้วน

2.3.4 สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis)

เป็นสมมติฐานที่กล่าวถึง ข้อมูลทางภาษาที่เด็กสามารถรับรู้ และเข้าใจได้ถึงความหมายของเนื้อหา (Comprehensible Input) ซึ่งอาจมาจากการฟัง หรือการอ่าน ข้อมูลนี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน เช่น สิ่งที่พ่อแม่พูดกับลูกในชีวิตประจำวัน โดยใช้ภาษาที่เด็ก

สามารถเข้าใจได้ง่าย มีความหมายต่อเด็ก หรือเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งรอบตัวเด็ก ซึ่งไม่ใช่การพูดเพียงเพื่อแสดงให้เด็ก เห็นถึงโครงสร้างทางกฎเกณฑ์ภาษาเท่านั้น แต่ต้องเป็นไปอย่างมีความหมายด้วย

นอกจากนี้ สมมติฐานการรับรู้ข้อมูลทางภาษา ของแครชเชน (Krashen) มีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาที่สองของเด็ก ขึ้นกับการรับรู้ภาษาของเด็ก ว่าได้รับรู้ภาษา (Language Acquisition) มาอย่างไร ไม่ใช่ว่าเรียนภาษา (Language Learning) มาอย่างไร

2. การเรียนภาษาที่สองที่ดี จำเป็นต้องใช้กิจกรรมเป็นหลัก และไม่จำเป็นต้องติดตามแก้ไขในทุกขั้นตอน

3. เงื่อนไขสำคัญในการได้มาซึ่งภาษาที่สอง จะเกิดขึ้นต่อเมื่อเด็กเกิดความเข้าใจจากการได้ฟังและได้อ่าน สิ่งที่มีโครงสร้างสูงกว่าระดับความสามารถทางภาษาของเด็กในขณะนั้น ตามสมมติฐาน $i+1$ โดยที่ i คือ ระดับความสามารถของเด็กในขณะนั้น และภาษาที่เด็กได้เกี่ยวข้อง มีความยากกว่าความสามารถของเด็กคือ $+1$ แต่ต้องเป็นสิ่งที่เด็กสามารถเข้าใจได้ เพราะความท้าทายนี้ ช่วยให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นหากการเรียนรู้ภาษายากเกินกว่าขีดความสามารถของเด็ก จะทำให้เด็กรู้สึกท้อถอย กลายเป็น $i+2$ แต่หากการเรียนรู้ภาษาใกล้เคียงกับความสามารถของเด็กในขณะนั้น จนไม่มีความท้าทายต่อเด็กเลย ก็จะกลายเป็น $i+0$

เพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจ ผู้วิจัยจึงได้จัดทำตารางสมมติฐานความสามารถทางภาษาของเด็ก ที่ตั้งอยู่บนสมมติฐานการรับรู้ข้อมูลทางภาษา ของแครชเชนดังต่อไปนี้

สมมติฐานความสามารถทางภาษาของเด็ก	
i	= ความสามารถของเด็กในขณะนั้น
$i+0$	= ความสามารถของเด็กในขณะนั้น + ภาษารับเข้าที่ใกล้เคียงกับความสามารถของเด็ก จนไม่เกิดความท้าทาย
$i+1$	= ความสามารถของเด็กในขณะนั้น + ภาษารับเข้าที่ท้าทายให้เด็กพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอย่างต่อเนื่อง (ไม่ยากจนเด็กเกิดความ ท้อถอย หรือไม่ถนัดจนเด็กเบื่อหน่ายในการเรียน)
$i+2$	= ความสามารถของเด็กในขณะนั้น + ภาษารับเข้าที่ยากเกินขีดความสามารถ จนเด็กเกิดความท้อถอย

ภาพประกอบ 4 สมมติฐานความสามารถทางภาษาของเด็ก

2.3.5 สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The Affective Filter Hypothesis)

Hypothesis)

เป็นสมมติฐานที่กล่าวถึง ปัจจัยทางด้านเจตคติ เช่น แรงจูงใจหรือความวิตกกังวล ที่ส่งผลอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็ก จะช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนรู้ภาษาของเด็กได้ ถึงแม้เด็กจะได้รับข้อมูลที่สามารถเข้าใจได้ก็ตาม เช่น ถ้าเด็กมีเจตคติที่ดี มีความวิตกกังวลน้อย มีแรงจูงใจสูงในการรับรู้ และเรียนรู้ภาษาที่สอง ปัจจัยเหล่านี้สามารถส่งผลที่ดีต่อการเรียนของเด็กได้ (Krashen. 1987: 15)

2.4 ทฤษฎีและพื้นฐานองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการได้มาซึ่งภาษาที่สอง

พรชูลี อาชาวำรุง (2541: 12) ได้อธิบายทฤษฎีและองค์ประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวกับพื้นฐานในการได้มาซึ่งภาษาที่สอง ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ทฤษฎีการได้มาซึ่งภาษาที่สอง มีพื้นฐานจากความเข้าใจที่ว่า ภาษาคืออะไร ภาษาที่สองคืออะไร การจัดการเรียนรู้คืออะไร การเรียนรู้ของผู้เรียนคืออะไร และบริบทของห้องเรียนคืออะไร
2. ความเข้าใจพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ว่าเด็กควรจะเรียนภาษาแม่อย่างไร ถึงจะให้เกิดความเข้าใจในการเรียนภาษาที่สองได้ง่าย
3. การเรียนภาษาที่สอง เป็นส่วนหนึ่งในการเรียนรู้ทั่วไป
4. การเรียนรู้วัฒนธรรมที่สอง เป็นส่วนหนึ่งจากการเรียนภาษาที่สอง
5. ปริมาณและคุณภาพของการเรียนภาษาที่สอง ขึ้นกับบุคลิกภาพ การรับรู้ว่าตนเองมีศักยภาพในการเรียนรู้ และการใช้ภาษาในการสื่อสาร
6. ความแตกต่างของผู้เรียนภาษาที่สอง ทำให้เกิดวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาที่หลากหลาย โดยครูต้องเลือกใช้กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ ให้เหมาะกับผู้เรียนแต่ละคน
7. ผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง และรู้จักใช้ประโยชน์จากแหล่งการเรียนรู้ให้มากที่สุด

สรุปว่าในการเรียนภาษาแม่และภาษาที่สอง การจัดการเรียนรู้ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายประการที่สามารถส่งผลต่อการเรียนรู้ได้ เช่น ตัวแปรทางด้านวัฒนธรรม จิตพิสัย สิ่งแวดล้อม สังคม บุคลิกภาพและศักยภาพของผู้เรียน และกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ เป็นต้น

ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนภาษาที่สอง จึงไม่สามารถใช้เพียงแนวคิดหรือทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง แต่ต้องนำมาปรับใช้ในเชิงบูรณาการ สำหรับการจัดการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง เพื่อให้เหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคน

ผลการวิจัยของไลท์บราวน์ (Lightbrown) ได้สรุปองค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ดังนี้ (พรชูลี อาชาวำรุง. 2541: 13; อ้างอิงจาก Lightbrown. 1985)

1. ทุกคนไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ สามารถรับรู้ภาษาที่สองได้
2. การเรียนภาษาที่สองเป็นเรื่องที่ยากและซับซ้อน

3. ภาษาแม่และภาษาที่สอง เกี่ยวข้องและต่อเนื่องกันอย่างเป็นระบบ โดยมีภาษาแม่เป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาที่สองเสมอ

4. การเรียนภาษาที่สองเป็นไปอย่างมีขั้นตอน คือ ผู้เรียนต้องเข้าใจ และสามารถ ใช้โครงสร้างภาษาเบื้องต้นให้ได้ ก่อนจะเรียนรู้และเข้าใจในระดับที่สูงขึ้น

5. การเรียนภาษาที่สมบูรณ์แบบ ผู้เรียนต้องฝึกฝนการใช้ภาษานั้น

6. การรู้กฎเกณฑ์ของภาษา ไม่ได้หมายความว่า ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษานั้นในการสื่อสาร อย่างมีประสิทธิภาพได้

7. การที่ผู้ใหญ่แก้ภาษาที่เด็กใช้ผิด และปรากฏชัดเจนในแต่ละครั้ง ไม่มีผลในการเปลี่ยนพฤติกรรมทางภาษาของเด็ก

8. การได้มาซึ่งภาษาที่สองของผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่มีขีดจำกัด เพราะผู้ใหญ่ไม่สามารถเรียนรู้ได้ดีเท่าเด็ก และอาจไม่มีความสามารถเท่าเจ้าของภาษาหรืออาจเป็นการยากที่จะเป็นเช่นนั้นได้

9. การเรียนภาษาที่สองให้ได้ดีเหมือนเจ้าของภาษา ผู้เรียนต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใช้ภาษานั้นในชีวิตประจำวัน

10. ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของภาษาในบริบท ได้ดีกว่าที่อยู่นอกบริบท

ไรท์ (Wright) (วูคัม บั้วเหม. 2547: 74–78; อ้างอิงจาก Wright. 1972) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบภาษาที่สองนั้นเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ซึ่งการจัดการเรียนรู้ให้เด็กได้ผลการเรียนภาษาอังกฤษแบบภาษาที่สองที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น ไรท์ได้ให้แนวคิดแก่ครูถึงวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบภาษาที่สองอย่างถูกต้องดังต่อไปนี้

1. ภาษาอังกฤษแบบภาษาที่สองที่จัดการเรียนรู้ให้แก่เด็ก เด็กต้องนำไปใช้ได้จริง

2. ครูต้องพยายามไม่พูดภาษาแม่ของเด็ก ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ

3. เป็นวิธีการฝึกให้เด็กสามารถตอบโต้เป็นภาษาอังกฤษอย่างอัตโนมัติโดยที่เด็กไม่ต้องหยุดคิดหรือเกิดการแปล (ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือภาษาแม่เป็นภาษาอังกฤษ) ในใจก่อนตอบ

4. มีการเปิดโอกาสให้เด็กฝึกพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน โดยสัดส่วนควรให้เด็กเป็นผู้พูดอย่างน้อย 75 % และครูควรพูดอย่างมากแค่ 25 % เพราะครูจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือเด็กเมื่อจำเป็นเท่านั้น

5. การแก้ไขคำที่เด็กพูดผิด ไม่จำเป็นต้องกระทำในทันที สามารถนำไปแก้ไขทีหลังได้

6. มีการชี้ให้เด็กเห็นถึงข้อผิดพลาด เช่น ในเรื่องการแปลงสำเนียงที่ไม่ถูกต้อง การใช้ภาษาอย่างไม่เหมาะสมและไม่ถูกกาลเทศะ อีกทั้งต้องแนะนำและบอกให้เด็กเห็นสิ่งที่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น ถ้าเด็กแปลงสำเนียงผิด ครูต้องให้เด็กฝึกออกเสียงตามครูหลายๆครั้ง จนแน่ใจว่าเด็กได้ออกเสียงถูกต้องแล้ว แต่ถ้าข้อผิดพลาดนั้นมากเกินไป อย่าตำหนิให้เด็กหมดกำลังใจ ครูควรแก้ไขในสิ่งที่จำเป็นก่อน ส่วนในเรื่องที่มีความสำคัญรองลงไปค่อยๆแก้ไขในภายหลัง

7. เนื้อหาของวิชาต้องไม่ยากและมากเกินไป การจัดการเรียนรู้เนื้อหานั้นต้องเป็นอย่างค่อยเป็นค่อยไป ค่อยๆจัดการเรียนรู้ให้เด็กซึมซับกับบทเรียนทีละเล็กทีละน้อย

8. การทบทวนบ่อยๆในบทเรียนที่ได้เรียนไปแล้วจะส่งผลให้ข้อผิดพลาดของเด็กน้อยลง

9. มีการใช้ทำทาง อุปกรณ์และสื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพและแผนภูมิเข้ามาช่วยในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้มากขึ้น

10. มีการเลียนแบบการใช้ภาษาอังกฤษจากแม่แบบที่ดี ซึ่งการเลียนแบบนี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะจะทำให้เด็กเรียนภาษาได้อย่างถูกต้องในเบื้องต้น และเกิดความคล่องแคล่วและชำนาญทางภาษาต่อไป ตัวอย่างเช่น ถ้าเด็กได้ฟังสำเนียงทางภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องจากแม่แบบ เด็กก็จะสามารถเลียนเสียงและสำเนียงนั้นได้อย่างถูกต้องด้วย

11. มีการฝึกฝนจากการจัดการเรียนรู้ที่มีเป้าหมาย สนุกสนานและน่าสนใจสำหรับเด็ก

12. เปิดโอกาสให้เด็กได้เป็นผู้ถามแทนครูบ้าง เพราะส่วนใหญครูจะเป็นผู้ถามและเด็กจะมีหน้าที่คอยตอบอยู่เสมอ

13. การดำเนินการจัดการเรียนรู้ต้องเป็นไปอย่างมีระบบแบบแผน ว่าต้องจัดการเรียนรู้เนื้อหาอะไร จัดการเรียนรู้อย่างไร ระยะเวลาเท่าไร รวมถึงต้องกำหนดงานที่มอบหมายให้เด็กทำด้วยทั้งนี้ทั้งนั้นการจัดการเรียนรู้ต้องสามารถปรับและยืดหยุ่นได้

14. มีการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ของครู โดยดูจากความสามารถในการใช้ภาษาของเด็ก

15. มีการสนับสนุนและให้กำลังใจแก่เด็กเมื่อเด็กทำถูกต้อง ไม่ควรลงโทษหรือวิพากษ์วิจารณ์เมื่อเด็กทำผิด เพราะจะทำให้เด็กเกิดอาการกลัวและขาดความมั่นใจในตนเอง

16. มีการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้เป็นไปอย่างสนุกสนาน ไม่เครียด เพราะบรรยากาศที่ดีจะทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างครูกับนักเรียนมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นจุดที่จะนำเด็กไปสู่เจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษแบบภาษาที่สองอีกด้วย

2.5 องค์ประกอบในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

อมร เสือคำ (2543: 77-78) ได้กล่าวถึง 4 องค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการจัดกระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งมีดังนี้

1. ผู้เรียน

- ผู้เรียนจะต้องรู้จุดมุ่งหมายของการเรียนว่าเรียนเพื่ออะไร
- มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
- มีการฝึกปฏิบัติจนเกิดทักษะ
- สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. ผู้จัดการเรียนรู้

- มีความเชื่อมั่นในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- เป็นผู้ที่มีคุณวุฒิ เช่น มีวุฒิวิชาเอกหรือโทภาษาอังกฤษ
- ได้รับการฝึกอบรมจากหน่วยงานต้นสังกัด
- เป็นต้นแบบในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน
- เป็นผู้นำทางด้านภาษาอังกฤษ

- เปิดและหาโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อให้เด็กได้เห็นคุณค่าของการเรียน

- จัดกิจกรรมที่หลากหลายให้เด็กได้ปฏิบัติครบถ้วน ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในทุกคาบของการจัดการเรียนรู้

- ประเมินผลการเรียนของเด็กอย่างเป็นระยะและเน้นพัฒนาการของเด็กเป็นรายบุคคล

- มีการเสริมแรงเด็กบ่อยๆเพื่อให้เด็กมีกำลังใจในการทำกิจกรรม

- มีการช่วยเหลือเด็ก โดยอาจไปคำตอบให้บ้าง เพื่อนำทางในกิจกรรมที่เด็กไม่สามารถทำได้

- พยายามใช้ภาษาอังกฤษกับเด็กให้ได้มากที่สุด เพื่อสร้างความคุ้นเคยด้านภาษา และเปิดโอกาสให้เด็กใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

- มีการบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับวิชาอื่น เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เป็นไปตามสภาพจริงของการเรียนรู้

3. สื่อการจัดการเรียนรู้

- มีการเลือกสื่อการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนทั้งรายบุคคล กลุ่มเล็ก – ใหญ่

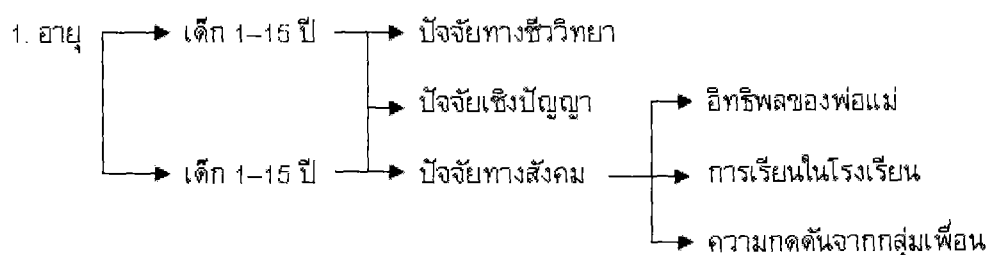
- มีการเลือกสื่อการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย

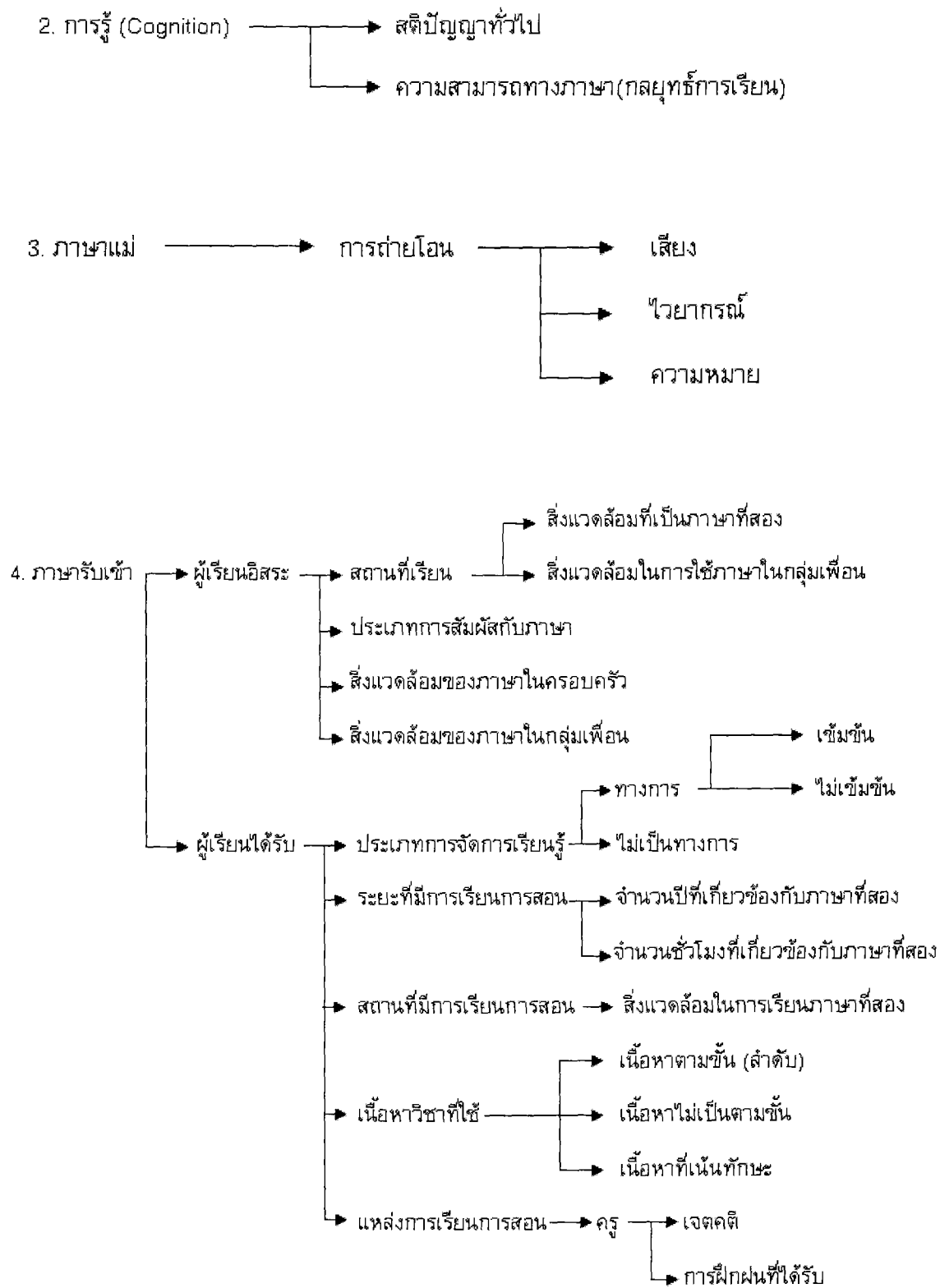
4. ภาษาอังกฤษ

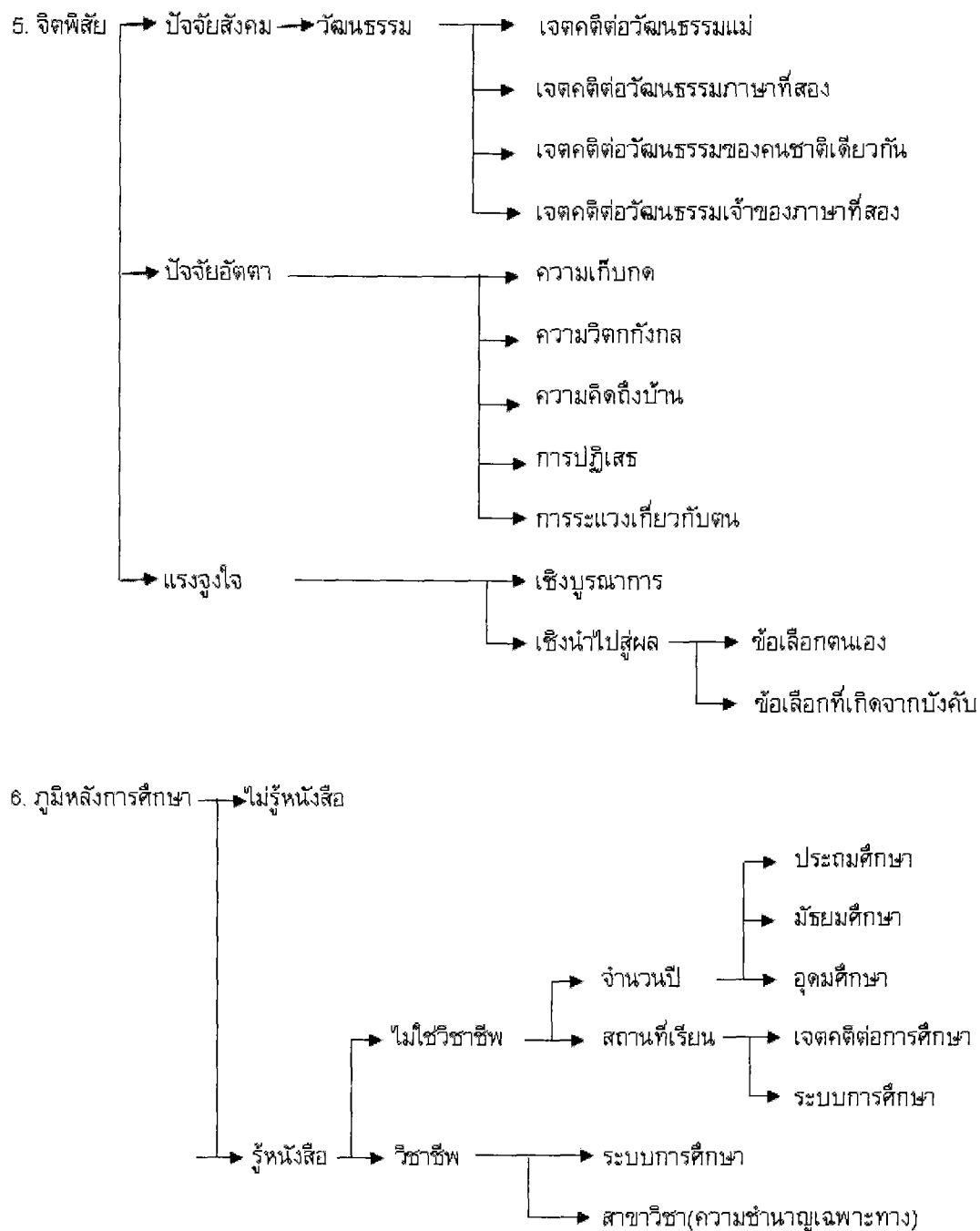
- มีกิจกรรมที่เน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากกว่าที่เน้นหลักภาษา

2.6 ปัจจัยในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

การเรียนรู้ภาษาที่สอง เป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เพราะมีองค์ประกอบหลายประการที่สัมพันธ์กัน หรือไม่เกี่ยวข้องกัน และสามารถส่งผลถึงผู้เรียนได้ เช่นตัวแปรที่เกี่ยวกับผู้เรียนของ วอร์ริโอ (Vorrio) ที่ พรชูลี อาซวอำรุง นำมาปรับใช้ตามแผนภูมิต่อไปนี้
(พรชูลี อาซวอำรุง. 2541: 10–11 อ้างอิงจาก Vorio. 1976: 61)

ภาพประกอบ 5 การจำแนกตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนภาษาที่สอง

ตัวแปรของผู้เรียนภาษาที่สองนี้ แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ ผู้วิจัยได้พิจารณาความสำคัญ และนำองค์ประกอบบางประการที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มาพัฒนาเป็นรูปแบบการเรียน การจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็น

ภาษาที่สอง ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ อายุของผู้เรียน กลยุทธ์ในการจัดการเรียนรู้ การถ่ายโอนจากภาษาแม่สู่ภาษาที่สอง สภาพแวดล้อมทางภาษา และเจตคติเจตคติต่อภาษา

2.7 วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

แคลร์และเฮนส์ (Claire & Haynes: 1994: 22–26) ได้กล่าวถึงวิธีการจัดการเรียนรู้ทั่วไปในการจัดการเรียนรู้ภาษาให้แก่เด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีดังนี้คือ

1. เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เด็กต้องไม่รู้สึกรำคาญ กลัว หรือกังวล เพราะความเครียด ความกลัว หรือความกังวลจะลดความกระตือรือร้นของเด็กในการเรียนรู้และรับรู้อาษา เด็กจะเรียนภาษาได้ดีที่สุดในสถานการณ์ที่ผ่อนคลาย มีคนคอยให้กำลังใจและเกิดการเรียนอย่างท้าทายในชั้นที่เหมาะสมกับขั้นพัฒนาการของเด็ก ความท้าทายที่เหมาะสมและไม่ยากจนเกินไปจะทำให้เด็กรู้สึกประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งจะทำให้เด็กรู้สึกฉลาดและเรียนภาษาได้อย่างรวดเร็ว

2. ในการเรียนรู้ของเด็กสามารถแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ การฟัง (Auditory) การดู (Visual) และการสัมผัส (Kinesthetic) เด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะมีความชำนาญน้อยที่สุดทางด้านกรฟัง ดังนั้นแค่ไม่กี่นาทีที่เด็กฟังภาษาที่ไม่เข้าใจ เด็กจะไม่สนใจในการเรียนนั้นทันที จึงจำเป็นต้องมีการใช้ท่าทาง การสาธิตและสื่อต่างๆ เข้ามาช่วยในการจัดการเรียนรู้ เช่น รูปภาพ เสียงและสิ่ง que เด็กสามารถสัมผัสได้ (Hands – on Materials) จะทำให้เด็กได้ทั้งเนื้อหาในการเรียนรู้และภาษาที่ใช้กับเนื้อหานั้นอีกด้วย

3. มีการทำให้เด็กรู้สึกถึงการเป็นส่วนหนึ่งของห้องเรียน เช่น มีการร่วมนำเสนอผลงาน มีการเรียกชื่อ มีการยืมให้เด็ก และสร้างกิจกรรมที่让孩子เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

4. มีการเลือกใช้คำถามเพื่อให้เด็กตอบ และจากคำตอบ (Feedback) จะสามารถรู้ได้ว่าเด็กมีความเข้าใจมากน้อยเพียงไหน ตัวอย่างของคำถามมีดังนี้

4.1 ถามเด็กให้ชี้ไปที่รูปภาพหรือคำบนกระดาน ถ้าเด็กไม่เข้าใจในคำถามหรือคำศัพท์ให้เด็กที่รู้ทำให้ดู แล้วให้เด็กที่ไม่เข้าใจในตอนแรก ตอบใหม่อีกทีในคำถามเดียวกัน

4.2 ถามคำถามง่ายๆ ที่เด็กสามารถตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ เพื่อทดสอบความเข้าใจ เช่น ถ้าถือรูปของแอปเปิ้ลอยู่ ให้ถามเด็กว่า แอปเปิ้ลเป็นผลไม้ใช่หรือไม่ (Is the apple fruit?)

4.3 ถามคำถามที่สามารถตอบคำเดียวหรือวลีเดียวได้ เช่น ถามว่า แอปเปิ้ลสีเขียวหรือฟ้า (Is the apple green or blue?)

4.4 สังเกตท่าทางในการตอบคำถามของเด็ก ซึ่งเด็กอาจรู้คำตอบแต่กลัวตอบผิด โดยแสดงออกจากการชูมืออย่างไม่แน่ใจ ให้ครูคอยสังเกตและช่วยเด็กให้เกิดความมั่นใจในการตอบมากขึ้น

5. สำหรับเด็กที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง การตอบคำเดียวเป็นสิ่งพอเพียงโดยไม่จำเป็นต้องให้ตอบเป็นประโยค ซึ่งอาจทำให้การมีส่วนร่วมน้อยลง เพราะเด็กอาจตอบเป็นประโยคยังไม่ได้ แต่ครูสามารถขยายคำตอบเพียงคำเดียวให้ในรูปของประโยคให้เด็กฟังได้

6. แบ่งคำถามที่ยากออกเป็นส่วนๆ เพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจ เช่น แทนที่จะถามว่า คนในรูปภาพกำลังทำอะไรอยู่ (What are the people in the picture doing?) ให้แยกส่วนและถามว่า “เด็ก ๆ ดูรูป” (Look at the picture) แล้วหยุดเว้นช่วงพูด เด็ก ๆ ชี้ไปที่รูป (Point to the picture) แล้วหยุดเว้นช่วงพูด “ดีมาก” (Good) ถ้าเด็กชี้ถูกและถามต่อว่า “เขาทั้งหลายกำลังทำอะไรอยู่?” (What are they doing?)

7. ถ้าไม่มีคำตอบจากเด็ก ให้จัดแต่งคำถามใหม่ให้มีตัวเลือกของคำตอบในนั้น เพื่อง่ายต่อการตอบ หรือให้ถามคำถามใหม่โดยการใช้คำถามจาก Wh Questions : What, Where, When, Who, Why?

8. ให้เวลามากขึ้นสำหรับคำตอบ โดยทั่วไปแล้วเด็กที่พูดภาษาแม่เพียงภาษาเดียวจะใช้เวลาประมาณ 5 วินาทีในการตอบ ส่วนเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองต้องใช้เวลาประมาณ 15 ถึง 20 วินาทีในการนึกภาษาที่จะตอบ

9. ถ้าเด็กตอบคำถามถูกด้วยสำเนียงที่ผิด ครูควรจะบอกว่าเป็นคำตอบที่ถูก และพูดคำตอบนั้นใหม่ด้วยสำเนียงที่ถูกต้อง อย่าให้เด็กต้องพูดคำตอบที่มีสำเนียงผิดซ้ำในห้อง ซึ่งอาจทำให้เด็กเครียดและกลัว เพราะเป็นเป้าสายตาของเพื่อนๆ ส่วนการแก้ไขสำเนียงที่ผิดของเด็กต้องไม่ละเลย แต่ควรทำในกลุ่มย่อยหรือเป็นการส่วนตัวเท่านั้น

10. ใช้คำทางบวกในการให้กำลังใจเด็กเช่น เป็นการเดาที่ดี (Good Guess) เกือบถูกแล้ว (Almost) หรือขอบคุณสำหรับความพยายาม (Thank you for trying) เพราะจะทำให้เด็ก ยังอยากที่จะตอบต่อไปถึงแม้คำตอบจะผิดก็ตาม

11. ฝึกให้เด็กพูดหรือตอบคำถามที่ตอบไม่ได้ เช่น “หนูไม่เข้าใจคำถาม” (I don't understand the question.) “หนูเข้าใจคำถาม แต่ไม่รู้คำตอบ” (I understand the question, but I don't know the answer.) “หนูรู้คำตอบ แต่พูดไม่ได้” (I know the answer, but I can't say it.)

12. มีการบอกเด็กให้เข้าใจถึงคำสั่งและงานที่สั่งเป็นการส่วนตัว บอกเด็กให้รู้ถึงความคาดหวังในการเรียนของเขา เช่น การสร้างผลงาน ความเรียบร้อยของผลงาน และการทำงานเสร็จ ลุล่วง

13. การคัดลอกเป็นกิจกรรมที่ดีสำหรับเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ให้เด็กคัดสิ่งที่ใกล้เคียงกับความสามารถของเขา แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นทักษะจะต้องพัฒนาไปด้วย เช่น ในเด็กเล็ก ควรให้คัดลอกพยัญชนะต่างๆ ง่ายๆ เริ่มเขียนอย่างไร เขียนชื่อตนเอง ชื่อเพื่อน ของต่างๆ ในห้อง คำจากพจนานุกรม การฝึกคัดลอกนี้จะทำให้เด็กได้พัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก การเรียนรู้การเริ่มเขียนพยัญชนะอย่างถูกต้อง การเขียนจากซ้ายไปขวา คำศัพท์ การสะกดคำ การเรียงตัวพยัญชนะ ในการคัดลอกนี้ต้องไม่มากเกินไป และก่อนที่เด็กจะคัดลอก เด็กควรรู้จักเสียงและความหมายของคำที่คัดลอกก่อน

14. ใช้กิจกรรมเป็นตัวช่วยในการเรียนรู้ เช่น กิจกรรมที่มีรูปภาพสามารถใช้รูปภาพในการตรวจสอบว่าเด็กรู้คำศัพท์หรือไม่ เช่น ให้เด็กดูรูปภาพและให้ตอบทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง หรือกิจกรรมที่ให้ตัดรูปจากนิตยสารว่าเด็กชอบอะไร ไม่ชอบอะไร

15. มีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเทศของเด็ก เช่น เล่นนิทานต่างๆและวัฒนธรรมของประเทศของเด็ก เพื่อให้การเรียนรู้นั้นเป็นไปอย่างมีความหมาย

16. ให้เพื่อนในห้องช่วยเด็กที่เรียนภาษาที่สองโดยการให้ช่วยงานต่างๆที่ไม่ต้องใช้ทักษะภาษา (Nonverbal chores) เช่น เเลาดินสอ ลบกระดาน รดน้ำต้นไม้หรือปัดฝุ่นชั้นหนังสือ รับรู้และให้คำชมในผลงานของเด็ก

2.7.1 ลักษณะการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองแบบบูรณาการ

ศรารัตน์ ลิ้มไพบูลย์ (2540: 75–80) กล่าวถึงปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบภาษาที่สองว่าปัญหาคือการที่เด็กขาดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาที่สองจึงทำให้การจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ซึ่งปัญหาที่กล่าวมาในข้างต้นนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากการที่ครูไม่รู้เทคนิคและวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ดังนั้นเพื่อจะแก้ไขปัญหานี้ ครูจึงจำเป็นต้องรู้และเข้าใจถึงวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองมีเป็นไปในรูปแบบของบูรณาการ ซึ่งมีคุณลักษณะดังนี้

1. เป็นรูปแบบที่เน้นการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบภาษาที่สองให้มีความสัมพันธ์และสามารถเชื่อมโยงองค์ความรู้ที่ได้รับไปสู่วิชาอื่นได้
2. เป็นรูปแบบที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สองน่าสนใจยิ่งขึ้น
3. เป็นรูปแบบที่มีการวางแผนที่ดี มีกรอบแนวคิดและเป้าหมายที่ชัดเจน

2.7.2 ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองแบบบูรณาการ

รูปแบบวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองแบบบูรณาการที่จัดทำในห้องเรียนมีลำดับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ดังนี้คือ

1. มีการเลือกหัวข้อของบทเรียน (Thematic Units)
2. มีการกำหนดขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่จะนำมาจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องเชื่อมโยงกับหัวข้อบทเรียน เช่น จะนำหัวข้อของบทเรียนเข้ามาสู่วิชาคณิตศาสตร์โดยการให้เด็กนับจำนวน
3. มีการจัดทำตารางแผนผังของบทเรียนในด้านต่างๆเช่น ภาษาอังกฤษ เนื้อหาวิชาต่างๆ วัฒนธรรม การประเมินผลคำศัพท์ โครงสร้างภาษา สื่อการจัดการเรียนรู้ และกิจกรรม
4. มีการจัดวางกรอบเนื้อหาลงสู่บทเรียนลงในรายละเอียดย่อย
5. มีการปฏิบัติการจัดเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยให้เนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับระยะเวลาที่จัดการเรียนรู้ และมีรายละเอียดในหัวข้อเช่น ชื่อบทเรียน ชื่อหน่วย จุดประสงค์ การวัดผล สื่อ แหล่งความรู้ และกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เป็นต้น

วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองแบบบูรณาการนี้ ถ้าดำเนินการอย่างถูกต้อง จะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กมีความหมายในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น อีกทั้งจะทำให้เด็กเกิดความสามารถทางภาษาได้ในระดับวัยที่แตกต่างกันอย่างเหมาะสม

2.7.3 วิธีการสอนการออกเสียง

นอกจากนี้อีกองค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือการออกเสียง การออกเสียงคำที่ไม่ดีไม่ถูกต้อง เช่น การออกเสียงสระพยัญชนะที่ผิด การลงเสียงเน้นหนักผิด พยางค์ หรือการออกทำนองเสียงในประโยคผิด ทำให้การพูดสื่อความหมายผิดพลาด ดังนั้น วิธีการจัดการเรียนรู้ให้พูดภาษาอังกฤษต้องมีวิธีการออกเสียง (Pronunciation) ที่ถูก เป็นจุดมุ่งหมายสำคัญในการพูดเพื่อสื่อความหมายให้ถูกต้อง

พัชรี พลาวงค์ (2548: 29–38) ได้กล่าวถึง วิธีจัดการเรียนรู้การออกเสียงโดยทั่วไปว่า มีวิธีการจัดการเรียนรู้ 2 แบบดังนี้คือ

1. วิธีการรับรู้เข้าใจและการเลียนแบบ (An Intuitive–Imitative Approach) เป็นวิธีการที่เด็กฟังจากครูซึ่งเป็นเจ้าของภาษาหรือครูที่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง เด็กจะเลียนแบบการออกเสียงของครูโดยการเปล่งเสียง คำ วลี หรือประโยคตามครู วิธีการรับรู้และเลียนแบบภาษาในลักษณะนี้จะทำให้เด็กสามารถฟังและออกเสียง เลียนเสียงสระและพยัญชนะการลงเสียง เน้นหนักเบาทำนองเสียง จากเจ้าของภาษาโดยตรง ซึ่งในปัจจุบันนี้เด็กสามารถจะฝึกจากเทป แผ่นดิสก์ ทั้งในและห้องปฏิบัติการทางภาษาย่อมได้เช่นกัน

2. วิธีการวิเคราะห์โดยใช้หลักภาษาศาสตร์เพื่อให้เข้าใจเสียงและวิธีการออกเสียงตามสภาพที่เป็นจริงของภาษา (An Analytic–Linguistic Approach) เป็นวิธีการให้ความรู้ทางภาษาเพื่อเสริมวิธีการรับรู้และเลียนแบบเพื่อประสิทธิภาพในการฝึกการเลียนแบบ เช่นในการอธิบายเพื่อให้เข้าใจวัยวะในการเปล่งเสียง วิธีการเกิดของเสียงสระและพยัญชนะ การเปรียบเทียบเสียงระหว่างภาษา และวิธีการในการฝึกการฟัง การเลียนเสียง และการเปล่งเสียง

วิธีการจัดการเรียนรู้การออกเสียงที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยคือ วิธีการจัดการเรียนรู้ในแบบที่หนึ่ง คือ วิธีการรับรู้ เข้าใจและการเลียนแบบ เด็กปฐมวัยจะเรียนรู้ได้ดีจากการเลียนแบบจากแม่แบบที่ดีมากกว่าจากวิธีการวิเคราะห์หลักภาษาศาสตร์ ซึ่งเด็กปฐมวัยอาจเป็นวัยที่ยังไม่สามารถวิเคราะห์วิธีการออกเสียงได้

2.7.4 วิธีการสอนสำเนียงภาษา

การสอนสำเนียงภาษา (Phonics) ในเนื้อหาของบทเรียนเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ในการออกสำเนียงภาษาได้อย่างถูกต้อง ในการจัดการเรียนรู้สำเนียงภาษาให้แก่เด็กที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษต้องเป็นไปตามขั้นตอนตามที่เคลร์และเฮนส์ (Claire & Haynes) กล่าวไว้ดังนี้ (Claire & Haynes. 1994: 30)

1. ขั้นแรก การจัดการเรียนรู้สำเนียงภาษาและการทบทวนพยัญชนะในเนื้อหาซึ่งเด็กสามารถจำได้ โดยการชี้ไปที่พยัญชนะ “m” และให้เด็กหาว่ามี “m” กี่ตัวในหน้านั้นและให้ชี้ไปที่คำที่เริ่มต้นด้วย “m” และพยายามให้เด็กออกเสียงคำที่ขึ้นต้นด้วยตัวพยัญชนะ “m” จากการดูรูปภาพหรือจากการจำได้จากนิทาน

2. ขั้นกลาง ความยากของสำเนียงภาษาของเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะลดลงเมื่อเด็กได้เรียนทั้งเสียงและสัญลักษณ์ของพยัญชนะนั้น เช่น ให้เด็กดูพยัญชนะ “m” และ

พยายามให้เด็กสามารถแยกเสียงของ m คือเสียง (เมอร์ + mer) ซึ่งอยู่ข้างท้ายของคำเช่น room (รูมเมอร์)

3. ขั้นท้าย เมื่อเด็กได้ฝึกฝนในขั้นแรกและขั้นที่สองแล้ว ครูต้องพยายามค่อยๆ ให้เด็กได้เรียนรู้กฎของการออกเสียงต่างๆ เช่น เสียงเริ่มต้นของคำ เสียงท้ายคำ เสียงเหมือน เสียงของคำผสม เป็นต้น

ดังนั้นองค์ประกอบข้างต้นที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองนี้ สามารถเป็นแนวทางสำหรับครู นำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ให้แก่เด็กปฐมวัยไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกาได้

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สอง

2.8.1 งานวิจัยในประเทศ

จิระภา กัณธิยาภรณ์ (2532: 207–208) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยและคณิตศาสตร์ของเด็กระดับก่อนประถมศึกษาที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาที่เรียนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความพร้อมทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาที่เรียนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุบล เวียงสมุทร (2538: 118–119) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลางควบคู่กับภาษาถิ่น และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลาง ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลางควบคู่กับภาษาถิ่น มีความพร้อมทางภาษาแตกต่างจากเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่าเรื่องประกอบหุ่นมือ โดยใช้ภาษากลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุรสิทธิ์ เอี่ยมสอาด (2527: 118–119) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจศัพท์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ระหว่างนักเรียนที่เรียนภาษาไทยเพียงภาษาเดียว กับนักเรียนที่เรียนทั้งภาษาไทยและภาษาอาหรับ ในโรงเรียนเขตชานเมืองสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สองในโรงเรียนเขตชานเมืองสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่เรียน

ภาษาไทยเพียงภาษาเดียว มีความเข้าใจศัพท์ภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่เรียนภาษาไทย และ ภาษา
อาหรับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิจัยในประเทศ สรุปได้ว่าภาษาที่สอง ที่เด็กได้เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และวิธีการจัดประสบการณ์เล่าเรื่องประกอบหุ่นมือ ทำให้เด็กมีความ
พร้อมทางการเรียนภาษาที่สองสูงกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการจัดประสบการณ์

2.8.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

จอห์นสันและนิวพอร์ต (พรซูลี อาซวอรุง. 2534: 34; อ้างอิงจาก Johnson &
Newport. 1989) ได้ศึกษาในกลุ่มชาวจีนและชาวเกาหลีที่อพยพย้ายถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกา
และเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในช่วงอายุ ที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ 3 ปี ถึง 39 ปี
ผลการวิจัยพบว่า เด็กอายุ 5 ปีขึ้นไปจนถึงวัยรุ่นใหญ่ มีความ สามารถในการพิจารณาความถูกต้อง
ทางไวยากรณ์ลดลงตามวัย (Grammatical Error)

เลนเนนเบิร์ก (Lessow-Hurley. 2000: 14; อ้างอิงจาก Lennenberg. 1967) เสนอว่า
ภาษาที่สองจะเรียนรู้ได้ดีในช่วงวิกฤต "Critical Period" คือ ช่วงอายุระหว่าง 2 ปี จนถึงก่อนวัยรุ่น
เพราะความสามารถในการเรียนภาษา จะเกิดจากระบบในสมองทั้งสองด้าน สมองแต่ละด้านมีการ
พัฒนา และมีหน้าที่เฉพาะ เด็กที่เรียนทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองเมื่ออายุน้อย จะใช้สมองส่วน
เดียวในการเรียนรู้ แต่เมื่อผู้เรียนมีอายุมากขึ้น ส่วนของสมองที่ใช้เรียนภาษาแม่และภาษาที่สองจะ
แยกจากกัน ดังนั้นเด็กจึงเรียนรู้ภาษาที่สองได้อย่างรวดเร็ว และดีกว่าผู้ใหญ่ (Lessow-Hurley.
2000: 15; อ้างอิงจาก Kim, Relkin, & Lee Hirsch. 1997)

คอลลิเออร์ (Collier. 1987: 140) ศึกษาพบว่า อายุและการรับรู้ภาษาที่สองมี
ความสัมพันธ์กัน เด็กยิ่งอายุน้อยก็ยิ่งดีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้เหมือนเจ้าของภาษามากขึ้น
เท่านั้น ทั้งด้านสำเนียงการพูด ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน

เลสโซ-เฮอเลย์ (Lessow-Hurley. 2000: 15) พบว่า เด็กยิ่งมีอายุน้อย ยิ่งดีต่อการ
เรียนภาษา โดยเฉพาะเด็กที่อายุน้อยกว่า 5 ปี จะมีพฤติกรรมเหมือนเจ้าของภาษา สามารถเรียนรู้
ภาษาได้เสมอเหมือน หรือเทียบเท่าเจ้าของภาษา เพราะแท้จริงแล้ว เด็กในช่วงอายุดังกล่าวจัดว่า
เป็นเจ้าของภาษาอยู่แล้ว

พาโรว์สกี (พรซูลี อาซวอรุง. 2541: 35; อ้างอิงจาก Johnson & Newport. 1980)
ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในช่วงก่อนและหลังวัยรุ่น พบว่า
ผู้เรียนก่อนวัยรุ่นประสบความสำเร็จ และมีประสิทธิผลในการพูด มากกว่าผู้เรียนหลังวัยรุ่น

จากการวิจัยในต่างประเทศ สรุปได้ว่าอายุเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการรับรู้และเรียนรู้
ภาษาที่สอง ยิ่งเด็กได้เรียนรู้เร็วเท่าไรยิ่งดีต่อการเรียนภาษาที่สองมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

ดังนั้นจากผลการวิจัยเหล่านี้เห็นได้ว่า การเรียนภาษาที่สอง อายุของเด็กมีส่วนสำคัญ
ในการเรียนรู้ ยิ่งผู้เรียนมีอายุน้อยเท่าไร ก็ยิ่งส่งผลดีต่อการเรียนรู้ภาษามากขึ้นเท่านั้น นอกจากนี้
วิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม จะส่งผลให้การเรียนภาษาที่สองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และ
ประสิทธิผล ดังนั้นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็น

ภาษาที่สอง ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เพื่อใช้ปรับปรุงการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สอง จึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่งกับกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนี้

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

3.1 ความหมายของเจตคติ

เจตคติ (Attitude) มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า "Aptus" แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม และตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 อ่านว่า “เจ-ตะ-คะ-ติ” หมายถึง ท่าที ความรู้สึก แนวความคิดเห็นของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ได้มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาให้ความหมายไว้แตกต่างกัน

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๒ (2542: 321 & 521) ให้บัญญัติความหมายของคำว่าเจตคติ คือ ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า Attitude และ ความหมายของเจตคติ ว่าเป็น แนวความคิดเห็น

กู๊ด (Good. 1963: 48) ให้คำจำกัดความของเจตคติไว้ว่า เจตคติ คือความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะหนึ่ง อาจเป็นการต่อต้านสถานการณ์บางอย่าง บุคคล หรือสิ่งใดๆ เช่น รักเกลียด หรือกลัว หรือไม่พอใจมากนักน้อยเพียงใดต่อสิ่งนั้น

ฮิลการ์ด (Hillgard. 1967: 583–584) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง พฤติกรรมหรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นครั้งแรกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความคิด หรือสถานการณ์ใดๆ ในทางเข้าใกล้หรือห่าง และความพร้อมที่จะตอบสนองครั้งต่อไปในทางเอนเอียงไปในลักษณะเดิม เมื่อพบกับสิ่งหรือสถานการณ์ดังกล่าวอีก

ฟิชบายน์ และไอเซ็น (Fishbein and Aizen. 1975: 101) กล่าวว่า เจตคติ คือ ความโน้มเอียงที่ได้เรียนรู้ที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางชอบหรือไม่ชอบอย่างคงเส้นคงวา

เมเฮเรนส์ และเลห์แมนน์ (Mehrens and Lehmann. 1984: 137) ได้ให้ความหมายเจตคติว่า เจตคติเป็นสภาวะก่อนการตอบสนองต่อที่หมายสังคมในการบรรยายเจตคติของบุคคล จะบรรยายในลักษณะว่าบุคคลนั้นมีความรู้สึกหรือพฤติกรรมอย่างไร

สวัณน์ จันทรลอย (2527: 45) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า คือการแสดงออกทางความรู้สึก ความคิดเห็น และท่าทางของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวก คือเห็นด้วย ชอบ พอใจ หรือในทางลบ คือไม่ชอบหรือไม่พอใจ และเจตคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งสามารถสร้างหรือเปลี่ยนแปลงได้

กมลรัตน์ หล้าสุวงศ์ (2528: 7) กล่าวว่า เจตคติ คือ ความพร้อมของร่างกายและจิตใจ ที่มีแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ใดๆ ด้วยการเข้าหาหรือถอยหนีออกไป

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2537: 12) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งแสดงออกให้เห็นได้จากคำพูดหรือพฤติกรรม

เสาวนีย์ ศศิวิมล (2528: 8) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นท่าทีความคิดเห็น ความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หลังจากได้ประสบสิ่งนั้น พฤติกรรมที่แสดงออกถึงเจตคติ อาจไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถสังเกต และวัดได้จากพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อสิ่งนั้น เจตคติอาจแสดงออกได้ในลักษณะความเชื่อ ท่าทาง และความคิดเห็น

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2542: 118 – 119) ได้สรุปความหมายของคำว่า เจตคติ ว่า หมายถึง กิริยาท่าทีรวมๆของบุคคลที่เกิดจากความโน้มเอียงของจิตใจ และแสดงออกต่อสิ่งเร้า โดยแสดงออกทางสนับสนุน มีความรู้สึกเห็นดีเห็นชอบต่อสิ่งเร้า หรือแสดงออกในทางต่อต้าน ซึ่งมีความรู้สึกที่ไม่เห็นชอบต่อสิ่งเร้านั้นๆ (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2542: 118–119; อ้างอิงจาก บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2527: 211)

คีท ฮาเรล (Keith Harrell. 2545: 5, 14) กล่าวว่า เจตคติเป็นพื้นฐานและคำจูนทุกสิ่งที่มีมนุษย์ทำ เป็นองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการควบคุมจุดหมายปลายทางและการประสบความสำเร็จในชีวิตและวิชาชีพที่เป็น เจตคติดังนี้เป็นสิ่งแรกที่ผู้อื่นจะสังเกตเห็นได้ มนุษย์สามารถเปลี่ยนเจตคติได้ เจตคติที่ดี ไม่ได้เป็นผลมาจากพันธุกรรม แต่มาจากการฝึกฝนที่เหมาะสม และคุณลักษณะที่สามารถแสวงหามาได้ สิ่งที่ดีที่สุดเกี่ยวกับเจตคติคือ ถ้าเจตคติไม่ดีก็สามารถทำให้ดีขึ้นได้ และถ้าเจตคติที่ดีอยู่แล้วก็สามารถให้ดียอดเยี่ยมขึ้นไปได้อีก

คำว่า เจตคติหรือทัศนคติ เป็นนามธรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ในสังคมหรือการเรียนรู้บุคคลตลอดจนเหตุการณ์และสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น เป็นความรู้สึกบุคคลที่จะแสดงออกในโอกาสต่อไป

คีท ฮาเรล (Keith Harrell. 2545: 5, 14) กล่าวว่า ทัศนคติและเจตคติทั้งสองคำนี้มีความหมายแตกต่างกัน ถ้าสืบค้นจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2525 จะพบว่า ทัศนคติเป็นคำนาม แปลว่าแนวความคิดเห็น และ เจตคติเป็นคำนามแปลว่าท่าทีหรือความรู้สึก ของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งในคำภาษาอังกฤษคือคำว่า Attitude ในปริญญานิพนธ์เล่มนี้จึงมีการแปลคำว่า “Attitude” เป็น เจตคติ ทุกครั้งไป

จากแนวคิดของนักการศึกษา และนักจิตวิทยา สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเรียนรู้ประสบการณ์ และความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มของการตอบสนอง ในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง เช่น เป็นไปในทางบวก คือเห็นด้วย ชอบ พอใจ หรือในทางลบ คือ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ ไม่พอใจ

3.2 ประโยชน์ของเจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520: 4) กล่าวว่า เจตคติให้ประโยชน์กับบุคคล ดังนี้

1. ช่วยให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว โดยการจัดรูปแบบหรือระบบสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวเรา
2. ช่วยให้มีคามนิยมในตนเอง โดยชี้ให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งไม่ดีหรือปกปิดความจริง

บางอย่าง ซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่เรา

3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งการมีปฏิริยาตอบโต้หรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกไปนั้น ส่วนมากจะทำในสิ่งที่นำความพอใจมาได้

4. ช่วยให้ผู้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง ซึ่งแสดงว่าเจตคตินั้นนำมาซึ่งความพอใจในบุคคลนั้น

3.3 ลักษณะของเจตคติ

เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้หรือการได้รับประสบการณ์มิใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด (กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์. 2540: 7) ดังนั้น จึงเป็นสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ ดังเช่น ชอร์ และไรท์ (พวงเพชร วัชรรัตน์พงศ์. 2536: 73 อ้างอิงจาก Shaw and Wright. 1967: 13–14. Scales for the Measuremet of Attitudes.) ได้กล่าวเกี่ยวกับลักษณะของเจตคติ ซึ่งสรุปได้ว่า

1. เจตคติเป็นผลจากที่บุคคลประเมินผลจากสิ่งเร้าแล้วแปรเปลี่ยนมาเป็นความรู้สึกภายในที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรม

2. เจตคติของบุคคลจะแปรค่าได้ทั้งในด้านคุณภาพและความเข้ม ซึ่งจะมีทั้งทางบวกและทางลบ

3. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้มากกว่าที่จะมีมาตั้งแต่เกิดหรือเป็นผลที่มาจากโครงสร้างภายในตัวบุคคลหรือบุคลิกภาวะ

4. เจตคติขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าเฉพาะอย่างทางสังคม

5. เจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าเป็นกลุ่มเดียวกันจะมีความสัมพันธ์ระหว่างกัน

6. เจตคติเป็นสิ่งที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก

บุญธรรม กิจปริดาภิสุทธิ (2542: 118–119) กล่าวว่าเจตคติสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะคือ เจตคติเชิงนิมาน เจตคติเชิงนิเสธ และ เจตคติเชิงกลาง

1. เจตคติเชิงนิมาน สังเกตได้จากการแสดงออกในลักษณะความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ สนับสนุน หรือปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ

2. เจตคติเชิงนิเสธ สังเกตได้จากการแสดงออกในลักษณะไม่พอใจ หรือไม่เห็นด้วย ซึ่งจะตรงกันข้ามกับ เจตคติเชิงนิมาน

3. เจตคติเชิงกลาง สังเกตได้จากการแสดงออกในลักษณะเฉยๆต่อสิ่งนั้น ซึ่งไม่แสดงออกว่าเกลียดหรือชอบ เป็นลักษณะที่อยู่กลางระหว่าง เจตคติเชิงนิมานและ เจตคติเชิงนิเสธ

3.4 องค์ประกอบของเจตคติ

ไทรแอนดิส (สุกัญญา เทียนพิทักษ์กุล. 2543: 45; อ้างอิงจาก Triandis. 1971: 3)

ได้สรุปองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้นๆเพื่อเป็นเหตุผลในการหาข้อสรุป

2. องค์ประกอบทางด้านท่าทีความรู้สึก (Affective Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า เป็นผลเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้าแล้วพบว่าพอใจหรือไม่พอใจ ชอบหรือไม่ชอบ ดีหรือเลวอย่างไร

3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) คือความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้มาจากการประเมินผล

3.5 แหล่งของเจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (สุกัญญา เทียนพิทักษ์กุล, 2543: 45; อ้างอิงจาก ประภาเพ็ญ สุวรรณ, 2520: 64-65) กล่าวถึงแหล่งสำคัญที่ทำให้เกิดเจตคติไว้ 4 แหล่ง ดังต่อไปนี้คือ

1. ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific Experiences) คือการเรียนรู้เจตคติ จากการมีประสบการณ์เฉพาะอย่างกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเจตคตินั้น ตัวอย่างเช่น ถ้าเรามีประสบการณ์ที่ดีในการพูดคุยกับบุคคลหนึ่ง เราจะมีความรู้สึกชอบบุคคลนั้น ในทางตรงข้าม ถ้ามีประสบการณ์ที่ไม่ดี ก็จะมีความรู้สึกไม่ชอบบุคคลนั้น

2. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นๆ (Communication from Others) โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบุคคลในครอบครัว ตัวอย่างเช่น เด็กได้รับการสั่งสอนหรือบอกจากผู้ปกครองเสมอว่า "การพูดภาษาอังกฤษได้เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์อย่างมาก" เด็กก็จะมีเจตคติเช่นนั้น

3. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Model) เจตคติบางอย่างถูกสร้างขึ้นจากการเลียนแบบผู้อื่น ตัวอย่างเช่น ผู้ปกครองชอบอ่านหนังสือ เด็กจึงมีเจตคติต่อการอ่านหนังสือว่าเป็นสิ่งที่ดี

4. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institution Factors) เจตคติของบุคคลหลายอย่างเกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากสถาบัน เช่น โรงเรียน สถานที่ประกอบพิธีทางศาสนา หน่วยงานต่างๆ ฯลฯ สถาบันเหล่านั้นจะเป็นทั้งแหล่งที่มาและสิ่งช่วยสนับสนุนให้เกิดเจตคติบางอย่างได้ ตัวอย่างเช่น โรงเรียนที่มีการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เด็กจึงมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

3.6 หลักการสร้างเจตคติที่ดีแก่ผู้เรียน

การจัดการเรียนการสอนวิชาต่างๆ นั้น นอกจากจะมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่เรียนแล้ว ก็ยังต้องปลูกฝังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชา เพราะเจตคติในวิชาที่เรียนมีความสำคัญเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน สนใจเรียน หมกมุ่นในการเรียนและแสวงหาความรู้ได้อย่างดี ถ้าหากว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาที่เรียนก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงด้วย (สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ และสุมาลี พิเศษฐเกษม, 2524: 7) ครูผู้สอนจัดเป็นบุคคลสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอน วิธีการส่งเสริมมีหลายวิธี อาภรณ์ ใจเที่ยง (2537: 64-65) ได้กล่าวสรุปไว้ 7 วิธี ดังนี้ คือ

1. ให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน โดยวิธีการอธิบายหรือจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนนำไปพิจารณาไตร่ตรอง จนเกิดการยอมรับเจตคตินั้น

2. ชักจูงให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับโดยการแนะนำ บอกเล่า หรือให้ความรู้เพิ่มเติมจากที่ผู้เรียน

3. จัดกิจกรรมที่เร้าใจให้เกิดการยอมรับ เช่น การให้ชมภาพยนตร์ ดูละคร หรือดูรูปภาพ

4. ให้เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อให้เกิดประสบการณ์ตรง ผู้เรียนได้พบได้สัมผัสด้วยตนเอง ย่อมเปลี่ยนเจตคติหรือยอมรับเจตคติใหม่ได้

5. สร้างความประทับใจแก่ผู้เรียน

6. การอ่านหนังสือจะช่วยเปลี่ยนเจตคติได้บ้าง เพราะผู้อ่านมักนำตนเองเข้าไปสวมบทบาทตัวเอกในเรื่อง ทำให้คล้อยตามแนวความคิดต่างๆ ถ้าผู้สอนจัดหนังสือที่ดีให้ผู้อ่าน ผู้เรียนย่อมได้จัดเจตคติที่ต้องการ

7. จัดสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ใหม่

ดังนั้นการที่จะทำให้เด็กเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดี จึงต้องสร้างให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง เจตคติที่ดีจะส่งผลให้เด็กเกิดความสนใจ และกระตือรือร้นที่จะเรียน ด้วยเหตุนี้ครูจึงมีหน้าที่ แสดงให้เด็กเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ และคุณประโยชน์ที่เกิดจากการเรียนภาษาอังกฤษนี้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2530: 229)

3.7 การพัฒนาเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง เจตคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสอนได้โดยตรง แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหรือได้รับการปลูกฝังทีละเล็กทีละน้อยอันจะเกิดกับผู้เรียนโดยการผ่านทางกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกครั้งครูผู้สอนควรคำนึงว่าจะต้องเป็นทางนำผู้เรียนไปสู่เจตคติที่ดี เพราะเจตคติเป็นสิ่งที่ทำให้ ผู้เรียนสนใจในการเรียนรู้และแสดงความรู้สึกรู้ได้เป็นอย่างดี ถ้าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และครูผู้สอนแล้วสิ่งที่ตามมาคือผู้จะมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและยังส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นอีกด้วย (สุกัญญา เทียนพิทักษ์กุล. 2543: 44)

3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

วาริน น้อยหลบลู (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จะส่งผลให้เจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น

วิจิตรา เจือจันทร์ (2539: บทคัดย่อ) สรุปว่า สภาพการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกจากต้องเน้นทางทักษะสัมพันธ์ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน และให้เด็กสื่อสารได้จริงแล้ว เจตคติของเด็กที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ก็ต้องเน้นด้วยเช่นกัน การที่เด็กได้เรียนสนุก ได้ร้องเพลง ได้เล่นเกม มีครูผู้จัดการเรียนรู้ที่ดี ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง และมีการช่วยเหลือในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากที่บ้าน ล้วนมีส่วนให้เด็กเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษา

สามารถ เลิศโอกาส (2539) ได้สรุปงานวิจัยว่า เจตคติที่ดีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตามแนวการจัดการเรียนรู้ภาษา ทั้งยังส่งผลให้การสื่อสารส่งผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ (2540) สรุปโครงการศึกษาว่า ผู้บริหารโรงเรียน ประถมศึกษาส่วนมาก ทราบว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีจุดประสงค์หลักในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการฟังและการปลูกฝังเจตคติให้แก่เด็ก รวมทั้งเด็กต้องได้ปฏิบัติจริง และไม่เน้นการอ่านและการเขียน

บราวน์ และโฮลซแมน (สุกัญญา เทียนพิทักษ์กุล. 2543: 50; อ้างอิงจาก Brown and Hottzman. 1976: 4) ได้ศึกษาพบว่าเจตคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ นักเรียนที่มีสติปัญญาเท่ากัน แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน เพราะมีเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันและ นักเรียนส่วนใหญ่ที่มีเจตคติไปในทางลบจะได้คะแนนต่ำกว่าระดับคะแนนที่คาดหวัง ส่วนนักเรียนที่มีเจตคติไปในทางบวกสามารถทำคะแนนเฉลี่ยได้เหนือกว่าระดับคะแนนที่คาดหวัง

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยได้พัฒนาจากทฤษฎีและแนวคิดที่ประกอบด้วย หลักการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สอง หลักการจัดการเรียนภาษา หลักการพัฒนาภาษาในเด็กปฐมวัย ร่วมกับการผสมผสานรูปแบบ วิธี และโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อให้ได้รูปแบบที่เหมาะสม และมีประสิทธิผล แม้ว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้น มีทฤษฎีและแนวคิดมากมายที่เป็นที่รู้จักและนำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย ผู้วิจัยก็ได้พิจารณาถึงจุดนี้ แต่มีความเชื่อมั่นว่า รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ที่มีองค์ประกอบสำคัญ 6 ประการ คือ ฝึกสำเนียงภาษา พัฒนาตามแนวทาง สร้างเป้าหมายเรียนรู้ สู้จิตใจเบิกบาน สานสัมพันธ์ครอบครัว และหัวใจแท้แม่พิมพ์ จะเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่เหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับกลุ่มเด็กปฐมวัยไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในประเทศสหรัฐอเมริกา รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นี้อาศัยพื้นฐานทฤษฎีและแนวคิดดังต่อไปนี้

4.1 ฝึกสำเนียงภาษา (Pronunciation)

บี เอฟ สกินเนอร์ (B.F. Skinner) มีแนวคิดพื้นฐานตามแนวปรัชญาทฤษฎี พฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ว่า ภาษาเกิดขึ้นเพราะสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการลอกเลียนแบบ ผสมผสานกับการ

กระตุ้นจากสิ่งแวดล้อม จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้น เช่น ถ้าเด็กได้ฝึกออกเสียงให้เกิดสำเนียงภาษาที่ถูกต้อง อย่างสม่ำเสมอ จากพ่อแม่ ครูหรือเจ้าของภาษา ผสมกับการได้รับแรงเสริมในทางบวกแล้ว เด็กก็จะสามารถรับรู้วิธีการเปล่งเสียงให้เกิดสำเนียงภาษาได้อย่างถูกต้อง

การออกเสียงและมีสำเนียงภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง และทำให้ผู้ฟังเข้าใจ เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา ภาษาอังกฤษมีระบบเสียงที่แตกต่างจากภาษาไทยมาก นับได้ว่าเป็นปัญหาสำหรับคนไทย และเป็นปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นในกลุ่มเด็กปฐมวัยไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในประเทศสหรัฐอเมริกาเช่นกัน ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเหล่านี้ จึงจำเป็นต้องให้เด็กฝึกฝนการออกเสียงและสำเนียงภาษาอังกฤษ ทั้งเสียงพยัญชนะ สระ คำ และประโยค ด้วยวิธีการเลียนแบบจากเจ้าของภาษา ครู ผู้ปกครอง เพื่อน รวมทั้งคนรอบข้าง ที่มีสำเนียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อใช้ในการสื่อสารได้ อย่างเข้าใจและไม่ผิดพลาด (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2530: 229)

นอกจากระบบเสียงของภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันแล้ว ในการเรียนรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษนี้ ยังขึ้นกับความแตกต่างในลักษณะอื่น เช่น ความถนัด ซึ่งเป็นความสามารถเฉพาะบุคคล ในการแยกแยะเสียงของภาษาแม่และภาษาที่สอง รวมทั้งอายุ กล่าวคือเด็กที่มีอายุน้อยสามารถเลียน และแยกแยะเสียงได้ดีกว่าผู้ใหญ่ (เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. 2530: 229)

4.2 พัฒนาตามแนวทาง (Program)

โปรแกรมการจัดการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองในโรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มีชื่อเสียง และนำมาใช้ในปัจจุบันมี 4 ประเภท คือ

1. โปรแกรมปรับเปลี่ยนทางภาษา (Transitional Program) คือ การใช้ภาษาแม่ในการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สอง จนกระทั่งเด็กมีความรู้ภาษาที่สองมากพอหรือเป็นที่น่าพอใจ แล้วจึงเปลี่ยนมาใช้ภาษาที่สอง ความสามารถนี้วัดได้จาก แบบทดสอบและการสังเกตของครู
2. โปรแกรมการศึกษาภาษาแนวข้าง (Language Maintenance Program) คือการส่งเสริมและพัฒนาภาษาที่สองซึ่งเป็นภาษาหลักของประเทศนั้น (Mainstream Language) และสนับสนุนภาษาที่ใช้ในครอบครัวของเด็ก ตลอดจนวัฒนธรรมในครอบครัวนั้นด้วย โปรแกรมนี้เชื่อว่าทักษะต่างๆที่เด็กได้เรียนรู้ในภาษาแม่ สามารถโอนเข้าสู่ภาษาที่สองได้ พื้นฐานภาษาแม่ที่ดีจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สอง และจะนำไปสู่การสร้างเชื่อมั่นในตนเอง และการประสบความสำเร็จของเด็ก
3. โปรแกรมเสริมคุณค่าทางภาษา (Enrichment Program) คือ การจัดการจัดการเรียนรู้ร่วม ให้แก่เด็กสองกลุ่มคือ เด็กที่ใช้ภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียว และเด็กที่เรียนภาษาที่สอง แต่มีอุปสรรคคือ การขาดแคลนบุคลากรที่มีความสามารถในการจัดการเรียนรู้ทั้งสองภาษา อีกทั้งบุคลากรส่วนใหญ่ ยังขาดความเข้าใจในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง และขาดการสนับสนุนจากชุมชน

4. โปรแกรมอิมเมอร์ชัน (Immersion Program) ซึ่งไรซ์ และวิลคอกซ์ (Rice & Wilcox) เป็นผู้คิดค้น คือ การจัดการเรียนรู้และกิจกรรมที่มีภาษาที่สองทำหน้าที่เป็นสื่อกลาง และไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการเรียนเนื้อหา แต่มีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยเหลือเด็กที่ไม่สามารถพูดภาษาที่สองได้ เด็กจะได้รับความช่วยเหลือจากครูและเพื่อนๆในชั้นเรียน ซึ่งแตกต่างจากรูปแบบไม่ว่ายก็จม (Sink or Swim Instruction) หมายถึง การนำเด็กที่ไม่สามารถพูดภาษาหลักซึ่งเป็นภาษาที่สอง มาเข้าเรียนในห้องที่มีแต่การจัดการเรียนรู้ที่ใช้ภาษาที่สองเพียงอย่างเดียว และไม่ให้การช่วยเหลือใดๆทั้งสิ้น แต่มีความหวังว่า เด็กจะเรียนได้ด้วยตนเอง ถ้าเด็กไม่พยายามช่วยตนเองแล้ว ก็จะไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สองได้ เปรียบได้กับคนที่ว่ายน้ำไม่เป็น เมื่อตกน้ำ หากไม่ช่วยตัวเองหรือไม่พยายามว่ายน้ำ ก็จมน้ำ

ไรซ์ และวิลคอกซ์ (Rice and Wilcox) ได้ทดลองใช้ทั้ง 4 โปรแกรม ข้างต้น พบว่าโปรแกรมที่ใช้แล้วบรรลุผลดีที่สุด สำหรับเด็กที่กำลังเรียนภาษาที่สอง คือโปรแกรมอิมเมอร์ชันที่มีสาระสำคัญคือ เด็กที่กำลังเรียนภาษาที่สอง จะไม่ต้องแข่งขันกับเด็กที่เป็นเจ้าของภาษา โปรแกรมนี้จะใช้ครูที่สามารถพูดทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองของเด็กได้ดี สามารถเข้าใจปัญหา ให้การช่วยเหลือเด็กที่เรียนภาษาที่สองได้อย่างเหมาะสม และสามารถตอบสนองความต้องการของเด็กได้ การจัดการเรียนรู้ในโปรแกรมนี้ ไม่คาดหวังให้เด็กปรับตัวเข้ากับภาษาที่สองในทันทีทันใด แต่ช่วยให้เด็กปรับตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป เด็กสามารถอธิบายและแสดงความรู้สึกได้ โดยใช้ภาษาแม่ที่ตนเองถนัด อย่างไรก็ตาม ภาษาหลักหรือภาษาที่สอง จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้มากที่สุด อีกทั้งการเรียนรู้อีกภาษาที่สองตามแนวทางนี้ จะไม่ส่งผลกระทบให้เด็กสูญเสียภาษาแม่ (Rice & Wilcox, 1995)

ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดของ ไรซ์ และ วิลคอกซ์ (Rice & Wilcox) ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยจะประยุกต์ใช้โปรแกรมที่ 4 คือ โปรแกรมอิมเมอร์ชันเป็นหลักในส่วน พัฒนาตามแนวทาง (Program) ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

นอกเหนือจากโปรแกรมอิมเมอร์ชันที่เป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาตามแนวทางแล้ว นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ หลักสูตรและการเรียนรู้แบบบูรณาการ แนวทางที่อาศัยการเล่นเป็นพื้นฐาน การจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร ระบบสัญลักษณ์ และวิธีการสลับภาษาล้วนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของพัฒนาตามแนวทางเช่นกัน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

กู๊ดแมน (Goodman) เสนอนวัตกรรมจัดการเรียนรู้ภาษา โดยเน้นพื้นฐานประสบการณ์ หรือการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษา โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นรูปแบบที่เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น เข้าร่วมกิจกรรม เสริมความเข้าใจ และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ยังช่วยสนับสนุนเชิญชวนให้เด็กเรียนภาษาจากการอ่านและเขียน ในรูปแบบและจุดประสงค์ที่หลากหลาย เด็กจะเรียนภาษาโดยตรงจากสถานการณ์จริง รวมทั้งผสมผสานประสบการณ์เก่า หรือความรู้เดิมเข้ากับประสบการณ์ใหม่ การเรียนตามแนวนวัตกรรมนี้ เป็นการ

เรียนภาษาที่เน้นด้านความหมายไม่ใช่ตัวอักษร ดังนั้นความสามารถในทักษะทั้งสี่คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียน

หลักสูตรและการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated Curriculum) กำหนดเป้าหมายไว้ว่า การเรียนรู้ของเด็กจะง่ายขึ้น เมื่อประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับ เป็นประสบการณ์ที่ปะติดปะต่อ จากการเรียนรู้แบบบูรณาการ โดยไม่แบ่งแยกเป็นรายวิชา

แนวทางที่อาศัยการเล่นเป็นพื้นฐาน (Play Based Approach) เป็นการนำการเล่น มาช่วยในการจัดการศึกษาของเด็กปฐมวัย เพราะการเล่นสามารถช่วยกำหนดทิศทางและเป้าหมายในการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย การเล่นแบบมีคุณค่า และการเล่นที่มีจุดมุ่งหมาย จะช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกดีหรือรสน สนใจและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมมากขึ้น รวมทั้งสามารถช่วยให้เด็กมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ และเข้าใจการใช้ภาษายิ่งขึ้น

การจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร (Communicative Teaching) เป็นการจัดการเรียนรู้ในสถานการณ์แบบธรรมชาติที่มีการกระตุ้นการเรียนรู้ โดยอาศัยแนวคิดที่ว่าจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ดีที่สุด คือ การเปิดโอกาสให้เด็กสื่อสารในภาษานั้นให้ได้มากที่สุด เป็นการจัดการเรียนรู้ให้เด็กรู้หนังสือ (Literacy) ไม่ใช่เพียงเพื่อการรู้อ่านและรู้เขียน แต่เด็กจะเข้าใจการใช้ภาษาเขียนและอ่านนั้นได้ ตลอดจนรู้จักการใช้ภาษาเขียนและอ่านให้ถูกต้องตามกาลเทศะ รวมทั้งเกิดความสุข สนุก และเพลิดเพลินในการเรียน

เรจีโอ เอมีเลีย (Reggio Emilia) เสนอแนวคิดที่สามารถช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก โดยมุ่งเน้นการใช้ระบบสัญลักษณ์ (Symbolic Representation) เพื่อพัฒนาสู่การคิดแบบสร้างสรรค์ในขั้นสูงขึ้น เด็กปฐมวัยจะได้รับการกระตุ้นให้สำรวจสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ รอบตัว และได้แสดงออกตามศักยภาพ จากวิธีการใช้ระบบสัญลักษณ์ในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น การใช้คำ (Word) การเคลื่อนไหว (Movement) การวาดภาพ (Drawing) การระบายสี (Painting) การสร้าง (Building) การปั้น (Sculpture) การเล่นเงา (Shadow Play) การตัดปะ (Collage) การเลียนแบบ (Dramatic Play) และการเล่นดนตรี (Music)

วิธีการสลับภาษา (Code – Switching) นักภาษาศาสตร์และนักสังคมศาสตร์ได้อธิบายวิธีการนี้ว่า เป็นระบบและพฤติกรรมของกฎเกณฑ์ทางภาษา เด็กที่เรียนภาษาแม่และภาษาที่สองจะสลับภาษา ต่อเมื่อต้องการจะเน้นจุดสำคัญ ต้องการแสดงออก หรือต้องการอธิบายความรู้สึกอยากเข้าไปมีส่วนร่วม หรือแยกตัวจากการสนทนา

การสลับภาษาของเด็กมีอยู่ 2 แบบ แบบแรกคือ การสลับภาษาระหว่างประโยค (Intersentential Type) คือ การสลับใช้ภาษา โดยใช้ภาษาหนึ่ง พูดประโยคหนึ่ง แล้วเปลี่ยนมาใช้อีกภาษาหนึ่ง เมื่อพูดอีกประโยคหนึ่ง และสามารถสลับภาษา เมื่อต้องการเปลี่ยนภาษา แบบที่สองคือ การสลับภาษาภายในประโยคเดียวกัน (Intrasentential Type) เป็นการสลับภาษาทั้งที่ยังพูดไม่จบประโยค เช่นในลักษณะการพูดที่เรียกว่า “ไทยคำ – อังกฤษคำ” เมื่อครูจำเป็นต้องใช้การสลับภาษาเพื่อสื่อสารกับเด็ก ควรใช้การสลับภาษาแบบแรกคือ การสลับภาษาระหว่างประโยคกับเด็ก มากกว่าแบบที่สองคือ การสลับภาษาภายในประโยคเดียวกัน เพราะการสลับภาษาระหว่างประโยคจะยัง

รักษา และไม่ปรับเปลี่ยนโครงสร้างไวยากรณ์ของแต่ละประโยคในทั้งสองภาษา เด็กจะได้เรียนรู้ทั้งสองภาษาอย่างถูกต้อง แต่ถ้าใช้แบบการสลับภาษาภายในประโยคจะทำให้โครงสร้างของทั้งสองภาษาถูกทำลาย เด็กจะจดจำ และนำไปใช้อย่างไม่ถูกต้อง

4.3 สร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose)

สร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose) มาจากแนวคิดตามปรัชญาคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism) ซึ่งเป็นแนวการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ขึ้นเอง คิดได้ด้วยตนเอง โดยอาศัยประสบการณ์ และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างตลอดจนสภาพแวดล้อม ดังนั้น การเรียนรู้จึงเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้กระบวนการทางความคิดของเด็กไม่หยุดนิ่ง มีการสร้างรวบรวม และเพิ่มพูนความรู้จากพื้นฐานและประสบการณ์เดิม เด็กสามารถตีความ และคาดการณ์เหตุการณ์ต่างๆ ได้จากโครงสร้างความรู้ของตนเอง และจากการเรียนรู้ที่มีความหมายและสร้างสรรค์

เพียเจต์ (Piaget) เป็นนักคอนสตรัคติวิสต์ ที่เชื่อว่า การเรียนรู้ของเด็กมาจากพื้นฐาน

แนวคิดตามปรัชญาคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism) 4 ประการ ดังนี้

1. ความรู้เกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์สัมผัส คือ เมื่อมีการกระทำเกิดขึ้น กระบวนการคิดก็จะจัดโครงสร้างให้สอดคล้องกับการกระทำ และเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

2. การพัฒนากระบวนการคิดเป็นไปตามลำดับขั้น เด็กต้องมีการไตร่ตรองความคิด สามารถแยกแยะ และคำนึงถึงสิ่งที่สอดคล้องกับสิ่งที่ตนเองเรียนหรือเล่นได้

3. การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นอย่างมีความหมายนั้น คำถามต้องเกิดขึ้นจากตัวเด็ก โดยเด็กจะเป็นผู้ตั้งคำถาม และพยายามค้นหาคำตอบด้วยตนเอง

4. ครูเปิดโอกาสให้เด็กได้ลองผิดลองถูก จากการสร้างสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้เด็กฝึกแก้ปัญหา ทั้งยังเปิดโอกาสให้เด็กมีอิสระในการตอบคำถาม หากเด็กตอบผิด ความผิดพลาดนี้จะกระตุ้นให้เด็กอยากเรียนรู้ และอยากทดลองอีกในครั้งต่อไป (สุนันทา ศิริวัฒนานนท์. 2544: 15)

มิฟฟิน (สุนันทา ศิริวัฒนานนท์. 2544; อ้างอิงจาก Miffin. 1998) ได้สรุปถึงปัจจัยสำคัญตามแนวคิดปรัชญาคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism) ว่าเป็นหลักการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กให้ดียิ่งขึ้น การนำปัจจัยเหล่านี้มาเป็นหลักในการจัดการเรียนรู้จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก ให้มีความหมาย สร้างสรรค์และก้าวหน้ายิ่งขึ้น ได้แก่ ปัจจัยที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ (Active Learning)
2. การจัดกิจกรรมตามสภาพจริง (Authentic Activities)
3. ประสบการณ์เดิม (Prior Knowledge)
4. ปฏิสัมพันธ์ครูกับเด็ก (Teacher – Child Interaction)
5. การไตร่ตรองข้อมูล (Reflective Teaching)

ทฤษฎี แนวคิด และปัจจัยสำคัญดังที่ได้กล่าวในข้างต้น ล้วนอธิบายกระบวนการเรียนรู้ของเด็ก และสามารถนำมาพัฒนาเป็นรูปแบบการส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากการได้คิด ได้ทำด้วย

ตนเอง ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6 P สำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในส่วนสร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose)

4.4 สู้จิตใจเบิกบาน (Pleasure)

แครชเชน (Krashen, 1988) ได้อธิบายถึงสมมติฐานในการกลั่นกรองอุปสรรคที่ทำให้เด็กไม่สามารถรับรู้ภาษา (The Affective Filter Hypothesis) หรือปัจจัยที่ส่งผลให้เด็กไม่พร้อมเรียนรู้ เช่น เวลาที่เด็กโกรธ โมโห เครียด กังวล หรือเบื่อ เป็นต้น ดังนั้นสภาพจิตใจหรืออารมณ์ของเด็ก จึงเป็นตัวกำหนดข้อจำกัดของการกลั่นกรอง ว่าเด็กจะรับหรือไม่รับการเรียนรู้นั้น ระบบการกลั่นกรองนั้นมีอยู่ 2 แบบ คือ ลงและขึ้น (Down and Up) ระบบการกลั่นกรองจะลง (Down) หรือที่เรียกว่า “Lower Affective Filter” เมื่อเด็กได้รับแรงสนับสนุน ได้รับแรงบันดาลใจ มีสภาพจิตใจที่พร้อมในการเรียนรู้ ไม่เครียด อยู่ในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ที่ดี ปัจจัยเหล่านี้จะทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการรับรู้ภาษา ในทางตรงข้าม ระบบการกลั่นกรองจะขึ้น (Up) หรือที่เรียกว่า “Higher Affective Filter” เมื่อเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ที่ตึงเครียด และไม่มีความสุข

หลักสูตรของสมาคมการศึกษาเพื่อเยาวชนแห่งชาติ (The National Association for the Education of Young Children (NAEYC)) (Bredekamp & Copple, 1997) ของประเทศสหรัฐอเมริกา ระบุว่าความรู้สึกและอารมณ์ของเด็กจากประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ สามารถส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาได้ ดังนั้นถ้าเด็กมีใจที่ร่าเริงแจ่มใสในการเรียนภาษา ย่อมมีผลดีต่อทักษะทางภาษาในทุกด้าน ตลอดจนความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองอีกด้วย วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน (Suggestopedia) เป็นการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดที่ว่า หากมีการสร้างบรรยากาศและสถานการณ์ที่ดี มีสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ที่ผ่อนคลายและเพลิดเพลิน อาศัยศิลปะหรือเสียงเพลงมาประกอบในการจัดการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้เด็กลองผิดลองถูก สามารถแสดงความคิดเห็น สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นกันเอง ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ไม่เน้นกฎเกณฑ์ทางภาษา ให้เด็กได้มีการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครูทั้งในขณะทำกิจกรรมร่วมกันและทำงานกลุ่ม ล้วนมีส่วนช่วยให้การเรียนรู้ของเด็กได้ผลดีขึ้น (Lozanov, 2005 : online)

จะเห็นได้ว่า อารมณ์และจิตใจมีความสำคัญในการเรียนรู้ของเด็ก ดังนั้นการจัดสภาพแวดล้อมที่ทำให้เด็กสนุกสนานและผ่อนคลาย ความอยากรู้อยากเรียนก็จะเกิดขึ้น และยังก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอีกด้วย

สู้จิตใจเบิกบาน (Pleasure) ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในงานวิจัยนี้ เป็นส่วนที่มุ่งเน้นด้านอารมณ์และจิตใจของเด็ก นอกจากนี้ ยังทำให้เกิดเจตคติต่อภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ที่แสดงออกมาทางพฤติกรรม ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ ทักษะทางภาษา เจตคติที่ดีต่อการเรียน ตลอดจนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของเด็ก

4.5 สานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement)

ไวโกตสกี (Vygotsky) นำเสนอทฤษฎีทางด้านปฏิสัมพันธ์ (Interactionism) ว่า ภาษาของเด็ก เช่น การพูด เกิดจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และเกิดขึ้นตามช่วงเวลาพัฒนาการ (Development Timetable) การส่งเสริมภาษา วางแผนประสบการณ์การศึกษา ที่มีคุณค่า และเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กแต่ละคน มีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกกับเด็ก อธิบายและให้ความสำคัญในการเรียนรู้ จัดบรรยากาศการเรียนรู้ของเด็ก ให้เป็นไปอย่างมีความสุขทั้งทางร่างกาย อารมณ์และจิตใจ ล้วนเป็นช่องทางที่ผู้ปกครองสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กได้

แลมเบิร์ต (วรวรรณ เหมชะญาติ. 2542: 32; อ้างอิงจาก Lambert. 1977) ได้เสนอรูปแบบการเพิ่มการเรียนรู้ภาษา (Additive Model) ซึ่งอธิบายว่า ภาษาที่สองไม่ได้มีบทบาท เพื่อใช้แทนที่ภาษาแม่ หากครอบครัวยอมรับว่า ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองมีความสำคัญเท่ากัน ช่วยสนับสนุน และมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ทั้งสองภาษาของเด็ก จะส่งผลให้ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองสนับสนุนซึ่งกันและกันในการพัฒนาภาษาของเด็ก นอกจากนี้ การรู้หนังสือในภาษาแม่ของเด็ก จะช่วยให้การอ่านออกเขียนได้ในภาษาที่สองง่ายขึ้น รวมทั้งการอ่านออกเขียนได้ในภาษาที่สอง จะสัมพันธ์กับความสามารถทางสติปัญญา และการคิดแบบยืดหยุ่นที่มากขึ้นในเด็กที่ได้เรียนภาษาที่สองอีกด้วย ดังจะเห็นได้ว่า ผู้ปกครองเป็นผู้ที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพัฒนาการของเด็ก วิธีการที่ผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูเด็กที่บ้าน มีส่วนสนับสนุน หรือสกัดกั้นพัฒนาการของเด็กในการเรียนรู้ เด็กต้องได้รับการสนับสนุนจากทั้งที่บ้านและโรงเรียน ดังนั้นการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ของผู้ปกครอง จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ตามแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในส่วน สานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ สานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement) ปรากฏดังนี้

ปัทมศิริ ชีวานุรักษ์ (2539: บทคัดย่อ) ศึกษาว่า การจัดโปรแกรมที่ผู้ปกครองมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กปฐมวัยทำให้ผู้ปกครองเกิดความรู้ ความเข้าใจในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กปฐมวัยมากขึ้น ทั้งยังทำให้ผู้ปกครองเกิดความรู้ความเข้าใจการศึกษาปฐมวัย และเปลี่ยนเจตคติในการเร่งเด็ก ให้อ่านเขียนในลักษณะที่ไม่เหมาะสมกับพัฒนาการอีกด้วย

อัมพนิดา ผกัรัตน์ (2539: บทคัดย่อ) สรุปรงานวิจัยว่าผลสัมฤทธิ์ทางวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับปัจจัยเหล่านี้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การทบทวนบทเรียนที่บ้าน การให้รางวัลเด็กจากผู้ปกครอง การเรียนพิเศษ ระดับการศึกษาของบิดา และรายได้ของผู้ปกครอง นภเนตร ธรรมบวร (2546: 136) อ้างถึงผลการวิจัยของ ลานดินินและคณะ (Landinin, Dhamborvorn, Howard and Laroque (Forthcoming)) ซึ่งพบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนรู้และการประเมินผลเด็ก ถ้าผู้ปกครองเข้าใจรูปแบบ และวิธีการประเมินผลของโรงเรียน จะทำให้

ผู้ปกครองสามารถมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้มากขึ้น และจะช่วยเสริมสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างครูและผู้ปกครอง เพราะการได้มีโอกาสพูดคุย ให้ความรู้และคำแนะนำต่อกัน ก็จะทำให้เกิดความเข้าใจวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้และการประเมินผลอย่างแท้จริง

4.6 หัวใจแท้แม่พิมพ์ (Professionalism)

ความสามารถของครูสองภาษา มีผลในเชิงสังคม และมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็ก บุคคลทั่วไปหรือในวงการวิชาชีพมักเข้าใจว่า คุณสมบัติของครูสองภาษามีเพียงความสามารถที่พูดได้สองภาษาเท่านั้น แต่แท้จริงแล้ว เป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง เพราะนอกจากคุณสมบัติดังกล่าวแล้ว ครูสองภาษาที่ดีควรมีลักษณะเหมือนครูที่ดีโดยทั่วไปอีกด้วย คือ มีกิริยาท่าทางที่ดี รู้จักวางตัวที่เหมาะสม มีความรู้และทักษะทางวิชาการในแต่ละวิชา รวมทั้งสามารถนำใช้จัดการเรียนรู้เด็กได้อย่างเหมาะสม และแน่นอนว่า ครูสองภาษาจำเป็นต้องมีความรู้ทั้งสองภาษา สามารถ ฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองของเด็ก

นอกจากนี้ ครูสองภาษายังต้องรู้จักปรับใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัย เช่น เข้าใจในธรรมชาติของภาษา เข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ภาษา เข้าใจในประวัติความเป็นมาของภาษาที่สอง และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับระบบการศึกษา สามารถสร้างสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเด็กที่เรียนภาษาที่สอง มีทักษะในการวางแผนและประเมินความต้องการของเด็กได้ รู้จักเก็บรวบรวมข้อมูลจากการประเมินอย่างสม่ำเสมอ ติดตามการเปลี่ยนแปลงตลอดช่วงการเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงของเด็ก สามารถจัดกิจกรรมที่เอื้อต่อความต้องการของเด็ก มีการจัดเตรียมการจัดการเรียนรู้ได้ทั้งสองภาษา และสามารถนำเสนอเนื้อหาสาระในรูปแบบที่หลากหลาย

วัฒนธรรมและสังคมของเด็กเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ครูต้องเข้าใจในรายละเอียด เช่น เรื่องของความเชื่อและค่านิยมที่เป็นเหตุผลว่า ทำไมเด็กจึงแสดงออกในสิ่งที่เขากระทำ รับรู้ถึงความต้องการของเด็กที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม สามารถจัดบรรยากาศของการร่วมแบ่งปันให้แก่เพื่อนนักเรียนภาษาที่สองที่เข้ามาใหม่ และเข้าถึงครอบครัว ตลอดจนชุมชนของเด็กได้

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นคุณสมบัติของครูที่สามารถนำพา และประคับประคองเด็กที่เรียนรู้อาษา มุ่งสู่จุดหมายในการจัดการเรียนรู้อาษาที่สอง ได้อย่างสัมฤทธิ์ผล (Lessow-Hurley, 2000) แครชเชน (Krashen) ได้ตั้งรูปแบบช่วยเหลือการเรียนรู้ของเด็ก (Krashen's Monitor Model) โดยอาศัยสมมติฐานเรียกว่า Krashen's Input Hypothesis ซึ่งว่าด้วยทฤษฎี $i+1$ หมายถึงเด็กจำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์ และมีโอกาสได้ตอบสนองทักกับบุคคลที่มีทักษะทางภาษามากกว่าตัวเด็กเอง เพื่อให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กสามารถก้าวสู่ขั้นสูงต่อไปได้

เลฟ ไวโกตสกี (Lev Vygotsky) อธิบายว่าผู้ใหญ่สามารถเพิ่ม และสร้างระบบสนับสนุนระดับการเรียนรู้ภาษาของเด็กให้สูงขึ้นได้ จากการบอกหรือแนะนำข้อมูลที่เด็กไม่สามารถรู้ได้เอง โดยการทำสแกฟโฟลด์ดิ้ง (Scaffolding) หมายถึง การสร้างพื้นฐานสนับสนุนซึ่ง สามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งเด็กสามารถเรียนรู้ภาษาในระดับที่กำหนดไว้ได้

ดังนั้น จึงจำเป็นที่ครูต้องมีทักษะความรู้ทั้งสองภาษา และสามารถสื่อสารทั้งสองภาษาได้มากกว่าเด็ก เพื่อให้เด็กได้รู้ในสิ่งที่ไม่รู้ รวมทั้งเรื่องราวที่ไม่สามารถรู้ได้ด้วยตนเอง และเพื่อต่อยอดความรู้ทางภาษาของเด็กที่มีอยู่เดิมให้สูงขึ้น

หัวใจแท้แม่พิมพ์ (Professionalism) ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ยังรวมถึงปัจจัยอื่นๆที่ครูสามารถเลือก และนำมาปรับใช้ให้เหมาะกับการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สอง เช่น กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ของครู การจัดบรรยากาศห้องเรียนสำหรับเด็กที่เรียนภาษาที่สอง การบันทึกข้อมูล และการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

4.6.1 กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ของครู

บรูเวอร์ (Brewer, 2001: 248) สรุปว่าครูที่ดีต้องมีกลยุทธ์ และรู้จักใช้กลยุทธ์นั้นในการจัดการเรียนรู้ เพื่อสนับสนุนพัฒนาการทางภาษาของเด็ก และเพื่อให้การจัดการเรียนรู้ตรงตามหลักแนวคิดตามปรัชญาคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism) ครูสามารถนำกลยุทธ์ 7 ประการต่อไปนี้มาปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สอง

1. การขยายความ (Expansion) คือ การที่ครูช่วยขยายความจากสิ่งที่เด็กพูด และเพิ่มเติมโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาเข้าไป เช่น ถ้าเด็กพูดว่า “รถสีแดง” ครูอาจตอบกลับว่า “รถสีแดงกำลังวิ่งเร็ว”

2. การต่อความ (Extension) คือ การที่ครูเพิ่มคำศัพท์ให้แก่คำพูดของเด็ก แต่ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงโครงสร้างไวยากรณ์ เช่น ถ้าเด็กพูดว่า “รถบรรทุกสีแดง” ครูอาจตอบกลับว่า “ฉันเห็นรถบรรทุกสีแดง สีน้ำเงิน และ สีเหลือง”

3. การย้ำความ (Repetition) คือ การที่ครูนำคำพูดของเด็กมาพูดซ้ำ เช่น เด็กพูดว่า “ลง” เมื่อกำลังลงจากไม้สไลด์ ครูอาจพูดซ้ำคำของเด็กว่า “ทุกคนกำลังจะลงจากไม้สไลด์”

4. การพรรณนาความ (Parallel talk) คือ การที่ครูพูดไปเรื่อยๆเพื่อบรรยายหรือพรรณนาการกระทำ อากัปกริยาของเด็กในขณะที่กำลังเล่น ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ภาษา โดยเด็กจะเรียนรู้ได้เองจากการฟัง เช่น ระหว่างที่เด็กกำลังขับรถจักรยานสามล้อ เขาอาจจะพูดว่า “เร็ว” ครูอาจจะพูดขึ้นมาว่า “เร็ว เร็วมาก เร็วมากขึ้น” กลยุทธ์นี้จะใช้ได้บ่อยที่สุดในเวลาที่เด็กกำลังเล่นอยู่

5. การพูดกับตนเอง (Self talk) คือ การที่เด็กพูดกับตนเอง เพื่ออธิบายความต้องการ จะใช้บ่อยที่สุดในเวลาที่กำลังเล่นอยู่ตามลำพัง เช่น เมื่อเด็กกำลังเล่นกับไม้บล็อกอาจพูดกับตนเองขึ้นมาว่า “หนูอยากได้ไม้บล็อกอันใหญ่กว่านี้ เพื่อให้พอดีกับช่องนี้ และหนูจะวางชิ้นยาวที่ตรงนี้” การพูดกับตนเองเป็นการเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษาอย่างหนึ่ง ซึ่งครูไม่สามารถจัดการเรียนรู้ การพูดกับตนเองให้แก่เด็กได้โดยตรง แต่สามารถส่งเสริมวิธีนี้ โดยไม่เข้าไปห้ามปรามหรือดูว่า เมื่อเห็นเด็กพูดกับตนเองเวลาเล่น

6. การส่งเสริมคำตอบที่ยาวขึ้น (Vertical structuring) คือ การที่ครูสร้างคำถาม เมื่อได้ยินเด็กพูดคำหรือประโยคที่ไม่ชัดเจน ครูจะตั้งคำถามที่ส่งเสริมให้เด็กตอบยาวขึ้นกว่าเดิม เช่น ถ้าเด็กพูดว่า “หนูต้องไป” และชี้ไปสถานที่ที่เด็กอยากไป ครูจะส่งเสริมด้วยคำถามที่ว่า “หนูอยากไปที่ไหนจะ” เพื่อให้เด็กนึกถึงคำตอบที่ยาวขึ้นกว่าเดิม

7. การเติมคำในช่องว่าง (Fill-in) คือ การที่ครูสร้างประโยคที่มีโครงสร้างสมบูรณ์แล้วละคำไว้ เพื่อให้เด็กเติมคำที่มีความหมายลงไป ตามความคิดของตนเองลงในช่องว่างนั้น ในประโยคภาษาอังกฤษ ครูมักจะละคำในประโยคไว้ เช่น ถ้าเด็กพูดว่า “หนูหิว” ครูอาจสร้างประโยคคำถามให้เด็กเติม เช่น “หนูต้องการที่จะกิน_____ไหม?” ครูจะพูดแล้วหยุดให้เด็กเติมคำที่สามารถสื่อความหมายให้จบประโยคนั้นได้ ครูสามารถใช้รูปแบบการเติมคำนี้ได้บ่อยในระหว่างการสอนออกเสียงคำกลอน และคำคล้องจอง โดยการที่ครูหยุดพูด เพื่อละคำในประโยค หรือละคำในข้อความ แล้วปล่อยให้เด็กได้เติมคำเอง

กลยุทธ์เหล่านี้จะได้ผลต่อเมื่อครูเข้าใจ สามารถเลือกใช้และปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม กับพัฒนาการทางภาษาของเด็กแต่ละคน

4.6.2 การจัดบรรยากาศห้องเรียนสำหรับเด็กที่เรียนภาษาที่สอง

บรูเวอร์ (Brewer. 2001: 263) ให้แนวคิดแก่ครูที่ต้องการช่วยเหลือเด็กที่เรียนภาษาที่สอง ว่าต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมและบรรยากาศในห้องเรียน รวมทั้งต้องจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ สามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้เช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่ ครูสามารถจัดบรรยากาศห้องเรียน เพื่อช่วยเหลือเด็กที่เรียนภาษาที่สองได้ตามแนวทางดังต่อไปนี้

1. ครูวางแผนและจัดกิจกรรมที่มีเงื่อนไขให้เด็กที่พูดภาษาอังกฤษได้ และเด็กที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกัน (Brewer. 2001: 263; อ้างอิงจาก Hester. 1987) เพราะเป็นวิธีการที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งที่สามารถสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองได้

2. ครูให้การสนับสนุนเด็กที่เรียนภาษาที่สอง ในการแบ่งปันความรู้ภาษาแม่ของเขาแก่เพื่อน โดยอาจใช้สื่อที่เป็นภาษาแม่ของเด็ก มาช่วยในการจัดการเรียนรู้ เช่น เพลง หนังสือ หรือการละเล่น

3. ครูเปิดโอกาสให้เด็กได้แบ่งปันหนังสือ บทกลอนหรือเล่าเรื่องในภาษาแม่ของเขา นอกจากนี้ครูอาจเชิญวิทยากรจากภายนอก เช่น ผู้ปกครอง มาแบ่งปันความรู้และประสบการณ์ในการใช้ภาษาแม่ในห้องเรียน

4. ครูไม่ควรแยกเด็กที่เรียนภาษาที่สองออกจากเด็กที่พูดภาษาหลัก เช่น ไม่ควรแยกเด็กที่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ออกจากเด็กที่พูดภาษาอังกฤษได้ อีกทั้งไม่ควรแยกเด็กที่เรียนภาษาที่สองออกจากกิจกรรมที่ครูคิดว่าเด็กเหล่านั้นอาจจะไม่เข้าใจ เพราะแท้จริงแล้ว ครูควรตระหนักว่าเด็กยังสามารถเรียนรู้ภาษาได้จากการฟัง การดู และการเลียนแบบ

5. ครูสร้างกิจกรรมการเขียนและการอ่านจากพื้นฐานคำศัพท์ของเด็กที่มีอยู่เดิม ในช่วงแรกเด็กอาจใช้คำศัพท์เดิมของเขา ก่อน แล้วครูจะช่วยเหลือการใช้คำศัพท์นั้น หรือเพิ่มคำศัพท์ใหม่ให้ ในภายหลัง เด็กก็จะเรียนรู้การผสมผสานคำศัพท์เก่าและใหม่ในการใช้ภาษาได้ด้วยตนเอง

4.6.3 การบันทึก (Documentation)

การบันทึกการเรียนรู้ของเด็ก เป็นวิธีการและทักษะที่เป็นประโยชน์ที่สุดอย่างหนึ่งของครูผู้จัดการเรียนรู้ เพราะจะได้รู้ว่าการเรียนรู้ของเด็กเป็นอย่างไร และครูสามารถช่วยให้ผู้อื่น เช่น

ผู้ปกครอง คนในชุมชน ครูอื่น ๆ ร่วมรับรู้ถึงการเรียนรู้นั้นด้วย เพื่อที่คนเหล่านี้จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาภาษาของเด็กได้อีกทางหนึ่ง

การบันทึกไม่ได้บอกเพียงว่าเด็กเรียนรู้อะไรไปบ้าง แต่การบันทึกเป็นการสะท้อนให้ครูรู้ว่า ครูก็กำลังเรียนรู้จากวิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยเช่นกัน ข้อมูลที่บันทึกจะช่วยในการวิเคราะห์ และการนำเสนอแนวทางในกระบวนการจัดการเรียนรู้ของครู บันทึกนี้เปรียบเหมือนสื่อที่ครูใช้ในการสื่อสารให้ผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ รู้ถึงข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก รวมทั้งกิจกรรมต่าง ๆ ภายในห้องเรียน โดยการบันทึกมีจุดประสงค์ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้อื่นเห็นว่าการเรียนรู้ จะเกิดขึ้นเมื่อครูมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก
 2. เพื่อเป็นหลักฐานในการประเมินความก้าวหน้าของเด็ก ที่น่าเชื่อถือ และให้ความมั่นใจในหลาย ๆ ด้าน เช่น คุณสมบัติ ความรับผิดชอบ การตรวจสอบและติดตามความเจริญเติบโต และพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ตลอดจนการประเมินโปรแกรมว่าสัมฤทธิ์ผลหรือไม่
- การบันทึกกับการปฏิบัติของครูที่ดีจะช่วยให้ครู เข้าใจเด็กได้ดีขึ้น เพราะครูสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการบันทึก มาเป็นพื้นฐานสำหรับการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ และวิธีการจัดการเรียนรู้ให้ดีขึ้น นอกจากนี้ ยังใช้เป็นแหล่งข้อมูลทางความคิดในการสร้างสรรค์กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ใหม่ ๆ ตลอดจนใช้ประเมินความก้าวหน้าของเด็กแต่ละคน

ครูที่มีทักษะการบันทึกที่ดี จะสามารถช่วยให้ตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง และอำนวยความสะดวกในการวางแผนและจัดประสบการณ์การศึกษา รวมทั้งเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กและครอบครัว นอกจากนี้ยังช่วยในการจัดหาแหล่งทรัพยากรที่สนับสนุนการจัดการเรียนรู้ของเด็ก การตัดสินใจที่ดีนี้รวมถึงการตัดสินใจของครูในเรื่องการจัดการเรียนรู้อีกด้วย เช่น การจัดห้องเรียน คำถามที่ควรใช้ถามเด็ก สื่อ อุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ควรจัดเตรียมให้เด็ก และการกระตุ้นพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ยิ่งครูมีข้อมูลที่บันทึกมากเท่าไร ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้นเท่านั้น การบันทึกนี้ยังช่วยให้การจัดการเรียนรู้ของครูมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การบันทึกกับการมีส่วนร่วมของครู ครอบครัว และชุมชนในการจัดการเรียนรู้ของเด็กคือการที่เด็กเห็นตัวเองเป็นผู้เรียนรู้ ผู้ปกครองเห็นเด็กเป็นผู้เรียนรู้ที่ประสบผลสำเร็จ และทุกคนในชุมชนเห็นการเรียนรู้ที่กำลังเกิดขึ้นกับเด็ก ครูต้องสร้างกระบวนการบันทึกที่สามารถนำไปสู่การวางแผนที่สามารถให้เด็ก ครอบครัว และชุมชน มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของเด็กได้ ครูต้องใช้การบันทึกที่หลากหลาย เพื่อจะแสดงถึงความมุ่งมั่นพยายาม และความสามารถพิเศษของเด็กแต่ละคน ครูต้องมีการเก็บข้อมูล และแสดงหลักฐานการเรียนรู้ของเด็ก เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจถึงการเรียนรู้ของเด็กจากการใช้การบันทึกของครูเป็นเครื่องมือ

การบันทึกของครูจะให้ข้อมูล และยืนยันการเรียนรู้ของเด็กต่อผู้ปกครอง รวมทั้งคนในชุมชน คนเหล่านี้จะรับรู้ถึงความก้าวหน้าของเด็กได้จากการบันทึก เช่น พัฒนาการในด้านการเขียนของเด็ก ที่เริ่มจากรูปลายเส้นที่เหมือนตัวพยัญชนะ สู่การเขียนตัวพยัญชนะที่ชัดเจน จนถึงการเขียนเป็นคำ ข้อมูลจากการบันทึกนี้ จะทำให้ผู้ปกครองเห็นความก้าวหน้าของเด็กในแต่ละขั้นตอน ว่ามี

ความรู้มากขึ้น เพื่อช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรหลาน และยังสามารถนำสิ่งที่ผู้ปกครองสังเกตเห็นที่บ้าน มาร่วมแลกเปลี่ยนกับครู ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เด็ก

กระบวนการบันทึกของครูมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ครูจัดเก็บข้อมูล
2. นำข้อมูลมาวิเคราะห์และสังเคราะห์
3. ตีความหมายข้อมูลเหล่านั้น
4. นำเสนอข้อมูล และรายละเอียดข้อเท็จจริงแก่ผู้อื่น
5. ติดตามประเมินผล ทั้งก่อนและหลังการบันทึกนั้น
6. หาแนวทางแก้ไข และปรับปรุงจุดที่เป็นปัญหา

การบันทึกของครูที่ดีจะต้องมีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้แก่เด็กดังนี้

1. สามารถใช้เป็นหลักฐานยืนยันการเรียนรู้ของเด็กในทุกด้านของพัฒนาการ ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา
2. สามารถช่วยให้เห็นถึงประสบการณ์การเรียนรู้ที่ให้แก่เด็กได้ลึกซึ้งและชัดเจนยิ่งขึ้น
3. ให้กรอบเพื่อเป็นแนวทางการสังเกตของครูในด้านความสนใจพิเศษของเด็กและพัฒนาการของเด็ก
4. ช่วยสร้างกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง เด็ก ครู ผู้ปกครอง และคนในชุมชน
5. แสดงให้เห็นถึงกิจกรรมและสื่อ ว่าจะมีความหมาย มีส่วนเกี่ยวข้อง และมีประโยชน์อย่างมากต่อพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก
6. ช่วยให้ครูประเมินการเรียนรู้ของเด็กว่า ได้เรียนรู้อะไรไปบ้าง สามารถปฏิบัติตามกิจกรรมที่ครูจัดให้ในแต่ละครั้งได้หรือไม่ เพื่อครูจะได้ปรับเปลี่ยนกิจกรรมให้มีความเหมาะสมและท้าทาย ไม่ง่ายหรือยากเกินไปสำหรับเด็ก และเพื่อให้เด็กเข้าใจ และมีทักษะการเรียนรู้ภาษาที่ดีขึ้น

4.6.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2535: 17) สรุปว่า ครูเป็นบุคคลที่มีบทบาทมากที่สุดในการจัดการเรียนรู้ ถ้าครูรู้จักเลือกวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของวิชา รู้จักค้นหาเทคนิคใหม่ๆ มาปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และสามารถช่วยให้การจัดการเรียนรู้ บรรลุตามความมุ่งหมายของหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในอนาคต ก็จะมีประสิทธิภาพมากกว่าในอดีตและที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

กันยารัตน์ ไวก้า (2539: บทคัดย่อ) สรุปผลการวิจัยว่า วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น หากผู้สอนมีแผนการจัดการเรียนรู้ และจัดเตรียมอุปกรณ์ รวมทั้งสื่อการสอนต่างๆ ให้พร้อม และเหมาะสมกับบทเรียน ย่อมทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ

ชุตินา ชมไพบุลย์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาอังกฤษดีเด่น ระหว่าง พ.ศ. 2539–2540 พบว่า ครูเหล่านี้มีการปฏิบัติพฤติกรรมการจัดการ

เรียนรู้ ทั้งห้าด้านในระดับสูง ได้แก่ การเตรียมการจัดการเรียนรู้ การดำเนินการเรียนการจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และการวัดและประเมินผล นอกจากนี้ยังมีการศึกษาหลักสูตรเนื้อหา คู่มือครู เทคนิควิธีจัดการเรียนรู้ และทำแผนการจัดการเรียนรู้ ก่อนการเตรียมการจัดการเรียนรู้ และก่อนจัดการเรียนรู้จริง

ศุภวรรณ หาญสุวรรณ (2541: บทคัดย่อ) กล่าวว่า ครูผู้จัดการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์การจัดการเรียนรู้ 1 ถึง 5 ปี มีปัญหาในการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ มากกว่าครูที่มีประสบการณ์การจัดการเรียนรู้ระหว่าง 6 ถึง 10 ปี และ 10 ปีขึ้นไป ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองให้ได้ผลตามความมุ่งหมาย ต้องอาศัยความพร้อมจากหลาย ๆ ด้าน เช่น ตำราเรียน อุปกรณ์การจัดการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปริมาณและคุณภาพของครู ทั้งนี้ ปริมาณ หมายถึง จำนวนครูต้องเพียงพอกับความต้องการ และคุณภาพ หมายถึง ครูต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม เพราะการเรียนภาษา จำเป็นต้องได้รับการวางรากฐานที่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มแรก เพราะถ้าเด็กได้รับการจัดการเรียนรู้ผิด ๆ การแก้ไขและฝึกฝนในสิ่งที่ถูกนั้น มีความเป็นไปได้น้อยมาก (สมิตรา อังวัณกุล. 2535: 15)

นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ ครูควรมีความรู้ ความเข้าใจในภาษาที่เรียน ตลอดจนจุดประสงค์หลักของการจัดการเรียนรู้อย่างถ่องแท้ มีแนวคิดที่มุ่งจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามความต้องการในการใช้ภาษาและความสนใจของผู้เรียนเป็นหลัก และเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งสร้างบรรยากาศการจัดการเรียนรู้ให้เป็นกันเอง เพื่อให้เกิดสัมพันธภาพอันดีระหว่างเด็กกับครู และเด็กกับเพื่อนในห้อง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สำหรับเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษ และเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1. สร้างโครงร่าง รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P

การกำหนดโครงสร้างและสังเคราะห์องค์ประกอบและขั้นตอนการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ด้วยวิธีการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจำนวน 5 ท่าน และพิจารณาจากข้อมูลพื้นฐานต่อไปนี้

1.1 ข้อมูลจากการวิเคราะห์ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัย การจัดการเรียนรู้ภาษา และการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้สร้างรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยอาศัยปรัชญา แนวคิด สมมติฐาน และทฤษฎีการเรียนรู้มาเป็นพื้นฐานในการสร้างและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ดังนี้

- ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ของ B.F. Skinner
- แนวคิดตามปรัชญาคอนสตรัคติวิซึม (Constructivism) ของ Piaget
- แนวทางและหลักการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language

Approach) ของ Goodman

- สมมติฐานห้าประการในการเรียนรู้ภาษาที่สอง (The Input Hypothesis) ของ

Krashen

- โปรแกรมอิมเมอร์ชัน (Immersion Program) ของ Rice & Wilcox
- แนวทางที่อาศัยการเล่นเป็นพื้นฐาน (Play Based Approach) ของ Piaget
- แนวคิดที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาโดยมุ่งเน้นการใช้ระบบสัญลักษณ์

(Symbolic Representation) ของ Reggio Emilia

- ทฤษฎีทางด้านปฏิสัมพันธ์ (Interactivism) ของ Vygotsky
- รูปแบบการเพิ่มการเรียนรู้ภาษา (Additive Model) ของ Lambert

1.2 ข้อมูลจากการสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยมีดังนี้

- วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) ของ Goodman
- วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response หรือ TPR) ของ Asher
- วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน (Suggestopedia) ของ Lozanov
- วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Teaching) ของ Hymes
- วิธีการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาที่เหมาะสมกับเด็กเล็ก (The Developmentally Appropriate Curriculum) ตามแนวทางของ National Association for the Education of young children (NAEYC)
- วิธีการสลับภาษา (Code-Switching)
- หลักสูตรและการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated Curriculum)

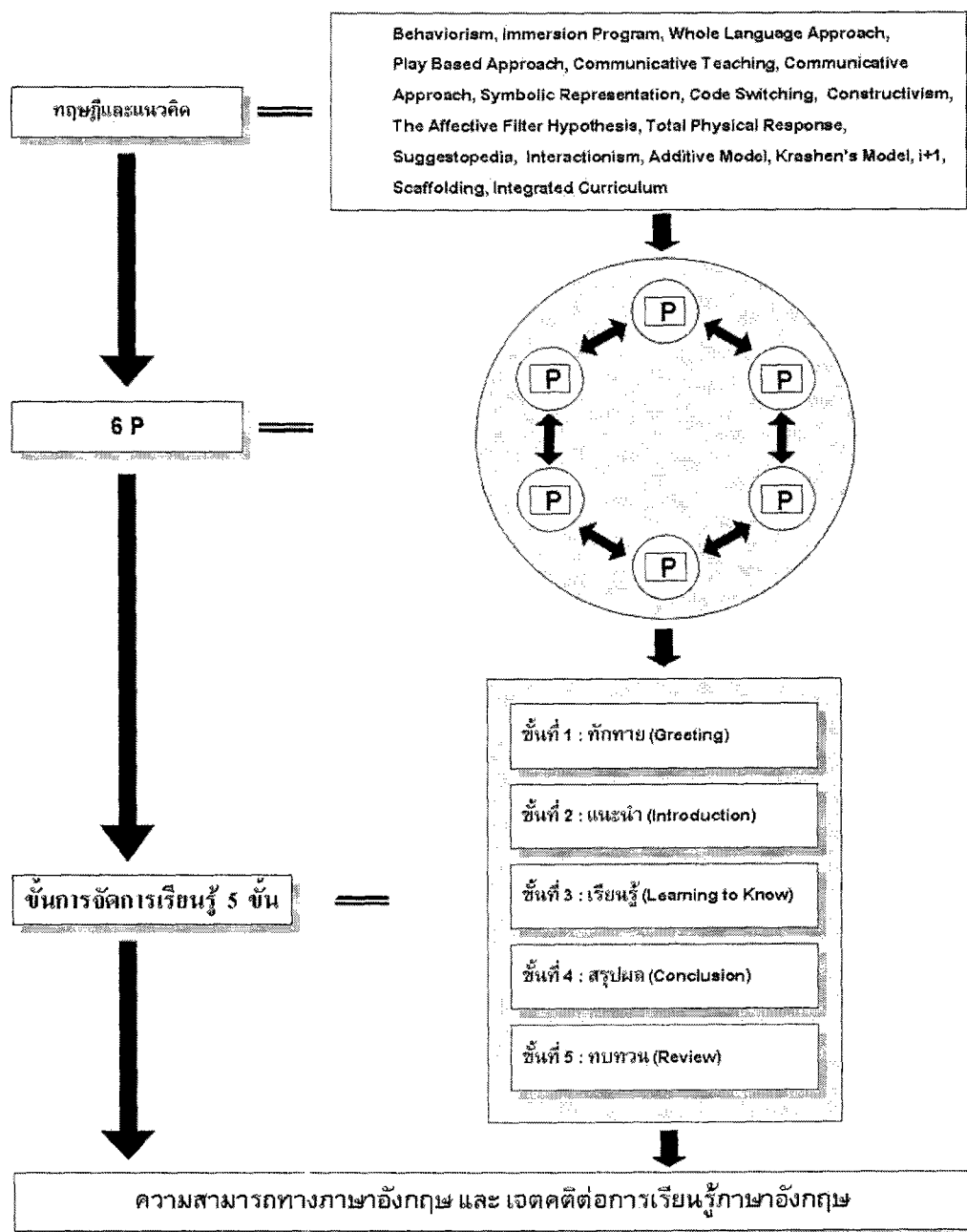
จากผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย เอกสาร บทความ การสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จึงได้นำหลักการและสาระทั้งหมดมาเป็นองค์ประกอบ 6 ประการและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ดังนี้

- ฝึกสำเนียงภาษา (Pronunciation)
- พัฒนาตามแนวทาง (Program)
- สร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose)
- สุขใจเบิกบาน (Pleasure)
- สานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement)
- หัวใจแม่พิมพ์ (Professionalism)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน

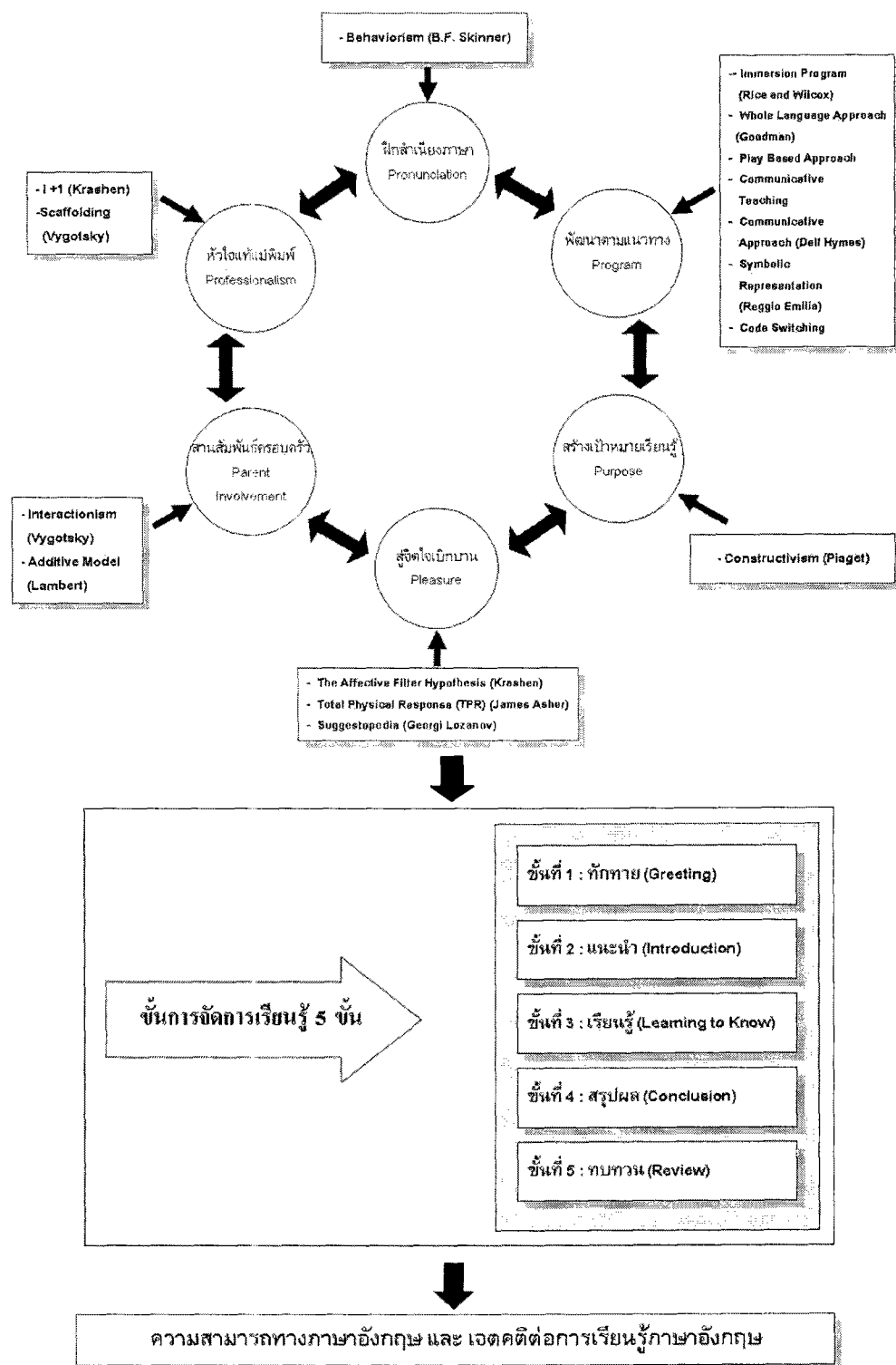
1. ขั้นทักทาย (Greeting)
2. ขั้นแนะนำ (Introduction)
3. ขั้นเรียนรู้ (Learning to Know)
4. ขั้นสรุปผล (Conclusion)
5. ขั้นทบทวน (Review)

ภาพรวมทฤษฎีและแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P

ภาพประกอบ 6 ภาพรวมทฤษฎีและแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ภาพย่อทฤษฎีและแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P

ภาพประกอบ 7 ภาพย่อทฤษฎีและแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ขั้นที่ 2. ตรวจสอบองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P

การตรวจสอบองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพื่อประเมินความเหมาะสมและสอดคล้องมีขั้นตอน ดังนี้

2.1 สร้างคู่มือครูประกอบการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยในเอกสารคู่มือประกอบด้วยสาระคือ

- บทนำ

แนวคิดพื้นฐาน

องค์ประกอบ

ขั้นการจัดการเรียนรู้

- จุดมุ่งหมาย

- วิธีดำเนินการจัดการเรียนรู้

- แผนการจัดการเรียนรู้

- คู่มือครู

- วิธีการตระหนักในการออกเสียง

วิธีการออกเสียงตัวอักษร

วิธีการอ่าน

วิธีการผสมเสียง

วิธีการเขียน

กฎในการเปรียบเทียบเสียงของภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

- วิธีการประเมินผล

2.2 สร้างแบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของคู่มือครูและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 ท่านเพื่อตรวจพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขโดยใช้เกณฑ์การตัดสิน 6 ใน 10 ท่านของผู้เชี่ยวชาญที่มีความเห็นตรงกันและนำผลไปพิจารณาจากค่า IOC ทุกข้อมีค่าคะแนนเท่ากับ 1

2.3 นำผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องมากยิ่งขึ้นตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 3. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างแผนการเรียนรู้เพื่อกำหนดกิจกรรมที่ต้องการให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ดังนี้

3.1 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรก่อนประถมศึกษา แผนการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัย และกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

- ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละแผน
- จุดประสงค์ในการจัดการเรียนรู้
- คำศัพท์ของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้
- รายละเอียดของกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน
 1. ขั้นทักทาย (Greeting)
 2. ขั้นแนะนำ (Introduction)
 3. ขั้นเรียนรู้ (Learning to Know)
 4. ขั้นสรุปผล (Conclusion)
 5. ขั้นทบทวน (Review)
- สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- การวัดและประเมินผล

3.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 ท่าน เพื่อตรวจพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมและสอดคล้อง โดยใช้เกณฑ์การตัดสิน 6 ใน 10 ท่านของผู้เชี่ยวชาญที่มีความเห็นตรงกันและนำไปพิจารณาจากค่า IOC ทุกข้อมีค่าคะแนนเท่ากับ 1

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
เมื่อบูรณาการเข้าในชั้นการจัดการเรียนรู้ 5 ชั้น

องค์ประกอบ / ชั้นการจัดการเรียนรู้ 5 ชั้น	ทักทาย Greeting	แนะนำ Introduction	เรียนรู้ Learning to Know	สรุปผล Conclusion	ทบทวน Review
ฝึกสำเนียงภาษา Pronunciation	P	P	P	P	P
พัฒนาตามแนวทาง Program	P	P	P	P	P
สร้างเป้าหมายเรียนรู้ Purpose	P	P	P	P	P
สื่อดิจิทัลเบิกบาน Pleasure	P	P	P	P	P
สานสัมพันธ์ครอบครัว Parent Involvement	P	P	P	P	P
หัวใจแม่พิมพ์ Professionalism	P	P	P	P	P

ตาราง 1 แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบและชั้นการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการ
เรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ขั้นที่ 4. สร้างเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือและนำมาปรับใช้ในการวิจัยเพื่อประเมินประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ได้แก่ แบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) แบบประเมินเจตคติเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (สำหรับผู้ปกครองตอบ) แบบประเมินเจตคติเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (สำหรับผู้ปกครองตอบ) แบบสัมภาษณ์เชิงลึก และแบบสำรวจความคิดเห็นต่อการบ้าน(Homework Package) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

4.1 แบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist และแบบทดสอบ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพดังนี้

4.1.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน สำหรับเด็กปฐมวัยของสหรัฐอเมริกา ได้แก่ แบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ที่ใช้ประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองก่อนเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในประเทศสหรัฐอเมริกา

4.1.2 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 ท่าน เพื่อตรวจพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องและเหมาะสม โดยใช้เกณฑ์การตัดสิน 6 ใน 10 ท่าน ของผู้เชี่ยวชาญที่มีความเห็นตรงกัน และนำผลไปพิจารณาจากค่า IOC ทุกข้อมีค่าคะแนนเท่ากับ 1

4.1.3 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมและสอดคล้องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

4.2 สร้างแบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

4.2.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สำหรับผู้ปกครองตอบ 1 ฉบับ และสำหรับครูตอบ 1 ฉบับ

4.2.2 นำแบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 ท่านเพื่อตรวจพิจารณา

และปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมโดยใช้เกณฑ์การตัดสิน 6 ใน 10 ท่านของผู้เชี่ยวชาญที่มีความเห็นตรงกันแล้วนำผลไปพิจารณาจากค่า IOC ทุกข้อมีค่าคะแนนเท่ากับ 1

4.2.3 นำแบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมาปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องและเหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

4.3 สร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพดังนี้

4.3.1 นำแบบสัมภาษณ์เชิงลึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 ท่านเพื่อตรวจพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม โดยใช้เกณฑ์การตัดสิน 6 ใน 10 ท่านของผู้เชี่ยวชาญที่มีความเห็นตรงกัน แล้วนำผลไปพิจารณาจากค่า IOC ทุกข้อมีค่าคะแนนเท่ากับ 1

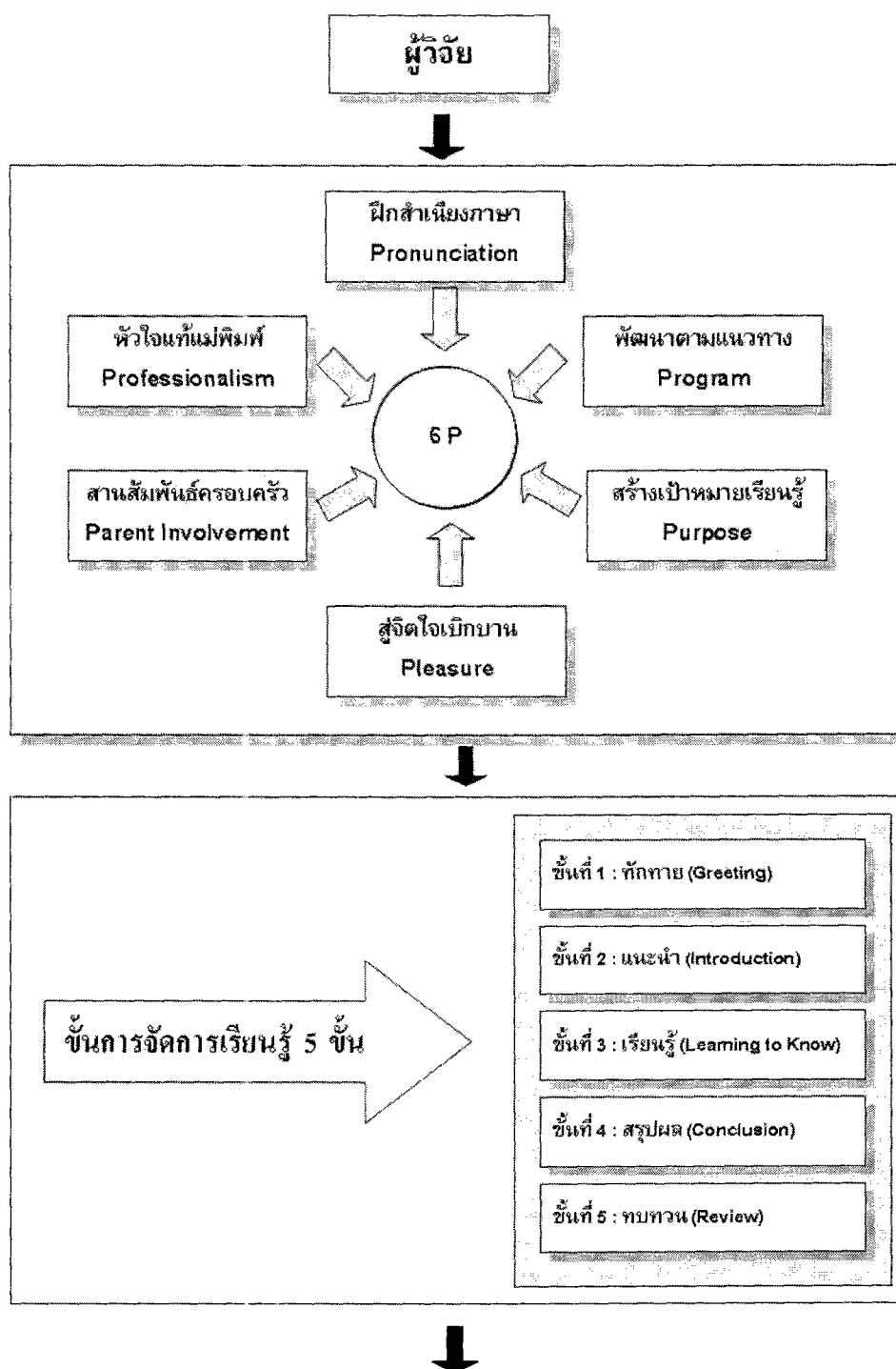
4.3.2 นำแบบสัมภาษณ์เชิงลึกมาปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องและเหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

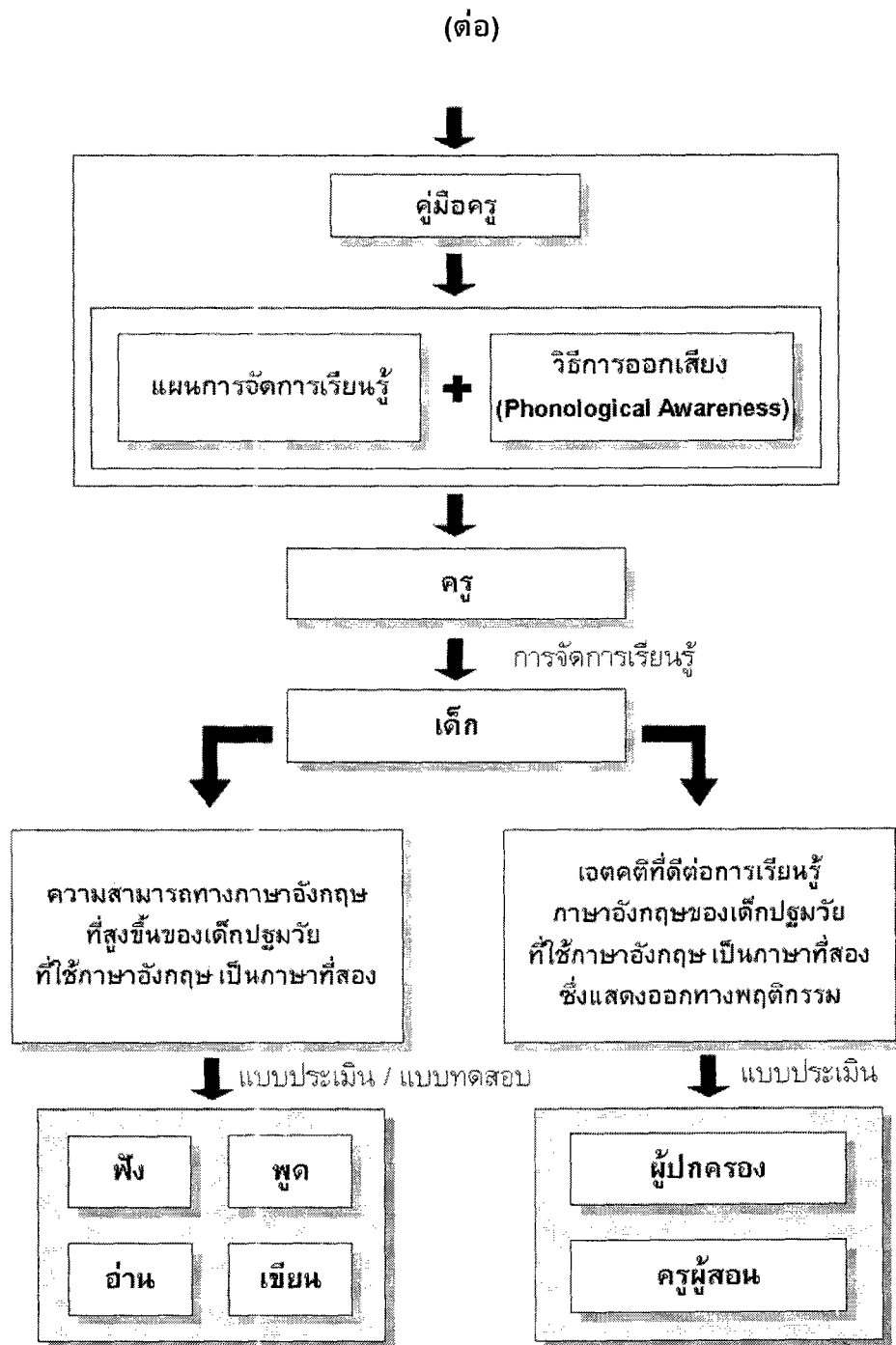
4.4 สร้างแบบสำรวจความคิดเห็นต่อของการบ้านเพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ให้มีคุณภาพมากขึ้น มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพดังนี้

4.4.1 นำแบบสำรวจความคิดเห็นต่อของการบ้านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 ท่านเพื่อตรวจพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม โดยใช้เกณฑ์การตัดสิน 6 ใน 10 ท่านของผู้เชี่ยวชาญที่มีความเห็นตรงกันแล้วนำผลไปพิจารณาจากค่า IOC ทุกข้อมีค่าคะแนนเท่ากับ 1

4.4.2 นำแบบสำรวจความคิดเห็นต่อของการบ้านมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมและสอดคล้องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนการนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัย
ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ไปใช้

ภาพประกอบ 8 ขั้นตอนการนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P
ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองไปใช้

ตอนที่ 2 ทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

การทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P และเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีขั้นตอนการทดลองโดยกล่าวถึงหัวข้อต่างๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดกลุ่มประชากร กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มเผยแพร่

ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มเผยแพร่

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นเด็กชาย-หญิง เชื้อชาติไทย อายุประมาณ 3-5 ปีเกิดหรือเติบโตในนครลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และมาใช้บริการที่ศูนย์พัฒนาสุขภาพชุมชน ถนนเวอร์จิล นครลอสแอนเจลิส ในปี พ.ศ.2551 จำนวน 60 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นเด็กชาย-หญิง เชื้อชาติไทย อายุประมาณ 3-5 ปีเกิดหรือเติบโตในนครลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสื่อสารในกิจวัตรประจำวันอาศัยอยู่ในนครลอสแอนเจลิสในปี พ.ศ. 2551 ณ สถานเลี้ยงดูเด็กที่พรนครลอสแอนเจลิส จำนวน 7 คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

กลุ่มเผยแพร่ที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นเด็กชาย-หญิง เชื้อชาติไทย อายุประมาณ 3-5 ปี เกิดหรือเติบโตในนครลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสื่อสารในกิจวัตรประจำวันอาศัยอยู่ในนครลอสแอนเจลิสในปี พ.ศ. 2551 จำนวน 10 คน โดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

กลุ่มเผยแพร่ 1 จำนวน 5 คน

กลุ่มเผยแพร่ 2 จำนวน 5 คน

ขั้นที่ 2 เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1.1 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

1.2 จากแบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist ทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)

1.3 แบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยครูเป็นผู้ประเมิน

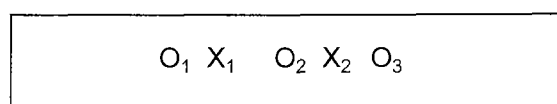
1.4 แบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยผู้ปกครองเป็นผู้ประเมิน

1.5 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

1.6 แบบสำรวจความคิดเห็นต่อของการบ้าน

ขั้นที่ 3 ดำเนินการทดลอง

การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มเผยแพร่ 2 กลุ่ม ตามแบบแผนการทดลองแบบอนุกรมเวลา (Time Series Design) ดังนี้

ตาราง 2 แบบแผนการทดลองแบบอนุกรมเวลา (Time Series Design)

ความหมายของสัญลักษณ์

- เมื่อ O_1 แทน การทดสอบก่อนใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P (Pretest)
 X_1 แทน การให้รูปแบบการเรียนรู้ครั้งที่ 1
 O_2 แทน การทดสอบหลังใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ครั้งที่ 1 (Retest)
 X_2 แทน การให้รูปแบบการเรียนรู้ครั้งที่ 2
 O_3 แทน การทดสอบหลังใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ครั้งที่ 2 (Posttest)

จากแบบแผนการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับเด็กปฐมวัยโดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วง

ช่วงที่ 1 เด็กเข้าร่วมการทดลองจำนวน 7 คน ใช้เวลา 6 สัปดาห์ ผู้วิจัยและครูอาสาสมัครคนแรกดำเนินการจัดการเรียนรู้ให้แก่เด็กปฐมวัยร่วมกัน (Co-Teaching) ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ในสองสัปดาห์แรก ในสัปดาห์ที่ 3 ถึง 6 นั้น ครูอาสาสมัครคนแรกเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยอาศัยคู่มือครูที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้รับคำแนะนำจากผู้วิจัยตลอดระยะเวลาการทดลอง

ช่วงที่ 2 มีเด็กเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 10 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 กลุ่มละ 5 คน ใช้ระยะเวลาการทดลองทั้งสิ้นเวลา 6 สัปดาห์ โดยช่วงนี้ครูอาสาสมัครคนที่ 2 และคนที่ 3 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยอาศัยคู่มือครูที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การทดลองทั้งสองช่วงดำเนินการที่สถานเลี้ยงดูเด็กพิการและโรงเรียนวัดไทย ณ ลอสแอนเจลิส

สัปดาห์ที่ กลุ่ม	1	2	3	4	5	6	7
กลุ่มตัวอย่าง	O ₁	X ₁			O ₂	X ₂	O ₃
กลุ่มเผยแพร่*		O ₁	X ₁			O ₂	X ₂

* กลุ่มเผยแพร่ หมายถึง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 ซึ่งดำเนินการจัดการเรียนรู้หลังการดำเนินการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง 1 สัปดาห์

ตาราง 3 แบบแผนการทดลอง

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้วิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์ จากโปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

1.1 วิเคราะห์ความสอดคล้องและเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยถือเกณฑ์ว่า หากค่าเฉลี่ยมากกว่าหรือเท่ากับ +.50 ขึ้นไป แสดงว่ารูปแบบมีความเหมาะสม

1.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง วิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated-Measure Analysis of Variance)

1.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง วิเคราะห์ด้วยการทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Dependent Sample)

การปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ในการปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สิ่งที่ได้ปรับปรุงแก้ไขมีดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

จากการตรวจสอบองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยได้เพิ่มแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นอกจากทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แล้วผู้วิจัยได้เพิ่มเติมประเด็นของการออกเสียง (Articulation หรือ Phonics) การพูดติดต่อกันเป็นประโยค (Connected Speech) และทักษะทางด้านการสื่อสารในสังคมและการสื่อสารระหว่างบุคคล (Social / Interpersonal skill) เป็นต้น แบบทดสอบนี้จะทำให้ความหมายของความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองกิจกรรมและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของเด็กกว้างและชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนั้นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ยังให้ความสำคัญกับสำเนียงภาษา การออกเสียง และการสื่อสาร ซึ่งแบบทดสอบเพิ่มเติมนี้สามารถใช้วัดในสิ่งที่กล่าวมาได้

1. ในการสร้างแผนการเรียนรู้ มีการปรับแก้คำศัพท์ให้ง่ายและเหมาะสมขึ้น เช่น ดัดคำว่า Horizontal (แนวนอน) และ Vertical (แนวตั้ง) ในคำศัพท์เจาะจง (Focused Vocabulary) และเปลี่ยนเป็นคำว่า Up (ขึ้น) Down (ลง) Right (ขวา) Left (ซ้าย) แทน

2. ในคู่มือครู นอกจากมีแผนการจัดการเรียนรู้ 18 แผน ส่วนที่เพิ่ม แก้ไข ปรับปรุง คือในส่วนของการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องระบบเสียงในภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แนวคิดมาจาก จอยลี่ ฟอ์นิกส์ (Jolly Phonics) ในเรื่องการออกเสียงเข้าใจการเปล่งเสียงที่ถูกต้อง ชัดเจนเหมาะสมและง่ายขึ้น สำหรับกลุ่มเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกามากยิ่งขึ้น

3. เพิ่มเนื้อหาของ Storyline ในวิธีการออกเสียงให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นแนวทางให้ครูนำไปปรับใช้เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ประสิทธิภาพ และอายุของเด็กมากขึ้น

4. ปรับและเขียนเนื้อหาของเพลงใหม่ โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของในแต่ละแผนการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

5. จัดทำเทปเพลงซีดี CD เพื่อให้ครูอาสาสมัครฝึกร้องเพลงเนื้อหาที่แต่งขึ้นมาใหม่โดยผู้วิจัยให้คุ้นเคยมากยิ่งขึ้น ซีดีเหล่านี้ครูสามารถเปิดให้เด็กแทนการร้องเพลงเองได้ถ้ายังไม่คุ้นเคย

6. จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญได้รับคำแนะนำว่า สามารถเขียนแผนการเรียนรู้เป็นภาษาอังกฤษได้ และน่าจะเหมาะสมกว่าภาษาไทยเพราะสามารถนำไปใช้ในบริบทของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสื่อสารได้ทันที

ระยะที่ 2

1. เนื่องจากเงื่อนไขต่าง ๆ ในการเลือกกลุ่มประชากรทำให้ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 คน กลุ่มเผยแพร่ 1 จำนวน 5 คน และกลุ่มเผยแพร่ 2 จำนวน 5 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่ไม่มาก ดังนั้นจึงต้องมีการเก็บรายละเอียดต่าง ๆ เชิงคุณภาพและเชิงปริมาณให้มากกว่าที่คาดหวังและกำหนดไว้ในช่วงแรก

2. ผู้วิจัยได้กำหนดการวัดซ้ำ (Retest) ไว้อย่างน้อย 2-3 ครั้งในการวิจัยนี้ แต่เนื่องจากระยะเวลาที่ใช้ในการทำวิจัยจำนวน 6 สัปดาห์ และการทดสอบจากแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) เป็นชุดเดิมแล้วถ้านำมาทดสอบกับเด็กหลายๆครั้ง ตัวแปรแทรกซ้อนอาจเป็นการที่เด็กจำแบบทดสอบได้ เลยทำให้ผลในความสามารถทางภาษาอังกฤษดีขึ้น ดังนั้นจึงมีการวัดซ้ำ (Retest) เพียงครั้งเดียวในช่วงสัปดาห์ที่ 3

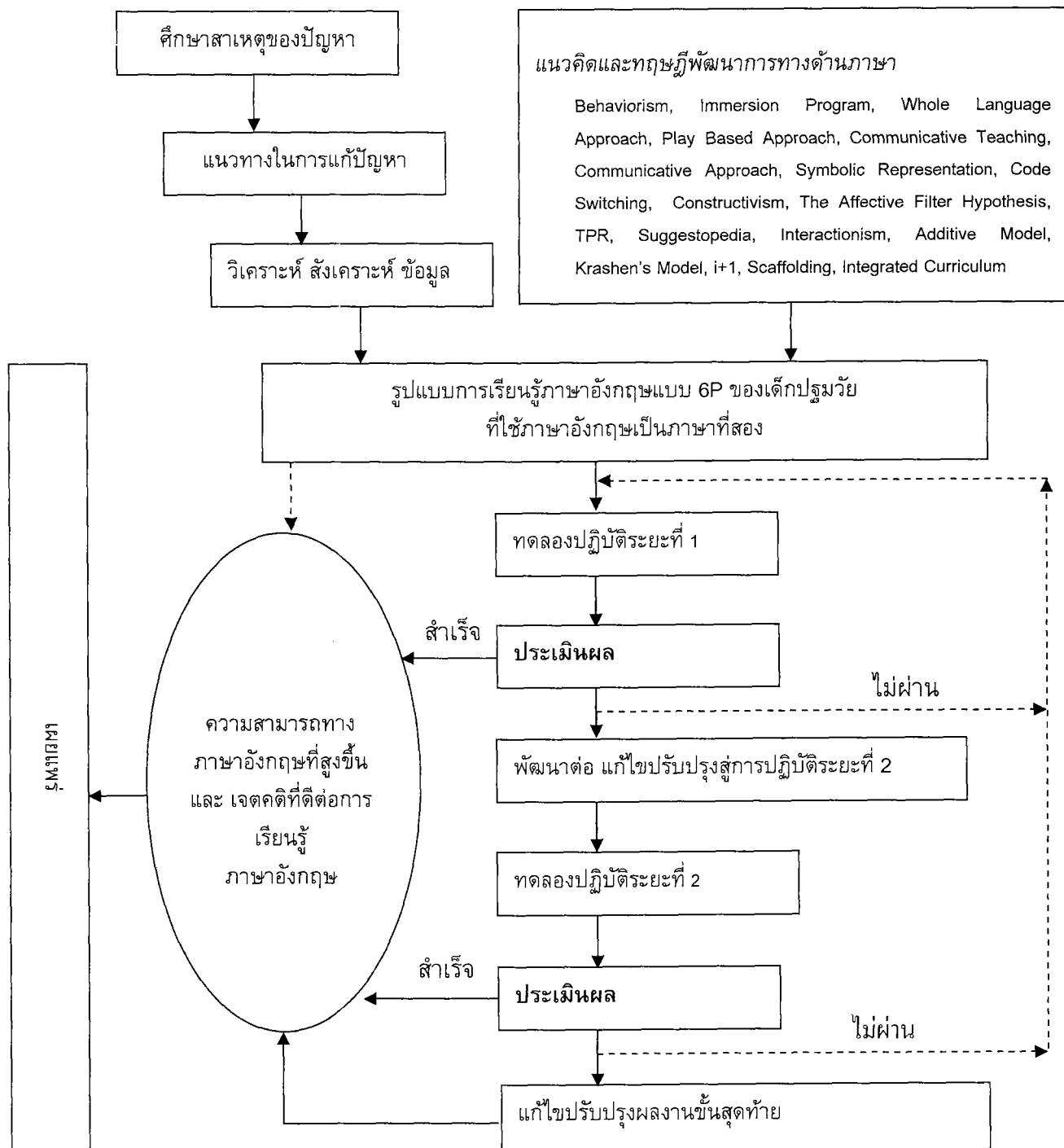
3. ปรับหนังสือนิทานที่ใช้ในแผนการเรียนรู้ ให้เลือกหนังสือที่เหมาะสมกับกลุ่มอายุของเด็ก และควรมีหนังสืออย่างน้อย 2 เล่ม ในแต่ละแผนการเรียนรู้ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนเป็นเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หนังสือควรเป็นหนังสือนิทานภาษาอังกฤษหรือนิทานสองภาษา ไทย-อังกฤษที่มีสีสันและรูปภาพ หรือภาพ Pop-up ที่สามารถดึงดูดเด็กให้อยากอ่านมากขึ้น

4. เพิ่มวิธีการเริ่มการเขียนไปในคู่มือ เพื่อเด็กจะได้รู้วิธีการเขียนที่ถูกต้องตั้งแต่แรก ซึ่งวิธีการเขียนนี้ได้ นำมาจากการวิเคราะห์ สังเคราะห์เอกสารการเขียนภาษาอังกฤษ

5. กิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ ปรับให้เป็นการจัดการเรียนรู้ ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-Center) ไม่ใช่ครูเป็นสำคัญ (Teacher-Center) โดยการปรับเปลี่ยนวิธีการที่ครูเป็นผู้ออกคำสั่ง หรือจากการสนทนาระหว่างครูกับนักเรียน ให้เป็นกิจกรรมที่เป็นการสนทนากับนักเรียนกับนักเรียน และให้นักเรียนเป็นผู้ออกคำสั่งบ้าง

6. เพิ่มการจัดอบรมผู้ปกครองในหัวข้อของการสังเกตและประเมินเด็กอย่างไร เพื่อให้ผู้ปกครองเข้าใจข้อคำถามในแบบประเมินให้มากขึ้น

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ภาพประกอบ 9 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผลการพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P เพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง การแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

n	หมายถึง	จำนวนเด็กปฐมวัยในกลุ่มต่างๆ
$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
SD	หมายถึง	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้แจกแจงแบบที (t-distribution)
F	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้แจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
Prob.	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
*	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
%	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยร้อยละ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องและเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องและเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

รายการ	ค่าเฉลี่ย	แปลความ
1. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P		
1.1 การอธิบายความหมายและความสำคัญของรูปแบบ	0.89	เหมาะสม
1.2 จุดมุ่งหมายของรูปแบบ	0.89	เหมาะสม
1.3 แนวคิดทฤษฎีพื้นฐานที่นำไปสู่การกำหนดกรอบแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ	1.00	เหมาะสม
1.4 แนวคิดพื้นฐานในการสร้างรูปแบบที่พัฒนามาจากแนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษา	0.78	เหมาะสม
1.5 ความสอดคล้องระหว่างความเป็นมาของรูปแบบกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน	1.00	เหมาะสม
1.6 ความสอดคล้องระหว่างแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานกับองค์ประกอบของรูปแบบ	1.00	เหมาะสม
1.7 ความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของรูปแบบกับหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P	1.00	เหมาะสม
1.8 ความสอดคล้องระหว่างหลักการของรูปแบบกับจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์	1.00	เหมาะสม
1.9 ความสอดคล้องระหว่างหลักการของรูปแบบกับสาระการเรียนรู้	0.89	เหมาะสม
1.10 ความสอดคล้องระหว่างหลักการของรูปแบบกับกระบวนการเรียนรู้	1.00	เหมาะสม
1.11 ความสอดคล้องระหว่างรูปแบบกับการประเมินผล	0.89	เหมาะสม
2. แผนการจัดการเรียนรู้		
2.1 ความชัดเจนของหัวข้อ	0.89	เหมาะสม
2.2 ความชัดเจนของเนื้อหา	0.89	เหมาะสม
2.3 ความชัดเจนของวัตถุประสงค์	1.00	เหมาะสม
2.4 ความชัดเจนของกิจกรรม	1.00	เหมาะสม
2.5 ความชัดเจนของขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P	1.00	เหมาะสม
2.6 ความชัดเจนของสื่อการจัดการเรียนรู้	1.00	เหมาะสม
2.7 ความชัดเจนของวิธีการประเมินผล	0.78	เหมาะสม
2.8 ความเหมาะสมของระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรม	0.89	เหมาะสม
2.9 ความชัดเจนของภาษาทำให้ผู้เข้าเข้าใจได้ง่าย	0.89	เหมาะสม
2.10 ความสอดคล้องของสาระการเรียนรู้	1.00	เหมาะสม
2.11 แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับ อายุ วุฒิภาวะ และพัฒนาการของเด็ก	0.89	เหมาะสม
3. แบบประเมิน		
3.1 ความสอดคล้องของสาระในแผนการจัดการเรียนรู้กับการประเมินผล	0.89	เหมาะสม
3.2 ความชัดเจนของภาษาทำให้ผู้ประเมินเข้าใจได้ง่าย	0.89	เหมาะสม

จากตารางที่ 4 แสดงว่า ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีความสอดคล้องและเหมาะสมในทุกรายการ แต่อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ไว้ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีทฤษฎีและนวัตกรรมรองรับที่โยงะเกินไป นำทฤษฎีและนวัตกรรมเหล่านี้มาใช้อย่างละนิดอย่างละหน่อย ซึ่งเป็นการใช้ทฤษฎีและนวัตกรรมเหล่านี้อย่างฟุ่มเฟือย ขาดความน่าเชื่อถือ และอาจทำให้หลงทางได้ ดังนั้น ถ้ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สามารถนำทฤษฎี นวัตกรรมหรือแนวคิดหลักๆมาใช้ไม่เกิน 3 ทฤษฎี นวัตกรรมหรือแนวคิด เช่น ปรัชญาคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism) วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) และแนวปรัชญาทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ก็จะทำให้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีน้ำหนักเชิงทฤษฎีกว่าที่เป็นอยู่

ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การนำทฤษฎี นวัตกรรม และแนวคิดต่าง ๆ มารวมใช้เพียงหลักใหญ่ ๆ จะส่งผลให้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P มีรายละเอียดลดน้อยลงและขาดความน่าสนใจ เพราะการรู้แค่หลักใหญ่ ๆ จะไม่เห็นการศึกษาถึงพื้นฐานที่ได้มาซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P อย่างแท้จริง และการลงรายละเอียดในขั้นปฏิบัติการต้องการซึ่งรายละเอียดในการจัดการเรียนรู้ที่มีความชัดเจนและเจาะจง

2. ควรสลับปรับหัวข้อ Purposes และ Objectives ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า คำว่า Purposes กว้างกว่าและจะรวมหลักความคิดหรือหลักการต่างๆ (Concepts) รวมทั้งประสบการณ์ต่างๆที่เด็กได้รับจากการจัดการเรียนรู้ ส่วนคำว่า Objectives หมายถึง ทักษะทางภาษา (ฟัง พูด อ่าน และเขียน) ที่ปรากฏให้เห็นในการจัดการเรียนรู้

3. ทักษะต่างๆ (Skills) รวมทั้งความสนุกสนานที่เด็กได้จากการเรียนรู้จะอยู่ในหัวข้อ Objectives ซึ่งออกทางพฤติกรรม (Behavioral Objective) ทักษะต่างๆนี้คือความสามารถ (Competency) ที่เห็นออกมาเป็นรูปธรรม เป็นสิ่งที่ครูฝึกเด็กจนกระทั่งเด็กสามารถทำได้ ตัวอย่างเช่น เพื่อให้เด็กฝึกการอ่าน “to practice reading” ไม่ใช่ทักษะ แต่ต้องปรับภาษาอังกฤษให้เป็น เพื่อให้เด็กอ่านได้ “to be able to read” ถึงจะเป็นทักษะ

4. ในส่วนชื่อพยัญชนะ (Letter Names) เสียงของพยัญชนะ (Letter Sounds) เสียงเริ่มต้นหรือเสียงแรกของคำ (Initial Sounds) และเสียงพยัญชนะแรก (Initial Letter) สิ่งเหล่านี้ควรแจจแจงหรือมีตัวอย่างประกอบ เพราะอาจทำให้ผู้อ่านหลงทางได้

ผู้วิจัยได้ปรับคู่มือให้มีตัวอย่างประกอบซึ่งไม่เน้นในส่วนชื่อพยัญชนะเพราะเนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่า เด็กควรจะรู้จักเสียงของพยัญชนะก่อนรู้จักชื่อ เพราะเสียงจะเป็นพื้นฐานในการเริ่มการอ่านสู่ขั้นที่สูงขึ้นไป และถ้าเสียงนั้นนำมาประกอบเป็นคำอย่างมีความหมาย เด็กก็อยากรู้จัก

ชื่อของพยัญชนะตัวนั่นเอง อีกทั้งเด็กเรียนรู้ชื่อพยัญชนะในขั้นตอนฝึกการเขียนอยู่แล้ว ตัวอย่างที่ผู้วิจัยเขียนไว้ในคู่มือครูในส่วนนี้เช่น

คำว่า CAT ชื่อพยัญชนะ คือ C-A-T (ซี-เอ-ที)
เสียงของพยัญชนะ คือ ker-a-ter (เคอะ-แอะ-เออะ)
เสียงเริ่มต้น คือ ker (เคอะ)
เสียงพยัญชนะแรก คือ ker (เคอะ)

เพื่อให้ครูมีความชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่ออ่านวิธีการจัดการเรียนรู้ โดยเฉพาะในส่วนของ การฝึกสำเนียง (Pronunciation) ผู้วิจัยจะเน้นเฉพาะเสียงของพยัญชนะ เสียงเริ่มต้นหรือเสียงแรกของคำมากกว่าชื่อของพยัญชนะ

5. ควรมีกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารระหว่างเด็กกับเด็กให้มากกว่านี้แทนที่จะเป็นครูกับเด็กทั้งห้อง หรือครูกับเด็กแต่ละคน ไม่อย่างนั้นกิจกรรมจะออกทางมีครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher Center) มากกว่าเน้นไปที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Children Center)

ผู้วิจัยเห็นความสำคัญในการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นจึงได้ปรับให้มีการสื่อสารระหว่าง ครูกับเด็กทั้งห้องอยู่ในช่วงแรกของการทำกิจกรรมเพราะผู้วิจัยมีความเชื่อว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องโดยเฉพาะความสามารถทางภาษาด้านทักษะการพูดและการฟัง มาจากการเลียนแบบจากแม่แบบที่ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและชัดเจน ในช่วงกลางของการทำแต่ละกิจกรรมครูเน้นการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กแต่ละคน เพื่อให้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ทักษะทางภาษาตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ รวมทั้งครูสามารถประเมินได้ว่าเด็กกำลังเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีพัฒนาการถึงขั้นไหน จากขั้นตอนการมีปฏิสัมพันธ์ของครูกับเด็กทั้งห้องและครูกับเด็กแต่ละคน การที่เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับครูมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาในช่วงแรก ดังนั้นสองขั้นตอนสำคัญนี้จึงขาดไม่ได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้วิจัยยังได้เพิ่มกิจกรรมช่วงท้ายที่เน้นให้มีการสื่อสารระหว่างเด็กกับเด็กให้มากขึ้น กิจกรรมในช่วงท้ายเน้นให้เพื่อนได้ช่วยเพื่อนเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการเล่นเกมส์ จากการสร้างผลงาน และจากการช่วยกันแก้ปัญหาเป็นต้น

6. แผนการจัดการเรียนรู้ถ้าใช้กับเด็กอายุ 5-6 ปีในประเทศไทยจะยากเกินไป แต่ถ้านำไปใช้กับเด็กที่มีพื้นฐานทางด้านการออกเสียงภาษาที่สอง คือ ออกเสียงต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษได้บ้างแล้ว โดยรวมถือเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี เนื้อหาจะไม่ยากเกินไปสำหรับเด็กที่อยู่ในบริบทที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

7. เวลาที่ใช้จัดการเรียนรู้แต่ละครั้ง ถ้าเนื้อหามากเกินไปก็จะไม่สามารถจัดการเรียนรู้ได้หมด เนื้อหาอาจจะมากเกินไปสำหรับเด็กไทยในช่วงอายุ 5-6 ปีในประเทศไทย กิจกรรมก็ต้องไม่นานเกินไป เพราะอาจทำให้เด็กเบื่อ

ผู้วิจัยตระหนักถึงเวลาที่ต้องใช้การจัดการเรียนรู้แต่ละครั้ง ซึ่งตอนแรกกำหนดไว้ที่ 1 ชั่วโมงถึง 1 ชั่วโมงครึ่งต่อการจัดแผนการจัดการเรียนรู้ 1 แผน แต่เมื่อคำนึงถึงอายุของเด็กซึ่งอยู่ในช่วงอายุประมาณ 3-5 ปี ซึ่งอายุน้อยกว่าที่กำหนดไว้คือ 5-6 ปี ส่งผลให้ผู้วิจัยปรับเวลาที่ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้นานขึ้น เป็น 3 ชั่วโมง และอย่างที่ทราบกันว่าเด็กยิ่งเล็กสมาธิในการเรียนรู้อยิ่ง

สั้น ดังนั้นใน 3 ชั่วโมงนี้ กิจกรรมสามารถแบ่งออกเป็นช่วงๆได้ตามความเหมาะสมและความสนใจของเด็ก เช่นถ้าเด็กสนใจในการทำกิจกรรม กิจกรรมนั้นสามารถยืดให้นานขึ้นได้ แต่ถ้าเด็กเหนื่อยหรือเริ่มเบื่อ เด็กสามารถพัก เช่นพักดื่มน้ำ พักกินขนม พักอ่านหนังสือ ก่อนจะเริ่มทำกิจกรรมใหม่ได้ วิธีนี้จะทำให้เด็กสนุกกับการเรียนรู้ และพร้อมต่อการเรียนรู้ยิ่งขึ้น

8. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ในบางแผนการจัดการเรียนรู้ เช่นในขั้นทักทาย (Greeting) ถ้าครูเริ่มต้นด้วยการซักถาม อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆรอบตัวโดยไม่มีภาพประกอบ หรือไม่ได้ใช้สิ่งเร้าที่เป็นรูปธรรมชัดเจน ผู้เรียนจะรู้สึกเบื่อ ถ้าเป็นเด็กเล็กจะไม่สนใจเลย อีกทั้งเด็กควรมีส่วนร่วมทำกิจกรรมทุกขั้นตอน เช่นให้ออกไปหยิบของ วาดรูป ประดิษฐ์สิ่งของ จัดประเภทของเป็นหมวดหมู่ พูดคุยถึงกิจกรรมนั้นๆหรือออกเสียงคำต่างๆ

9. สื่อ วัสดุหรืออุปกรณ์ต่างๆควรเป็นสิ่งที่ผู้เรียนรู้แล้ว ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ในเรื่องหัวข้อใหม่ เช่น รูปตัวสัตว์ เมื่อนำมาจัดการเรียนรู้เรื่องชื่อของสัตว์ต่างๆแล้ว ยังสามารถนำไปจัดการเรียนรู้เรื่องการนับจำนวนและสีอีกด้วย

10. แผนบางแผนเช่นเรื่องความรู้สึก (Feeling) อาจยากเกินไป เพราะเด็กเล็กอาจไม่เข้าใจเรื่องความรู้สึก เพราะเป็นเรื่องนามธรรม คำศัพท์ที่ใช้จัดการเรียนรู้ควรอยู่ในรูปของคำศัพท์ที่มีความหมายเมื่อฝึกออกเสียงเป็นรูปธรรม

ผู้วิจัยเห็นว่าแผนเรื่องความรู้สึกเป็นสิ่งที่จำเป็นที่เด็กต้องเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กเล็ก เด็กเล็กส่วนใหญ่ไม่สามารถแสดงความรู้สึกได้เพราะไม่รู้จะแสดงออกอย่างไร ถ้าเด็กไม่ได้เรียนรู้ที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกอย่างถูกต้อง เด็กคนนั้นอาจจะมีปัญหากับเพื่อนร่วมชั้น หรือกับคนอื่นในสังคมได้ แผนเรื่องความรู้สึกนี้จะไม่ยากเกินไปสำหรับเด็กเล็ก เพราะเด็กจะเรียนรู้ถึงความรู้สึกที่มีความหมาย ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันประกอบกับตัวอย่าง เช่น รู้สึกดีใจเพราะได้ของขวัญชิ้นโต รู้สึกโกรธเพราะน้องแย่งของเล่น รู้สึกเสียใจเพราะถูกแม่ทำโทษ รู้สึกกลัวเพราะทำผิดเป็นต้น ตัวอย่างประกอบเหล่านี้สามารถช่วยเด็กเข้าใจความรู้สึกของตนเองจากสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น และสามารถแสดงออกถึงความรู้สึกนั้นได้อย่างถูกต้อง และเพื่อให้การเรียนรู้เรื่องความรู้สึกง่ายขึ้น ผู้วิจัยจึงจัดทำรูปภาพที่แสดงออกถึงความรู้สึกต่างๆให้เด็กเห็นและรู้จักขึ้นอีกด้วย

11. ข้อเสนอแนะของบทเรียนต่างๆในแผนการจัดการเรียนรู้ เช่นบทที่ 4 หากเรียนเรื่องสี อาจให้เด็กเรียนเรื่องรุ้งสวย พร้อมกับร้องเพลง “Rainbow” บทที่ 13 อาจให้เด็กฟังนิทานเรื่อง “Goldilocks and the Three Bears” ด้วยก็ได้ บทที่ 18 อาจยากไปสำหรับเด็กเล็ก คำศัพท์เช่น Vertical หรือ Horizontal ไม่เหมาะสมที่จะใช้จัดการเรียนรู้ เทคนิคของ Pictograph สามารถนำมาใช้จัดการเรียนรู้เรื่องสีได้

ผู้วิจัยได้จัดทำบทที่ 18 เป็นบทที่สรุปแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ซึ่งผู้วิจัยตระหนักดีว่าอาจเป็นบทที่ยากไปสำหรับเด็กเล็ก แต่จุดประสงค์ของผู้วิจัยสำหรับบทที่ 18 นี้เพื่อสรุปการเรียนรู้ที่เด็กได้เรียนมาจากบทที่ 1 ถึงบทที่ 17 ดังนั้นในการเรียนรู้บทที่ 18 สำหรับเด็กเล็กก็

เพื่อให้คุ้นเคยกับคำศัพท์ที่มีความหมายมากยิ่งขึ้น เพราะจากการที่ย้ำการเรียนรู้ให้เด็ก เด็กจะสามารถเกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็วและแม่นยำมากยิ่งขึ้น

12. ในการประเมินผล แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ควรใช้วิธีการประเมินผลแต่ละจุดประสงค์ แบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ของเด็ก (ประเมินโดยครู) ข้อ 10 และ 12 คล้ายกัน ข้อ 14 และ 20 คล้ายกัน ข้อ 30 อาจยากเกินไปสำหรับเด็กที่จะตอบได้ ควรเพิ่มและมีตารางให้ผู้เรียน (เด็ก) ประเมินตนเอง

13. หัวข้อควรมีความสอดคล้องกันในแต่ละบท เนื่องจากการจัดการเรียนรู้เด็กเล็กไม่ควรกระโดดเกินไปอย่างที่เป็น เนื้อหาเยอะเกินไป และหัวข้อควรให้ใกล้ตัวเด็กมากกว่านี้ บางหัวข้อยากเกินไป

14. การอธิบายความหมาย ความสำคัญ และจุดมุ่งหมายของรูปแบบควรมีการสรุปให้สั้นกว่านี้ อาจจัดทำเป็นแผ่นพับ (Flier หรือ Brochure) เพื่อให้ได้เห็นภาพรวมและองค์ประกอบทั้งหมด เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจว่า รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองคืออะไร และเพื่อการเข้าใจที่ง่ายและเร็วขึ้นต่อผู้อ่านไม่ว่าจะเป็นครูหรือผู้ปกครอง

15. โดยภาพรวมแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมสำหรับให้ครูนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เด็กปฐมวัยไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือไม่ ขึ้นอยู่กับกิจวัตรประจำวันของเด็กเวลาอยู่ที่บ้านซึ่งอาจเป็นตัวแปรที่ทำให้การวัดผล งานวิจัยแตกต่างกัน แต่ถ้าวินิจฉัย ผลที่ต่างคงที่และค่อนข้างประสพผลถือว่าใช้ได้

16. ศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องการออกเสียง (Phonics) ซึ่งอยู่ในส่วนของการฝึกสำเนียง (Pronunciation) ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ว่าจะใช้ระบบอังกฤษ (British) อเมริกัน (American) หรือคาราโอเกะ (Karaoke) ซึ่งแต่ในระบบต้องมีการศึกษาอย่างลึกซึ้งและชัดเจน

16.1 อาจต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือคิดวิธีการออกเสียงให้ง่ายและสนุกต่อเด็ก ตัวอย่างเช่น เสียงตัวอักษร “s” ให้นึกถึงเสียงงู “ssss” เสียงตัวอักษร “Ch” ให้เด็กทำท่าเล่นกังฟูแล้วค่อยออกมาเป็นเสียง “ch” “ch” “ch” เป็นต้น

16.2 ถ้าสามารถจัดการเรียนรู้การออกเสียงตัวอักษรต่างๆโดยนำเสียงของสิ่งที่เด็กได้ยินและได้ฟังในชีวิตประจำวัน หรือเลียนเสียงของสัตว์ต่างๆก็ยิ่งดี เพราะสิ่งเหล่านี้จะอยู่ใกล้ตัวเด็ก เด็กสามารถเชื่อมโยงสู่ชีวิตของเขาได้ การเรียนรู้ก็จะเกิดเร็วขึ้น

ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการออกเสียงตัวอักษรเพิ่ม และนำพื้นฐานของการออกเสียงแบบ Jolly Phonics ที่ใช้ท่าทางและการเล่าเรื่องสั้น ประกอบกับเสียงที่สามารถเชื่อมโยงสู่ชีวิตประจำวันของเด็ก ผู้วิจัยได้นำการเรียนรู้นี้มาปรับและสร้างขึ้นใหม่ให้เข้ากับบริบทของเด็กปฐมวัยไทยในประเทศไทย เพื่อการเรียนรู้การออกเสียงที่ถูกต้อง แม่นยำ และเหมาะสมกับพัฒนาการและบริบทของเด็ก

16.3 ให้ตระหนักว่าวิธีการออกเสียงตัวอักษรในแต่ละตัวจะแตกต่างกันไป

ตัวอย่างเช่น “W” จะไม่ออกเสียงว่า “wer” แต่จะเป็น “eu wer” หรือ “wwwwww” (ให้ห่อปากแล้วเปล่งเสียงคำว่า “w” ออกไป) เทคนิคเหล่านี้ต้องมีการศึกษาเพิ่มเติม

16.4 ควรมีทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องรองรับและเพิ่มเติมในเรื่องของการฝึกสำเนียง จะทำให้งานวิจัยน่าเชื่อถือขึ้น

16.5 สามารถนำเสียงภาษาไทยมาเทียบกับเสียงของภาษาอังกฤษได้ เพราะเด็กปฐมวัยเหล่านี้มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ สามารถ ฟัง พูด และบางครั้งอ่านและเขียนภาษาไทยได้บ้างแล้ว ดังนั้นการเทียบเสียงภาษาไทยกับภาษาอังกฤษอาจทำให้เด็กเรียนรู้เสียงภาษาอังกฤษง่ายขึ้น

ผู้วิจัยจัดทำการศึกษาเทียบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษขึ้นในคู่มือครู การเทียบเสียงอาจเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับเด็กที่พูดและเข้าใจภาษาไทยได้ดี และจะมีประโยชน์มากยิ่งขึ้นถ้าเด็กคนนั้นเริ่มอ่านและเขียนภาษาไทยได้บ้างแล้วเพราะถ้าเด็กเกิดปัญหาในการเปล่งเสียงภาษาอังกฤษไม่ถูก ครูสามารถให้ตัวอย่างเสียงภาษาไทยที่คล้ายกับเสียงภาษาอังกฤษได้ เช่นเสียงของตัวอักษร ฟ เทียบได้กับเสียงของตัวอักษร f อีกทั้งผู้ปกครองคนไทยสามารถเรียนรู้พร้อมกับเด็ก และสามารถช่วยเด็กเรียนรู้เสียงภาษาอังกฤษให้ง่ายขึ้นโดยการเทียบเสียงภาษาไทยอีกด้วย

17. กิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้มีอย่างมากมายและหลากหลาย มีกิจกรรมที่น่าสนใจสำหรับเด็ก อาจต้องปรับกิจกรรมให้ง่ายหรือยากขึ้น ตามอายุ ความเหมาะสม ประสิทธิภาพ และบริบทของเด็ก

ผู้วิจัยเน้นกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ให้เป็นกิจกรรมที่มีความหลากหลายและสนุกสนานต่อเด็ก ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นพื้นฐานว่าเด็กเรียนรู้ได้ดีจากกิจกรรมที่ได้ลงมือกระทำเองและเหมาะสมต่อการพัฒนาการของเด็ก เป็นกิจกรรมที่ไม่ยากเกินไปจนเด็กเบื่อ หรือยากเกินไปจนเด็กเกิดการท้อถอย ดังนั้นจากการที่เด็กในกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 มีอายุน้อยกว่าที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงต้องปรับกิจกรรมให้ง่ายขึ้นตามอายุ ความเหมาะสม ประสิทธิภาพและบริบทของเด็ก ตัวอย่างเช่น กิจกรรมที่เน้นการตัดกระดาษโดยใช้กรรไกร ปรับเปลี่ยนเป็นการฉีก กิจกรรมที่เน้นใช้ดินสอสี ปรับเปลี่ยนเป็นการใช้สีเทียนแทนเพราะง่ายต่อการระบายสีมากกว่า นอกจากนั้นได้ปรับกิจกรรมให้สั้นลงเพราะเด็กยังเล็กสมาธิยังสั้น ส่วนทางด้านภาษาอังกฤษและคำศัพท์ที่ใช้ในกิจกรรมก็ง่ายขึ้นอีกด้วย

18. การเล่านิทานเป็นเรื่องยากเพราะเด็กอาจฟังไม่รู้เรื่อง ถ้าเล่าเป็นภาษาอังกฤษนั้นต้องแปลเป็นไทยซึ่งทำให้เสียเวลามาก ยกเว้นว่านิทานนั้นมีอุปกรณ์ประกอบ เพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น เมื่อเล่านิทานเสร็จ อาจให้เด็กมีการนำเสนอ โดยให้ออกมาทำการแสดงละครจากนิทานแบบง่ายๆ และสั้นๆ

ผู้วิจัยเห็นว่าการเล่านิทานเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่เด็กชอบและเด็กสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากนิทานได้อย่างมาก นิทานที่ผู้วิจัยเลือกใช้เข้ากับแผนการจัดการเรียนรู้ แต่ละแผนเป็นนิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็ก มีภาษาที่เข้าใจง่าย มีรูปภาพที่น่าสนใจ เด็กสามารถฟังและเข้าใจนิทานเหล่านี้ได้จากรูปภาพแต่เพื่อให้แน่ใจว่านิทานเหล่านี้เด็กสามารถฟังและเข้าใจได้ง่าย ผู้วิจัย

เสนอแนะว่าควรให้สอนคำศัพท์หรือแนะนำคำศัพท์ที่สำคัญๆในนิทานก่อน เพื่อเวลาที่เล่นนิทานเด็กสามารถเข้าใจนิทานง่ายขึ้น จากรูปภาพและคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้มาก่อนแล้ว

19. วิธีการประเมินผล เมื่ออ่านตรงจุดประสงค์ของแผน ยังไม่มีวิธีการอย่างแน่ชัดว่าเด็กทำได้หรือไม่ เช่น จากการบ้านในช่องการบ้าน ผลงานที่ทำในห้องทั้งกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมเดี่ยว และการสังเกตพฤติกรรม ควรเพิ่มวิธีการประเมินผลจากตัวของเด็กเอง เพราะเด็กสามารถประเมินตนเองได้ว่าทำอะไรได้แล้วบ้าง โดยให้เด็กใส่สัญลักษณ์ เองในแผนภาพ ตัวอย่างเช่น หนักรูปยิ้ม หมายความว่า ทำได้ หนักรูปธรรมดา หมายความว่า ทำได้บ้างและไม่ได้บ้าง และรูปหน้าบึ้ง หมายความว่า ยังไม่สามารถทำได้หรือทำไม่ได้

ผู้วิจัยเห็นว่าการให้เด็กประเมินผลจากตัวเด็กเองนั้นเป็นสิ่งที่ยากสำหรับเด็กพอสมควร โดยเฉพาะเด็กอายุ 3 ขวบ การให้เด็กประเมินตนเองกับการที่ครูหรือผู้ปกครองประเมินเด็กจากพฤติกรรมอาจแตกต่างกันไป เช่น เด็กอาจตอบว่าเด็กไม่สามารถร้องเพลงได้ และระบายสีหรือวงกลมในภาพหน้าบึ้ง แต่จากการสังเกตของครู ครูเห็นว่าทุกครั้งที่ยังร้องเพลงเด็กจะทำปากขมขมิม และออกเสียงไปกับเพลง และทุกครั้งก็จะออกเสียงคลอไปกับเพลงได้ยาวขึ้น ทำให้ครูประเมินจากการสังเกตพฤติกรรมเด็กว่าเด็กสามารถร้องเพลงได้ตามพัฒนาการของเขาจริง ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่让孩子ประเมินตนเองว่าสามารถทำได้หรือยังไม่สามารถทำได้

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ ของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 โดยการหาค่าร้อยละของเพศและอายุ

ตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์	จำนวน(คน)	%
เพศ		
ชาย	5	71.3
หญิง	2	28.7
รวม	7	100.0
อายุ		
3 ปี	3	42.9
4 ปี	3	42.9
5 ปี	1	14.2
รวม	7	100.0

ตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 7 คน มีรายละเอียดดังนี้

เพศ

เด็กกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 71.3 และเพศหญิงจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7

อายุ

เด็กกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 3 และ 4 ปีมีจำนวนเท่ากันคือ อายุ 3 ปี 3 คน คิดเป็นร้อยละ 42.9 และอายุ 4 ปี 3 คนคิดเป็นร้อยละ 42.9 เช่นและมีอายุ 5 ปีมีจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 14.2

ตาราง 6 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของเด็กกลุ่มเผยแพร่ 1

ข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์	จำนวน(คน)	%
เพศ		
ชาย	2	40.0
หญิง	3	60.0
รวม	5	100.0
อายุ		
3 ปี	2	40.0
4 ปี	1	20.0
5 ปี	2	40.0
รวม	5	100.0

ตาราง 6 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มเผยแพร่ 1 จำนวน 5 คน มีรายละเอียดดังนี้

เพศ

กลุ่มเผยแพร่ 1 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 และเพศชาย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0

อายุ

กลุ่มเผยแพร่ 1 ส่วนใหญ่มีอายุ 3 และ 5 ปีมีจำนวนเท่ากันคือ อายุ 3 ปี 2 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 และอายุ 5 ปี 2 คนคิดเป็นร้อยละ 40.0 เช่น กันและมีอายุ 4 ปีมีจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 20.0

ตาราง 7 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของเด็กกลุ่มเผยแพร่ 2

ข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์	จำนวน(คน)	%
เพศ		
ชาย	1	20.0
หญิง	4	80.0
รวม	5	100.0
อายุ		
3 ปี	0	0
4 ปี	0	0
5 ปี	5	100.0
รวม	5	100.0

ตาราง 7 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มเผยแพร่ 2 จำนวน 5 คน มีรายละเอียดดังนี้

เพศ

กลุ่มเผยแพร่ 2 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และเพศชาย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

อายุ

กลุ่มเผยแพร่ 2 ทั้งหมดมีอายุ 5 ปีคิดเป็นร้อยละ 100.0

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หลังใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยแยกการนำเสนอแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลปรากฏดังตาราง 2 ถึง 3 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษจากการประเมินด้วย
Preschooler Assessment Checklist ของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 ก่อน
การทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Prob.
กลุ่มตัวอย่าง	ระหว่างกลุ่ม	2	3.89	1.94	13.25	0.00**
	ภายในกลุ่ม	18	2.64	0.15		
	รวม	20	6.53			
กลุ่มเผยแพร่ 1	ระหว่างกลุ่ม	2	2.37	1.18	6.26	0.01*
	ภายในกลุ่ม	12	2.27	0.19		
	รวม	14	4.64			
กลุ่มเผยแพร่ 2	ระหว่างกลุ่ม	2	2.68	1.34	15.88	0.00**
	ภายในกลุ่ม	12	1.01	0.08		
	รวม	14	3.70			

* = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่าจากการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษด้วย Preschooler Assessment Checklist กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มเผยแพร่ 2 มีความสามารถทางภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับกลุ่มเผยแพร่ 1 มีความสามารถทางภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe's Method) ผลปรากฏดังตาราง 9, 10 และ 11 ตามลำดับ

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ของกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ	ก่อน	ระหว่าง	หลัง
($\bar{X}$)	(1.38)	(1.97)	(2.44)
ก่อน (1.38)	-	0.85*	1.05**
ระหว่าง (1.97)		-	0.47
หลัง (2.44)			-

* = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับก่อนการทดลอง และระหว่างการทดลองมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสำหรับระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ของกลุ่มเผยแพร่ 1

การทดสอบ ($\bar{X}$)	ก่อน (1.32)	ระหว่าง (1.92)	หลัง (2.29)
ก่อน (1.32)	-	0.60	0.96*
ระหว่าง (1.92)		-	0.36
หลัง (2.29)			-

* = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 แสดงว่ากลุ่มเผยแพร่ 1 ก่อนการทดลอง และระหว่างการทดลองไม่มีความแตกต่างกัน ระหว่างการทดลองและหลังการทดลองไม่มีความแตกต่างกัน ก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ของกลุ่มเผยแพร่ 2

การทดสอบ ($\bar{X}$)	ก่อน (1.83)	ระหว่าง (2.34)	หลัง (2.87)
ก่อน (1.83)	-	0.51	1.04**
ระหว่าง (2.34)		-	0.85*
หลัง (2.87)			-

* = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 แสดงว่ากลุ่มเผยแพร่ 2 ก่อนการทดลองและระหว่างการทดลองไม่มีความแตกต่างกัน ระหว่างการทดลองและหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษจากการประเมินด้วย Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Prob.
ระหว่างกลุ่ม	1.65	2	0.82	0.09	0.31
ภายในกลุ่ม	33.18	4	8.29		
รวม	34.84	6			

* = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 แสดงว่าจากการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษด้วย Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ไม่แตกต่างกัน ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสังเกตของผู้วิจัย ครูอาสาสมัครและผู้ปกครองวิเคราะห์ได้ว่า อายุของประชากรและเด็กกลุ่มตัวอย่างซึ่งผู้วิจัยกำหนดไว้ก่อนการวิจัยอยู่ระหว่าง 5 – 6 ปี ยังไม่ได้เข้าเรียนอนุบาลในระดับ Preschool หรือ Kindergarten และไม่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ หรือ มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย อีกทั้งภาษาไทยใช้เป็นภาษาหลักที่บ้าน ด้วยเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ เด็กอายุ 4 – 5 ปีส่วนใหญ่เริ่มเข้าโรงเรียนอนุบาลของรัฐบาลและเอกชนแล้ว บ้างก็เข้าเรียนเต็มวัน บ้างก็แค่ครึ่งวัน 3 – 4 ชั่วโมง บ้างก็ไปโรงเรียน 1 วัน ต่อสัปดาห์ บ้างก็ 2, 3, 4, 5 วันต่อสัปดาห์ ดังนั้น เด็กเหล่านี้ได้รับการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษ จากที่โรงเรียนแล้ว ดังนั้นจึงไม่ได้ถูกคัดเลือกให้เข้าร่วมงานวิจัย และเด็กที่มีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขที่

ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้ ซึ่งไม่มีหรือมีความสามารถน้อยทางภาษาอังกฤษ และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักที่ใช้พูดที่บ้านและไม่เคยเข้าศึกษาโรงเรียนในระบบที่มีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นเด็กกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 จะมีอายุตั้งแต่ 2 – 5 ปี ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี ไม่ใช่ 5 – 6 ปี ตามที่กำหนดไว้ตั้งแต่แรก

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัย ผลปรากฏดังตาราง 13 และ 14 ตามลำดับ

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของทั้ง 3 กลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 (จากแบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยครูเป็นผู้ประเมิน)

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	SD	t	Prob.
ก่อนการทดลอง	17	3.14	0.49	12.34	0.000**
หลังการทดลอง	17	4.12	0.33		

* = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 พบว่าจากการประเมินของครู คะแนนเจตคติของทั้งสามกลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เด็กทั้ง 3 กลุ่มมีเจตคติที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของทั้ง 3 กลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 (จากแบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยผู้ปกครองเป็นผู้ประเมิน)

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	SD	t	Prob.
ก่อนการทดลอง	17	2.29	0.42	7.11	0.000**
หลังการทดลอง	17	3.17	0.41		

* = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 14 พบว่าจากการประเมินของผู้ปกครองคะแนนเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองทั้ง 3 กลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบกับหลังการทดลอง เด็กทั้ง 3 กลุ่มมีเจตคติที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ครูและผู้ปกครอง ประกอบกับการสังเกตจากผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า

1. เด็กมีความกระตือรือร้น มีสมาธิและสนใจและใช้เวลาอย่างมากกับการทำกิจกรรม กิจกรรมที่เด็กสนใจคือ การร้องเพลงประกอบท่าทาง การเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อต่างๆ เช่น นิ้วมือ ปากกา เมล็ดถั่ว ซีเรียล (Cereal) เป็นต้น การฟังนิทานโดยเฉพาะนิทานที่เกี่ยวกับสัตว์ต่างๆ เล่นเกมส์การศึกษาและการทำศิลปะ

2. เด็กรอคอยที่จะทำกิจกรรมและรอคอยครูที่จะมาจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เด็กจะคอยถามผู้เลี้ยงดูเด็กหรือผู้ปกครอง ว่าครูจะมาจัดการเรียนรู้เมื่อไร เด็กจะช่วยกันเก็บของเล่นเข้าที่เมื่อรู้ว่าครูได้มาถึงแล้ว เพื่อที่จะได้เริ่มกิจกรรมกับครูทันที บ่อยครั้งที่เด็กผลัดกันถามว่า “วันนี้ครูเอาอะไรมา” “วันนี้จะเล่นอะไร” “เอานิทานมาไหม” “จะได้เขียนหนังสือไหม” “ครึ่งหน้าทำอย่างนี้อีกมั๊ย” บางครั้งเมื่อผู้ปกครองมารับเด็กกลับบ้าน เด็กบางคนจะขอยุ่ทำกิจกรรมต่อกับเพื่อน และบางคนชักชวนผู้ปกครองอยู่ร่วมทำกิจกรรมด้วยจนเสร็จ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P สำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในการเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษและเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P และเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P

วิธีการดำเนินการวิจัย

ตอนที่ 1 พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองดำเนินการ 4 ขั้นตอน กล่าวคือ

ขั้นแรก กำหนดโครงสร้างวิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ประกอบและขั้นตอนการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ด้วยวิธีการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านและศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ขั้นที่สอง ตรวจสอบองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P และประเมินความสอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เชี่ยวชาญ 10 ท่าน ผลปรากฏว่าทุกประเด็นของการประเมินมีความสอดคล้องและเหมาะสม

ขั้นที่สาม สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P และประเมินความสอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เชี่ยวชาญ 10 ท่าน ผลปรากฏว่าทุกประเด็นของการประเมินมีความสอดคล้องและเหมาะสม

ขั้นที่สี่ สร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินและแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ แบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และแบบสำรวจความ คิดเห็นต่อของที่บ้าน

ตอนที่ 2 ทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยทั้งหมด 17 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เลือกเด็ก 7 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยใน 2 สัปดาห์แรก

ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้ให้แก่เด็กปฐมวัย อีก 4 สัปดาห์ ให้ครูอาสาสมัครคนแรกดำเนินการจัดการเรียนรู้ให้แก่เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ร่วมกับผู้วิจัย (Co-Teaching) โดยมีผู้วิจัยคอยแนะนำตลอดการทำการวิจัย มีการประเมินเด็กเพื่อต้องการศึกษาถึงพัฒนาการความสามารถทางภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง ใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6 P ว่ามีผลแตกต่างกันหรือไม่ และมีการประเมินเด็กเพื่อต้องการศึกษาถึงเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ว่ามีผลแตกต่างกันหรือไม่ ประเมิน ผลแก้ไขปรับปรุงผลงานก่อนนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ด้วย Repeated Measure ANOVA ส่วนการเปรียบเทียบทางด้านเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ด้วย t-test Dependent Sample

สรุปผล

1. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พัฒนาขึ้นจากการวิเคราะห์ สังเคราะห์และบูรณาการจากทฤษฎี แนวคิด และนวัตกรรมต่างๆ มีองค์ประกอบ 6 ประการดังนี้

1.1 ฝึกสำเนียงภาษา (Pronunciation) จากแนวคิดพื้นฐานตามแนวปรัชญาทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ของบี เอฟ สกินเนอร์ (B.F. Skinner)

1.2 พัฒนตามแนวทาง (Program) จากโปรแกรมอิมเมอร์ชัน (Immersion Program) นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) ของกูดแมน (Goodman) หลักสูตรและการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated Curriculum) แนวทางที่อาศัยการเล่นเป็นพื้นฐาน (Play Based Approach) การจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร (Communication Teaching) แนวคิดในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก โดยมุ่งเน้นการใช้ระบบสัญลักษณ์ (Symbolic Representation) ของเรจีโอ เอมีเลีย (Reggio Emilia) และวิธีการสลับภาษา (Code-Switching)

1.3 สร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose) จากแนวคิดตามปรัชญาคอนสตรัคติวิซึม (Constructivism) ของเพียเจต์ (Piaget)

1.4 สู้จิตใจเบิกบาน (Pleasure) จากสมมติฐานการกลั่นกรองอุปสรรคที่ทำให้เด็กไม่สามารถรับรู้ภาษา (The Affective Filter Hypothesis) ของแครชเชน (Krashen) และวิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน (Suggestopedia) ของ โลซานนอฟ (Lozanov)

1.5 สานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement) จากทฤษฎีทางด้านปฏิสัมพันธ์ (Interactivism) ของไวโกตสกี (Vygotsky) และรูปแบบการเพิ่มการเรียนรู้ภาษา (Additive Model) ของแลมเบิร์ต (Lambert)

1.6 หัวใจแท้มัฟิฟ (Professionalism) จากรูปแบบช่วยเหลือการเรียนรู้ของเด็กของเครซเซน (Krashen's Monitor Model) โดยอาศัยสมมติฐานที่เรียกว่า Krashen's Input Hypothesis สแกฟโฟลดิ้ง (Scaffolding) ของ เลฟ ไวโกตสกี (Lev Vygotsky) กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ของครู การจัดบรรยากาศห้องเรียนสำหรับเด็กที่เรียนภาษาที่สองของบรูเวอร์ (Brewer) และการบันทึก (Documentation) ของ เรจิโอ เอมีเลีย (Reggio Emilia)

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนี้ถูกนำมาบูรณาการเป็นขั้นการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้น ซึ่งมี 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 : ทักทาย (Greeting) โดยใช้กิจกรรมแบบละลายพฤติกรรม (Ice Breaking)

ขั้นที่ 2 : แนะนำ (Introduction) โดยใช้กิจกรรมการตอบสนองทางร่างกายแบบโต้ตอบทางสรีระ (Total Physical Response หรือ TPR)

ขั้นที่ 3 : เรียนรู้ (Learning to Know) โดยมีวัตถุประสงค์ (Purpose) ตามแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองแบบโปรแกรมอิมเมอร์ชัน (Immersion Program)

ขั้นที่ 4 : สรุปผล (Conclusion) โดยส่งเสริมให้เด็กพูดภาษาอังกฤษให้มากที่สุด สนุกสนานเพลิดเพลินจากแนวทางที่อาศัยการเล่นเป็นพื้นฐาน (Play Based Approach) และมีการบันทึกการเรียนรู้ของเด็ก (Documentation)

ขั้นที่ 5 : ทบทวน (Review) โดยผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการทบทวนการเรียนรู้ของเด็กจากที่โรงเรียน

องค์ประกอบ 6 ประการของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จะเข้าไปสอดแทรกและมีบทบาทในขั้นการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 5 ขั้น และเมื่อครูดำเนินการจัดการเรียนรู้ครบทุกขั้นตอน องค์ประกอบ P ทั้ง 6 ซึ่งได้แก่ P-Pronunciation P-Program P-Pleasure P-Parent Involvement และ P-Professionalism จะเกิดขึ้นจริงตามตาราง 1 ส่งผลให้เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น และเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่พัฒนาขึ้น ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ามีความสอดคล้องและเหมาะสม

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P สรุปผลได้ดังนี้

2.1 เด็กกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มเผยแพร่ 2 มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับกลุ่มเผยแพร่ 1 มีความสามารถทางภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือทั้ง 3 กลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 หลังการทดลอง เด็กมีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงกว่า ก่อนการทดลอง

2.2 เด็กปฐมวัยทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 หลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P มีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. จากแบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ *Preschooler Assessment Checklist* ผลที่ได้คือทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะเด็กได้รับการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ที่มีองค์ประกอบสำคัญ 6 ประการคือ ฝึกสำเนียงภาษา (Pronunciation) พัฒนาตามแนวทาง (Program) สร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose) สู้จิตใจเบิกบาน (Pleasure) สานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement) และหัวใจแม่พิมพ์ (Professionalism) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ฝึกสำเนียงภาษา (Pronunciation) เด็กได้ยินได้ฟังภาษาจากสิ่งแวดล้อมจากครูและเพื่อน โดยเฉพาะจากครูสองภาษาที่มีสำเนียงและการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง จึงทำให้เด็กได้ฝึกฟังและฝึกการออกเสียงให้เกิดสำเนียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง หลักแนวคิดนี้มาจากพื้นฐานตามแนวปรัชญาทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ของ บี เอฟ สกินเนอร์ (B.F. Skinner) ที่กล่าวว่าภาษาเกิดขึ้นเพราะสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการเลียนแบบภาษาจากครู ผสมผสานกับการกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อม จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาอังกฤษของเด็กดีขึ้น

ขั้นทักทาย: เด็กได้ฝึกสนทนา พูดคุยทักทายกับครูและเพื่อนในห้อง ได้ฟังครูพูดและถามคำถามต่างๆในสำเนียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ชัดถ้อยชัดคำ หลายๆหนกับตนเองและเพื่อนจากการได้ยินได้ฟังหลายๆครั้ง เด็กสามารถจดจำและเลียนแบบสำเนียงจากครู และนำมาฝึกใช้เพื่อถาม-ตอบกับครูและเพื่อนๆในห้องได้อย่างถูกต้อง

ขั้นแนะนำ: เด็กได้ฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษจากการร้องเพลง บทพูด (Chant) ต่างๆ เช่นบทพูดการเล่นนิ้วมือประกอบท่าทาง และการพูดคุยถามตอบเกี่ยวกับกิจกรรมที่จะทำในแผนการจัดการเรียนรู้นั้น

ขั้นเรียนรู้: เด็กได้ฝึกการเปล่งเสียงตัวอักษรและคำศัพท์ต่างๆอย่างถูกต้อง ได้เรียนรู้การตระหนักถึงเสียงแรกของคำศัพท์ และฝึกการออกเสียงด้วยการแสดงออกทางท่าทางและจากการฟังเรื่องสั้นที่ผู้วิจัยได้ปรับมาจาก Jolly Phonics

ขั้นสรุปผล: เด็กได้ฝึกพูดในการแสดงความคิดเห็น ฝึกพูดระหว่างทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ และจากการได้นำเสนอผลงาน

ขั้นตอน: เด็กได้ฝึกฟังจากเทป CD เพลงที่นำกลับไปเปิดที่บ้าน ได้ฝึกพูดระหว่างที่ทำกิจกรรมร่วมกับผู้ปกครองตามที่ระบุไว้ในของการบ้าน

1.2 พัฒนาตามแนวทาง (Program) เมื่อเด็กไม่สามารถเข้าใจภาษาที่สอง ในที่นี้คือภาษาอังกฤษ ครูสองภาษาสามารถเข้ามาช่วยเหลือให้เด็กเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เด็กได้ยินได้ฟังมากขึ้น ตัวอย่างเช่น เมื่อครูเล่านิทาน และเด็กไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ครูเล่า ครูอาจใช้สื่อเพื่อสื่อความหมาย แต่ถ้าสื่อยากไปและเด็กไม่เข้าใจ ครูสามารถเล่าเรื่องราว รูปภาพ หรือสิ่งที่ป็นนามธรรมเป็นภาษาไทยเพื่อให้เข้าถึงความเข้าใจของเด็ก ดังนั้นการที่ครูแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยทำให้เด็กเข้าใจในสิ่งที่เรียนและในสิ่งที่ครูพูดหรือจัดการเรียนรู้นั้นมากขึ้น เด็กได้รับความช่วยเหลือจากครูและเพื่อนๆในชั้นเรียนส่งผลให้เด็กที่กำลังเรียนภาษาที่สองได้รับความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม ให้เด็กได้ปรับตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป สามารถอธิบายและแสดงความรู้สึกได้โดยใช้ภาษาแม่ที่ตนเองถนัด ทำให้เด็กไม่สูญเสียภาษาแม่และยังส่งเสริมให้เด็กเรียนภาษาที่สองอย่างเข้าใจและมีความหมายอีกด้วย หลักการนี้มาจากโปรแกรมอิมเมอร์ชัน (Immersion Program) ซึ่งไรซ์ และวิลคอกซ์ (Rice & Wilcox) เป็นผู้คิดค้น ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเหลือเด็กที่ไม่สามารถพูดภาษาที่สองหรือกำลังเรียนภาษาที่สอง โดยได้รับความช่วยเหลือจากครูและเพื่อนๆในชั้นเรียน วิธีการคือ ให้เด็กปรับตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยใช้ภาษาที่สองในการจัดการเรียนรู้ให้มากที่สุด แต่เมื่อไม่เข้าใจก็สามารถใช้ภาษาแม่คือภาษาไทยมาช่วยอธิบายได้

ขั้นท้าทาย: ถ้าเด็กไม่เข้าใจคำพูดในบทสนทนา ครูสามารถแปลเป็นภาษาไทยโดยใช้การสลับภาษา Code-Switching ซึ่งหมายความว่า พูดภาษาอังกฤษแปลเป็นภาษาไทยและพูดภาษาอังกฤษอีกที วิธีนี้จะทำให้เด็กเข้าใจความหมายของภาษาอังกฤษที่ได้ยิน และจากการที่ได้ฟังภาษาอังกฤษถึง 2 ครั้งเด็กจะจดจำภาษาอังกฤษนั้นได้ดีขึ้น ทั้งนี้ทั้งนั้นการสลับภาษา ควรพูดและแปลเป็นประโยคมากกว่าเป็นคำๆ

ขั้นแนะนำ: ในการร้องเพลงและพูดบทพูด ถ้าเด็กรู้วลีที่ตนเองร้องหรือพูดออกมา นอกจากสนุกแล้ว ยังมีความหมายอีกด้วย ส่งผลให้การเรียนรู้นั้นเป็นไปอย่างมีความหมายมากขึ้นสำหรับเด็ก

ขั้นเรียนรู้: คำศัพท์ที่ใช้สอนในขั้นนี้ นอกเหนือจากการใช้สื่อเข้ามาช่วยในการสื่อความหมายแล้ว แต่ถ้าเด็กยังไม่เข้าใจ ครูสามารถแปลเป็นภาษาไทยได้ แต่ครูไม่ควรที่จะต้องแปลคำศัพท์หรือเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้เดิมๆทุกครั้งไป เพราะทำให้เด็กไม่จดจำคำเหล่านี้เพราะรู้จำเดี่ยวครูก็ต้องแปลให้ ดังนั้นการแปลควรอยู่ในช่วงแรๆที่เด็กไม่เคยได้ยินหรือไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์นั้นมาก่อน ครูต้องพยายามใช้คำศัพท์เหล่านั้นเข้ามาในการจัดการเรียนรู้ในบริบทของเด็กให้มากที่สุด เด็กจึงจะจำคำศัพท์ได้และใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง

ขั้นสรุปผล: ในการสรุปหรือนำเสนอชิ้นงานต่างๆ ถ้าเด็กยังพูดภาษาอังกฤษไม่ค่อยได้ เด็กสามารถอธิบายหรือแสดงความรู้สึกต่อกระบวนการเรียนรู้นั้นๆโดยใช้ภาษาแม่ที่ตนเองถนัด ซึ่งจะทำให้เด็กรู้สึกว่าการเรียนไม่ได้ด้อยไปกว่าเด็กที่พูดภาษาอังกฤษได้ อีกทั้งยังช่วยให้เด็กปรับตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไปกับการเรียนรู้อังกฤษ

ขั้นตอน: ผู้ปกครองของเด็กในการวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ หรือมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษน้อย ดังนั้นเด็กจะเป็นเหมือนผู้นำภาษาอังกฤษหรือผู้ถ่ายโอนภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเข้าไปใช้ในบ้านจากกิจกรรมและการทบทวนที่ผู้ปกครองและบุตรหลานทำงานด้วยกันจากกิจกรรมของการบ้าน เด็กได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษที่มีความหมาย แสดงให้เห็นว่าเด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้ว เด็กจะรู้สึกภูมิใจในสิ่งที่ตนเองได้บอกหรือสอนผู้ปกครอง

1.3 สร้างเป้าหมายเรียนรู้ (Purpose) การที่เด็กเกิดการเรียนรู้ขึ้นเอง คิดได้ด้วยตนเองโดยอาศัยประสบการณ์ และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้าง ส่งผลให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างมีความหมายนั้น คำถามต้องเกิดขึ้นจากตัวเด็ก เด็กเป็นผู้ตั้งคำถามและพยายามค้นหาคำตอบด้วยตนเอง การที่เด็กมีความอยากรู้อยากถามและได้ถาม อยากรู้และได้พูด ทำให้ความสามารถทางภาษาของเด็กดีขึ้น ซึ่งมาจากแนวคิดตามปรัชญาคอนสตรัคติวิซึม (Constructivism) ของเพียเจต์ (Piaget) ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนี้ ในทุกๆขั้น ขั้นทักทาย (Greeting) ขั้นแนะนำ (Introduction) ขั้นเรียนรู้ (Learning to Know) ขั้นสรุปผล (Conclusion) และขั้นทบทวน (Review) เด็กเกิดการเรียนรู้ขึ้นเองจากกิจกรรมและสื่อต่างๆ เด็กถูกฝึกให้แสดงความคิดเห็น ตั้งคำถาม และตอบคำถามต่างๆอยู่เสมอจากกิจกรรมที่น่าสนใจและท้าทาย สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กสูงขึ้น

ขั้นทักทาย: เด็กฝึกการถาม-ตอบถึงเรื่องต่างๆที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ในขั้นนี้ถ้าเด็กมีความอยากรู้ อยากรู้อยากถามเพื่อนหรือครูเกี่ยวกับสิ่งต่างๆหรือประเด็นที่กำลังพูดถึง ครูควรให้การสนับสนุน การที่เด็กเป็นผู้ตั้งคำถามและพยายามค้นหาคำตอบเกี่ยวกับเรื่องต่างๆที่ใช้ในการสนทนาในขั้นทักทาย จะส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างยั่งยืนและมีความหมาย

ขั้นแนะนำ: จากการที่เด็กได้ร้องเพลงภาษาอังกฤษ ได้ฝึกพูดบทพูดประกอบกับการเล่นนิ้วมือหรือการแสดงท่าทางที่สนุกสนาน น่าสนใจ และท้าทายทำให้เด็กเกิดการอยากรู้อยากถามว่าสิ่งที่เค้าร้องหรือพูดตามครูมีความหมายว่าอย่างไร การที่เด็กถามเป็นภาษาอังกฤษ จะส่งผลให้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กดีขึ้น

ขั้นเรียนรู้: เป็นขั้นที่เน้นให้เด็กเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการทำกิจกรรมต่างๆด้วยตนเอง ถ้าเด็กสามารถคิดได้ด้วยตนเองว่าเขาได้เรียนรู้อะไรบ้างจากกิจกรรมนั้นๆ จะส่งผลให้ความสามารถทางภาษาของเด็กดีขึ้น ตัวอย่างเช่น ถ้าเด็กวาดรูป แมวตัวใหญ่ 1 ตัวและแมวตัวเล็ก 1 ตัว และบอกว่าแมวตัวใหญ่คือแม่แมว และแมวตัวเล็กคือลูกแมว ในแผนการเรียนรู้เด็กอาจจะรู้ว่าแมว เรียกว่า Cat แต่ถ้าเด็กอยากรู้ต่อไปอีกว่าลูกแมวภาษาอังกฤษเรียกว่าอะไร และพยายามถามพยายามค้นหาคำตอบจากคนรอบข้างจนได้คำตอบ นั่นคือเด็กได้เกิดการเรียนรู้จากการคิดและถามด้วยตนเอง ความสามารถทางภาษาอังกฤษก็จะสูงขึ้น

ขั้นสรุปผล: การที่เด็กได้นำเสนอผลงานของตนเองและได้ฟังเพื่อนนำเสนอผลงาน เด็กอาจมีคำถามเพื่อถามเพื่อนเกี่ยวกับผลงานหรือกระบวนการในการสร้างผลงานนั้นๆ หรือเด็กอาจอยากเปรียบเทียบผลงานของเขากับของเพื่อน การมีโอกาสดูถามได้พูดแสดงความคิดเห็น เด็กสามารถเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

ขั้นตอนที่เน้นการทบทวนการเรียนรู้จากที่โรงเรียน ทำให้เด็กมีกระบวนการคิดที่เป็นไปตามลำดับขั้นตอน เด็กเกิดการไตร่ตรองความคิด สามารถแยกแยะและคำนึงถึงสิ่งที่สอดคล้องกับสิ่งที่ตนเองเรียนรู้จากการทำกิจกรรมที่โรงเรียนทำให้การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ความรู้ของเด็กจะเพิ่มพูนจากพื้นฐานและประสบการณ์เดิม และจะเพิ่มพูนมากยิ่งขึ้นจากการได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ปกครอง หรือจากการที่ผู้ปกครองได้ชี้แนะ

1.4 สู้จิตใจเบิกบาน (Pleasure) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในขั้นทักทาย (Greeting) สร้างขึ้นจากจุดประสงค์หนึ่งคือเพื่อปรับสภาพจิตใจเด็กก่อนเข้าสู่บทเรียน เพื่อเตรียมสภาพจิตใจที่พร้อมเพื่อการเรียนรู้ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของความคิดที่ว่าเด็กจะประสบความสำเร็จในการรับรู้อาษา ถ้าเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ที่มีความสุข สนุก และไม่เครียด ในขั้นทักทายครูจะเป็นผู้ที่ปรับสภาพจิตใจหรืออารมณ์ของเด็กทันใดที่มาถึงห้องเรียน ขั้นนี้การพูดคุยถึงสิ่งที่เด็กสนใจ ถามไถ่และแสดงความรักความสนใจในตัวเด็ก ทำให้อารมณ์และสภาพจิตใจของเด็กดีขึ้น พร้อมในการที่จะเรียนรู้มากขึ้นสู่ขั้นตอนต่อไปของการเรียนรู้ แครชเชน (Krashen) อธิบายถึงสมมติฐานในการกลั่นกรองอุปสรรคที่ทำให้เด็กไม่สามารถรับรู้อาษา (The Affective Filter Hypothesis) ตัวอย่างอุปสรรคได้แก่ เวลาที่เด็กโกรธ โมโห เครียด กังวล หรือเบื่อเป็นต้น แต่เมื่อเด็กได้รับแรงสนับสนุนจากคนรอบข้าง ได้รับแรงบัลดาลใจ มีสภาพจิตใจที่พร้อมในการเรียนรู้ ไม่เครียด อยู่ในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ที่ดี ปัจจัยเหล่านี้จะทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการรับรู้อาษา หลักสูตรของสมาคมการศึกษาเพื่อเยาวชนแห่งชาติของประเทศสหรัฐอเมริกา (The National Association for the Education of Young Children : NAEYC) ระบุว่าความรู้สึกและอารมณ์ของเด็กสามารถส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาได้ ดังนั้นถ้าเด็กมีอารมณ์ดี มีจิตใจแจ่มใสในช่วงเวลาเรียนรู้อาษา ย่อมมีผลดีต่อทักษะทางภาษาในทุกด้าน ซึ่งครอบคลุมถึงความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองอีกด้วย เช่นเดียวกับหลักการของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน (Suggestopedia) ที่มีแนวคิดที่ว่าบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ทำให้เด็กเกิดความผ่อนคลายและเพลิดเพลิน โดยอาศัยศิลปะหรือเสียงเพลงมาประกอบในการจัดการเรียนรู้ มีการเปิดโอกาสให้เด็กลองฝึกทดลองถูก สามารถแสดงความคิดเห็น สร้างบรรยากาศในการเรียนให้เป็นกันเอง ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ไม่เน้นกฎเกณฑ์ทางภาษา ให้เด็กได้มีการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครู สิ่งเหล่านี้มีส่วนช่วยให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กได้ผลดีขึ้น

ขั้นทักทาย: นอกจากมีจุดประสงค์เพื่อสร้างโอกาสให้เด็กได้พูดและฟังแล้ว จุดประสงค์หลักก็คือการให้เด็กได้ปรับอารมณ์ให้อยู่ในสภาพผ่อนคลายและพร้อมต่อการเรียนรู้ การที่ครูได้ถามไถ่ พูดคุย สนใจในตัวเด็ก การที่ครูแสดงความรัก ความห่วงใย สามารถทำให้อารมณ์ของเด็กดีขึ้นเมื่ออารมณ์ของเด็กดีขึ้น เด็กก็พร้อมที่จะเรียนรู้

ขั้นแนะนำ: เพลงและการละเล่นต่างๆทำให้เด็กสนุกสนานและเพลิดเพลิน เมื่อเด็กสนุกสนานและไม่เครียด การเรียนรู้ของเด็กก็จะดีขึ้น ส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษก็จะดีขึ้นด้วย

ขั้นเรียนรู้: กิจกรรมต่างๆเช่นการวาดรูป ระบายสี การทำหนังสือนิทานเล่มเล็ก ทำการ์ดให้คนในครอบครัว เป็นกิจกรรมที่เด็กชอบและสนใจ กิจกรรมเหล่านี้ทำให้เด็กเกิดความ

ผลิตเพลิน ครูสามารถแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเข้าไปในระหว่างการทำกิจกรรมที่เด็กชอบ ความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนรู้และอารมณ์ที่ดีของเด็กจากประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้สามารถ วัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และยังก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ได้อีกด้วย

ขั้นสรุป: เน้นการแสดงความคิดเห็นของเด็กและเพื่อนในห้อง การสรุปกิจกรรม สามารถอยู่ในบรรยากาศห้องที่เป็นกันเอง เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครู อีกทั้งยังทำให้เด็กรู้สึก ถึงความสำเร็จในการเรียนรู้อีกด้วย

ขั้นทบทวน: การที่ผู้ปกครองทำกิจกรรมร่วมกับเด็ก ทำให้ทั้งผู้ปกครองและเด็กเกิด ความสนิทสนมต่อกันมากขึ้น การที่ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ให้เด็ก ผู้ปกครองก็จะเข้าใจและไม่เร่งเด็กให้เรียนมากหรือเร็วเกินไป จนทำให้เด็กกังวลและเครียด ไม่มี ความสุขต่อการเรียนรู้ ปัจจัยเหล่านี้สามารถส่งผลให้เด็กประสบความสำเร็จในการรับรู้อาษาได้

1.5 สถานสัมพันธ์ครอบครัว (Parent Involvement) การที่เด็กได้ร่วมทำกิจกรรมกับ ผู้ปกครองในขั้นทบทวน (Review) จากของการบ้าน ซึ่งมีทุกครั้งหลังจากครูได้จัดการเรียนรู้ให้เด็กที่ โรงเรียนแล้ว เด็กนำของการบ้านนี้ซึ่งมีกิจกรรมทบทวนการเรียนรู้ที่เด็กได้จากโรงเรียน มาทบทวน อีกครั้งที่บ้านโดยผ่านกิจกรรมและสื่อที่เหมาะสม ที่ผู้ปกครองและเด็กสามารถทำกิจกรรมเหล่านั้น ร่วมกันได้ ในขั้นนี้ผู้ปกครองจะรู้ว่าเด็กได้เรียนรู้อะไรบ้างจากครู ผู้ปกครองทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก ผู้ฟัง ผู้ร่วมทำกิจกรรม ผู้ตามโดยให้เด็กเป็นผู้นำ ผู้พูด ผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ต่างๆ รวมทั้งภาษาให้กับผู้ปกครอง กิจกรรมในของการบ้านนี้ เป็นช่องทางที่ผู้ปกครองสามารถเข้าไปมี ส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กได้ ไวโกตสกี

(Vygotsky) กล่าวถึงทฤษฎีทางด้านปฏิสัมพันธ์ (Interactionism) ว่าภาษาของเด็ก เช่น การพูด เกิดจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การที่เด็กได้พูดคุยและสื่อสารกับผู้ปกครองสามารถเป็นประโยชน์ต่อ การเรียนรู้ภาษาของเด็ก จะส่งผลให้ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองสนับสนุนซึ่งกันและกันในการพัฒนา ภาษาของเด็ก สรุปได้ว่า ผู้ปกครองเป็นผู้ที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพัฒนาการของเด็ก ถ้าเด็กได้รับการ สนับสนุนจากทางบ้านและโรงเรียน ดังนั้นการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ของผู้ปกครอง จึงมี ความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ตามแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สถานสัมพันธ์ครอบครัว ทั้ง 5 ขั้น การจัดการ เรียนรู้ ประกอบด้วย ขั้นทักทาย ขั้นแนะนำ ขั้นเรียนรู้ ขั้นสรุปผล และขั้นทบทวน

จากกิจกรรมที่เด็กได้เรียนรู้ในขั้นการจัดการเรียนรู้นี้ ผู้ปกครองสามารถส่งเสริมการ เรียนรู้ของเด็กจากที่โรงเรียน ให้การสนับสนุนและช่วยวางแผนประสบการณ์การศึกษาที่มีคุณค่า และเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กรายบุคคล ผู้ปกครองสามารถสนับสนุนให้กำลังใจกับสิ่งที่เด็ก กำลังเรียนรู้อยู่ ภาษาที่สองไม่ใช่สิ่งที่ง่ายต่อการเรียนรู้สำหรับเด็ก ดังนั้นบ้านและโรงเรียนต้อง ทำงานร่วมกัน มีส่วนช่วยสนับสนุนซึ่งกันและกันเพื่อการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็ก

ขั้นทบทวน: เน้นในการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็ก กิจกรรม ในของการบ้านจะเป็นสิ่งที่ทบทวนว่าเด็กได้เรียนรู้อะไรจากที่โรงเรียน ผู้ปกครองไม่ได้มีหน้าที่สอน

แต่มีหน้าที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก ผู้ปกครองไม่ได้มีหน้าที่คอยนำ แต่จะเป็นผู้ตาม ผู้คอยสนับสนุน บางกิจกรรมจะเน้นให้นักเรียนทำหน้าที่เป็นครู เด็กจะสอนผู้ปกครอง ร้องเพลง สอนทำกิจกรรม หรือแม้แต่สอนพูดภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ร่วมกันของผู้ปกครองและเด็กในบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ที่ดีจะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กเป็นไปอย่างมีคุณค่า มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทำให้เด็กมีความสุขทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจ

1.6 หัวใจแท้แม่พิมพ์ (Professionalism) ครูในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เป็นครูที่เป็นครูมืออาชีพ มีความสามารถ คุณสมบัติ คุณลักษณะและความรู้ ครูสองภาษาจำเป็นต้องมีความรู้ทั้งสองภาษา สามารถฟัง พูด อ่าน เขียนได้ ต้องรู้จักปรับใช้วิธีการเรียนรู้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กแต่ละคน สามารถสร้างสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ มีทักษะในการวางแผนและประเมินความต้องการของเด็ก สามารถเก็บข้อมูลอย่างละเอียด สม่ำเสมอ และนำข้อมูลนั้นมาปรับใช้ในการจัดกิจกรรมที่เอื้อต่อความต้องการของเด็ก และนำเสนอกิจกรรมและเนื้อหาในการเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้เด็กได้ลองถูกลองผิดลองใช้ภาษา รวมทั้งครูต้องมีความเข้าใจวัฒนธรรมและสังคมทางบ้านของเด็ก เข้าใจเรื่องความเชื่อและค่านิยม รับรู้ถึงความต้องการของเด็ก เข้าถึงครอบครัวและชุมชนของเด็กได้ การที่ครูสองภาษามีคุณสมบัติเหล่านี้สามารถนำพาและประทับประคองเด็กสู่จุดหมายในการเรียนรู้ภาษาได้ แครชเชน (Krashen) กล่าวถึงสมมติฐาน Krashen's Input Hypothesis ซึ่งว่าด้วยทฤษฎี $i+1$ หมายถึงเด็กต้องมีปฏิสัมพันธ์และมีโอกาสโต้ตอบกับบุคคลที่มีทักษะทางภาษาที่สูงกว่า ในที่นี้คือครูสองภาษา เพื่อช่วยพัฒนาการทางภาษาของเด็กให้สามารถก้าวสู่ขั้นสูงต่อไปได้ ซึ่งสอดคล้องกับไวโกตสกี (Vygotsky) ที่อธิบายว่า ผู้ใหญ่สามารถเพิ่มและสนับสนุนระดับการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กให้สูงขึ้นได้ จากการบอกหรือแนะนำข้อมูลให้เด็กรู้ โดยที่เด็กอาจไม่สามารถรู้เองได้ หรือที่เรียกว่า สแกฟโฟลด์ดิ้ง (Scaffolding)

ขั้นท้าทาย: ครูเป็นผู้เริ่มการสนทนาตามหัวข้อความสนใจของเด็ก ครูต้องเป็นคนที่ช่างพูด ช่างคิด และช่างสังเกต ครูมีความใส่ใจและสนใจในตัวเด็ก ครูมีลักษณะที่เป็นมิตร ทำให้เด็กรู้สึกอยากเข้าใกล้และไว้วางใจที่จะเล่าเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเขาให้ครูฟังได้

ขั้นบทนำ: ครูสร้างสภาพแวดล้อมที่น่าสนใจ และสามารถกระตุ้นเด็กสู่การเรียนรู้ได้ ครูควรหากิจกรรมที่ทำให้เด็กสนใจและอยากที่จะเรียนรู้

ขั้นเรียนรู้: ครูใช้ความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนรู้จากกิจกรรมที่หลากหลาย และช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้เด็กได้อย่างเหมาะสม และสามารถนำเด็กสู่เป้าหมายแห่งการเรียนรู้

ขั้นสรุปผล: ครูมีทักษะในการวางแผนและประเมินเด็ก ว่าเด็กเกิดการเรียนรู้จริงหรือไม่ และแค่ไหน จากการเก็บรวบรวมข้อมูลประเมิน วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลนั้น เพื่อจัดกิจกรรมที่สามารถเอื้อต่อการเรียนรู้ในขั้นที่สูงขึ้นของเด็กได้

ขั้นทบทวน: ครูมีหน้าที่จัดกิจกรรมในชองการบ้าน เพื่อเด็กจะได้ทบทวนการเรียนรู้ที่โรงเรียนกับผู้ปกครอง ครูทำหน้าที่แนะนำ และช่วยเหลือเด็กและผู้ปกครองในการเรียนรู้ร่วมกัน

2. จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางด้านเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กจากแบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยครูเป็นผู้ประเมินและผู้ปกครองเป็นผู้ประเมิน พบว่าทั้ง 3 กลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 มีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น ทั้งนี้เพราะรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีองค์ประกอบที่เน้นถึงการเรียนรู้ด้วยความสุข สนุก และไม่เครียด ผ่านสื่อและกิจกรรมต่างๆ มีบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้เด็กสามารถลองถูกลองผิดในการใช้ภาษาอังกฤษ ปลุกฝังเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของเด็กที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สามารถ เลิศโอกาส (2539 : บทคัดย่อ) ได้สรุปงานวิจัยไว้ว่า เจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ส่งผลให้การสื่อสารมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น กิจกรรมต่างๆในแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษรูปแบบ 6P ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น ทำให้เด็กเรียนรู้ด้วยวิธีที่หลากหลายและสนุกสนาน ได้เรียนรู้เป็นกลุ่มหรือจากเพื่อน รวมทั้งการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้เด็กเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ข้อสังเกตที่ได้จากงานวิจัย

ข้อสังเกตที่ได้จากงานวิจัยจากการสังเกตของผู้วิจัย ข้อเสนอแนะของครูและผู้ปกครอง ที่พบแบ่งออกเป็น 2 ด้านดังนี้คือ

1. ด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

2. การจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ด้าน

2.1 ด้านตัวเด็ก

2.2 ด้านตัวครู

2.3 ด้านผู้ปกครอง

2.4 ด้านองค์กรและหน่วยงานรัฐบาลต่างๆ

1. ด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งประกอบด้วย รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และชั้นการเรียนรู้ 6P ที่มีชั้นการจัดการเรียนรู้ 5 ชั้น มีข้อสังเกตดังนี้คือ

1.1 ในขั้นทักทาย (Greeting) เด็กจะขอบทศุคยกับครูหรือเล่าให้ครูฟังในเรื่องต่างๆ ซึ่งบางครั้งเด็กแต่ละคนจะมีเรื่องเล่าที่แตกต่างกันออกไป บางเรื่องจะสั้นมากบางเรื่องจะยาวมาก เด็กบางคนจะเล่าเรื่องได้นานๆแต่เด็กบางคนอาจชอบเล่าแต่เรื่องสั้น ในขั้นนี้เด็กจะเกิดการทะเลาะกันได้ง่าย สาเหตุเพราะมีความคิดเห็นไม่ตรงกัน ดังนั้นครูจึงต้องยืดหยุ่นหรือคล้อยตาม (Flexible) ส่วนต่างๆที่เด็กพูด

1.2 ในขั้นทักทาย เด็กจะชอบตอบหรือถามเป็นคำๆหรือแสดงออกโดยการพยักหน้าหรือส่ายหน้าแทนคำพูด ดังนั้นเมื่อมีโอกาสนี้ ครูควรส่งเสริมให้เด็กตอบหรือถามเป็นประโยค แต่ถ้าเด็กยังไม่สามารถพูดเป็นประโยคได้ ครูควรพูดเป็นแบบอย่างเพื่อให้เด็กเลียนแบบ

1.3 มีสื่อหรืออุปกรณ์ประกอบในการพูดคุยเรื่องราวต่างๆในการทักทาย จะทำให้เด็กสนใจ มีสมาธิ ตั้งใจที่จะฟังเรื่องราวและมีเรื่องราวที่จะพูดคุยมากขึ้น ดังนั้นถ้าครูได้เตรียมสื่อหรืออุปกรณ์เล็กๆน้อยๆที่สอดคล้องและเหมาะสมกับเรื่องราวหรือข้อต่างๆที่จะพูดถึง ก็จะทำให้น่าสนใจสำหรับเด็กขึ้น

1.4 ในขั้นเรียนรู้ (Learning to know) การออกเสียงที่ถูกต้องเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญ สำหรับรูปแบบการเรียนรู้ วิธีการจัดการเรียนรู้ การออกเสียงที่ใช้จัดการเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นี้ได้นำมาจากการวิเคราะห์และสังเคราะห์เพื่อให้ได้มาสร้างและพัฒนาซึ่งการเรียนการสอนการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสมกับเด็กปฐมวัยเช่น Storyline หรือ การออกเสียงพยัญชนะต่างๆในการออกเสียงเป็นแค่เพียงตัวอย่าง ซึ่งครูที่มีประสบการณ์ สามารถปรับแก้หรือปรับใช้ได้ตามบริบทจริง หรือให้เข้ากับชีวิตประจำวันของเด็กๆมากขึ้น

1.5 อุปกรณ์หรือสื่อที่ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ควรมีความเหมาะสมเพื่อที่จะจัดการเรียนรู้ในประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้นเพื่อให้สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของเด็ก ตัวอย่างเช่น หนังสือที่เกี่ยวกับเทศกาล “Easter” เวลาการจัดการเรียนรู้เรื่องไข่ ห้าชื่อซีเรียล (Cereal) หรือเจลลี่ บีน (Jelly Beans) ไว้เพื่อทำงานศิลปะ สิ่งเหล่านี้หาซื้อได้ง่ายและเด็กชอบรับประทานในประเทศสหรัฐอเมริกา ดังนั้นสื่อหรืออุปกรณ์ต่างๆเหล่านี้ครูสามารถปรับเปลี่ยนให้เข้ากับ บริบทการจัดการเรียนรู้ของเด็กได้

1.6 การประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ทางด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งในตอนแรกผู้วิจัยจะใช้แบบทดสอบ Pre-Las English แต่เนื่องด้วยไม่สามารถนำแบบทดสอบนี้มาใช้วิจัยส่วนบุคคลได้ จึงมีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล และได้มาซึ่งแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นแบบทดสอบนี้เน้นการทดสอบด้านการฟังและการพูดเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist มาปรับใช้ประเมินเด็กทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

1.7 ในแผนการจัดการเรียนรู้ มีช่วงหนึ่งที่เด็กต้องเรียนรู้ชื่อและเสียงของสัตว์ต่างๆที่อยู่ในฟาร์ม เช่น หมู, วัว, ม้า, แกะ, และไก่เป็นต้น สังเกตได้ว่าเด็กชอบที่จะออกท่าทางและเสียงของไก่มากกว่าสัตว์อื่นๆในระหว่างการจัดการเรียนรู้ เสียงของหมูคือ อ้อย (Oink) เสียงของวัวคือ มู (Moo) เสียงของเป็ดคือ แควก (Quack) เสียงของม้าคือ เนีย (Neigh) เสียงของแกะคือ บ่า (Baa) เสียงของไก่ตัวผู้คือ คึก กา ดู เดิล ดู (Cook Ka Doo Dle Do) ดังนั้นในการที่เด็กชอบทำท่าทางและ

จากการบอกเล่าของผู้ปกครองซึ่งเป็นคุณพ่อ คุณแม่ของเด็กคนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่าง เล่าว่า หลังจากเด็กได้เรียน Cocoon Chant เด็กจะชอบเล่นคำและเล่นนิ้วมือให้คุณพ่อ คุณแม่ ดู บ่อยๆนอกจากนั้นยังสอนให้ คุณพ่อ คุณแม่เล่นอีกด้วย ทำให้ Cocoon Chant เป็นการละเล่นใน ครอบครัว หลังทานอาหารเย็น หรือระหว่างนั่งรถออกไปเที่ยวในวันเสาร์และอาทิตย์ ยิ่งกว่านั้นลูก ของตนยังเล่นคำและเล่นนิ้วมือของ Cocoon Chant คนเดียวในระหว่างเวลาอยู่ในรถ ตอนคุณพ่อ คุณแม่ขับรถมารับและมาส่งที่สถานรับเลี้ยงดูเด็ก

1.9 ครูอาสาสมัครต้องมีความเข้าใจในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P และ
 คู่มือครู ที่ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้และวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนลงมือจัดการ
 เรียนรู้ ครูอาสาสมัครเห็นพ้องกันว่า วิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก ง่ายและ
 เหมาะสมต่อการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยโดยเด็กได้เรียนการออกเสียงตัวอักษรภาษาอังกฤษทำท่าทาง
 ต่างๆ ทำให้เด็กมีความสุขสนุกสนาน เรียนรู้อย่างมีความหมายถูกต้องและรวดเร็วไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่อง
 (Story Line) ที่ครูเล่าให้เด็กฟัง ท่าทางที่เด็กทำ ตัวอย่างคำต่างๆที่ใช้เสียงนี้ ซึ่งเป็นการนำสิ่งต่างๆ
 ในชีวิตประจำวัน และสิ่งที่อยู่รอบตัวเด็กมาบูรณาการ จัดการเรียนรู้วิธีการออกเสียง ครูอาสาสมัคร
 สังเกตเห็นว่าในช่วงการจัดการเรียนรู้เด็กมีส่วนร่วมและตั้งใจฟังมากขึ้นกว่าปกติ ชอบทำท่าทาง
 ต่างๆตามครู และจำท่าทางของเสียงในแต่ละตัวอักษรได้อย่างแม่นยำ เช่นถ้าครูทำท่าทางแล้วบอก
 ได้ว่าเป็นเสียงอะไรตัวอย่างเช่น ถ้าครูทำท่างูเลื้อย เด็กจะบอกว่าเป็นเสียง SSSSSSSS ถ้าครูทำ
 ท่าทางประกอบกับการออกเสียงตัวอักษร เด็กสามารถบอกได้ว่าเป็นตัวอักษรอะไรตัวอย่างเช่น ถ้า
 ครูทำท่างูเลื้อยประกอบกับการทำการออกเสียง SSSSSSSS เด็กสามารถบอกได้ว่าเป็นตัวอักษร S

ถ้าครูออกชื่อตัวอักษรเด็กสามารถทำท่าทางและออกเสียงได้ตัวอย่างเช่น ถ้าครูพูดว่า “S” (เอส) เด็กจะทำท่างูเลื้อยและออกเสียง SSSSSSS และถ้าครูพูดคำภาษาอังกฤษ เด็กจะบอกได้ว่าคำนั้นขึ้นต้นด้วยเสียงอะไร ตัวอย่างเช่น ถ้าครูพูดคำว่า Snake, Sun, Sing เด็กจะตอบได้ว่าคำนั้นขึ้นต้นด้วยเสียง SSSSSSS เช่นเดียวกับถ้าครูออกเสียงตัวอักษร เด็กจะบอกคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงนั้นได้จากคำที่เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์ ตัวอย่างเช่น ถ้าครูออกเสียง SSSSSSS เด็กจะบอกคำต่างๆที่ขึ้นต้นด้วยเสียง SSSS ได้เช่น Sit, Sun, Snake, Song และอื่นๆ

1.10 ในชั้นบทพจนานุกรมที่เน้นการสนทนาสัมพันธ์ครอบครัว จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองพบว่าผู้ปกครองได้ใกล้ชิดกับเด็กของตนมากขึ้น การทำกิจกรรมร่วมกันทำให้ผู้ปกครองเป็นฝ่ายที่จะนั่งฟังว่าเด็กพูด อธิบาย หรือกำลังคิดอะไรอยู่ มากกว่าที่จะเป็นคนออกคำสั่ง หรือบอกให้เด็กทำโน่นทำนี่ เด็กพูดและเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเขามากขึ้น เล่าถึงกิจกรรมที่ได้ทำ เล่าถึงเพื่อนและครู สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้ปกครองรู้จักเด็ก รู้จักวิถีชีวิตของเด็กเข้าใจเด็กและได้ตระหนักว่าเด็กกำลังเรียนรู้อะไรบ้าง ซึ่งผู้ปกครองสามารถเข้ามาช่วยเสริมในด้านต่างๆได้

1.11 แบบประเมินพฤติกรรมเด็กที่ผู้ปกครองตอบ ทำให้ผู้ปกครองได้สังเกตเด็กมากขึ้น ผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นว่ารู้จักลูกของตนดีพอแล้ว แต่เมื่อต้องตอบแบบประเมิน ผู้ปกครองบางท่านตอบไม่ได้ส่วนใหญ่เพราะไม่แน่ใจ ดังนั้นการสังเกตเด็กเพื่อตอบแบบประเมินทำให้รู้ถึงเจตคติต่อภาษาอังกฤษได้อย่างแน่ใจและชัดเจนมากขึ้น

1.12 แผนจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P มีทั้งสิ้น 18 แผนที่แตกต่างกันไป แต่ละแผนใช้เวลาจัดการเรียนรู้ประมาณ 3 ชั่วโมงถึง 3 ชั่วโมงครึ่ง ในช่วงระยะเวลานี้ครูได้คำนึงถึงความเหมาะสมและความต้องการของเด็กในวัยนี้ โดยครูได้แบ่งวิธีการจัดการเรียนรู้ออกเป็นช่วงๆในแต่ละช่วง

ระยะเวลาต้องไม่นานเกินไป หรือกิจกรรมต้องไม่ยาวเกินไป จนเด็กเบื่อและขาดสมาธิในการเรียน อีกทั้งระยะเวลาต้องไม่สั้นเกินไป หรือกิจกรรมต้องไม่น้อยไปจนเด็กไม่เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึงเป็นวิจักษณ์ญาณของครูที่ต้องปรับเปลี่ยนในแต่ละครั้ง ให้มีความยืดหยุ่น และเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กในแต่ละกลุ่มและในแต่ละคน ดังนั้นในเวลา 3 ชั่วโมงถึง 3 ชั่วโมงครึ่งนี้เด็กสามารถพักดื่ม น้ำ พักทานอาหารว่าง พักเล่น พักเข้าห้องน้ำ พักดูโทรทัศน์ พักพูดคุยได้ ตามความเหมาะสมเป็นระยะของแต่ละวัน

1.13 สื่อนิทานใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ ที่เด็กชอบฟังมากที่สุดคือ นิทานที่เกี่ยวกับสัตว์ต่างๆเช่น สัตว์ที่อยู่ในฟาร์ม สัตว์น้ำ และสัตว์ที่เลี้ยงไว้ในบ้านเป็นต้น และถ้านิทานที่เป็นเรื่องสัตว์และมีรูปของสัตว์ประกอบอยู่ด้วยและรูปนั้นเป็นแบบ POP-UP เด็กจะชอบและให้ความสนใจกับนิทานเล่มนั้นมาก เด็กมักอยากพูดเกี่ยวกับสัตว์หรือจะมีคำถามเสมอๆ เวลาครูเล่านิทานเรื่องสัตว์ และหนังสือที่เด็กขอยืมกลับบ้านมากที่สุดเป็นหนังสือเกี่ยวกับสัตว์

2. การจัดการเรียนรู้

2.1 ด้านตัวเด็ก

2.1.1 เด็กปฐมวัยไทยใน ลอส แองเจลิส ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มีความมั่นใจในตนเองสูงและกล้าแสดงออก ดังนั้นเป็นการง่ายที่ครูจะทำความคุ้นเคยกับเด็กเหล่านี้ได้เร็ว ผู้วิจัยจึงปรับแผนเวลาจากการดำเนินวิจัยจากที่ต้องทำความคุ้นเคยกับเด็ก 2 ครั้งมาเป็นครั้งเดียว เพราะเมื่อเด็กเกิดความคุ้นเคยในครั้งแรกที่เจอกับผู้วิจัย เด็กมีความต้องการทำกิจกรรมในครั้งที่ 2 แล้ว โดยการถามว่า “ครั้งหน้าเราจะทำอะไรกัน” ดังนั้นในการทดลองเผยแพร่ แผนดำเนินการวิจัยจึงเปลี่ยนจากการทำความคุ้นเคย 2 ครั้งมาเป็น 1 ครั้ง

2.1.2 เด็กปฐมวัยไทยใน ลอส แองเจลิส มีจำนวนน้อยและส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่รวมกันเป็นหลักแหล่ง เช่น ในลอสแอนเจลิสไม่มี Daycare หรือโรงเรียนอนุบาลที่เป็นของคนไทยอยู่เลย ดังนั้นประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มาจากศูนย์พัฒนาชุมชน

2.1.3 อายุของประชากรและเด็กกลุ่มตัวอย่างซึ่งหนแรกกำหนดไว้ที่ ชาย หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ปี ที่ยังไม่ได้เข้าเรียนอนุบาลในระดับ Preschool หรือ Kindergarten และไม่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษหรือ มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย อีกทั้งภาษาไทยใช้เป็นภาษาหลักที่บ้าน ด้วยเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ เด็กอายุ 5–6 ปี ส่วนใหญ่เริ่มเข้าเรียนอนุบาลของรัฐบาลและเอกชนแล้ว บ้างก็เข้าเรียนเต็มวัน บ้างก็แค่ครึ่งวัน 3–4 ชั่วโมง บ้างก็ไปโรงเรียน 1 วันต่อสัปดาห์ บ้างก็ 2, 3, 4, 5 วันต่อสัปดาห์ ดังนั้น เด็กอายุ 5–6 ปีเหล่านี้จึงไม่ได้ถูกคัดเลือกให้เข้าร่วมงานวิจัย และเด็กที่มีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขที่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้ ซึ่งไม่มีหรือมีความสามารถน้อยทางภาษาอังกฤษ มีภาษาไทยเป็นภาษาหลักที่ใช้พูดที่บ้านและไม่เคยเข้าโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีอายุตั้งแต่ 2–5 ปี ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี ไม่ใช่ 5–6 ปี ตามที่กำหนดไว้ตั้งแต่แรก

2.1.4 เด็กมีความกระตือรือร้น มีสมาธิและสนใจอย่างมากในกิจกรรม ใช้เวลานานในการทำกิจกรรม กิจกรรมเหล่านี้คือ การร้องเพลงประกอบท่าทาง การเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อต่างๆ เช่น นิ้วมือ ปากกา เมล็ดถั่ว ซีเรียล (Cereal) การฟังนิทานโดยเฉพาะนิทานที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ เล่นเกมส์การศึกษาและการทำศิลปะ

2.1.5 เด็กรอคอยที่จะทำกิจกรรมและรอคอยครูที่จะมาจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เด็กจะคอยถามผู้เลี้ยงดูเด็กหรือผู้ปกครอง ว่าครูจะมาจัดการเรียนรู้เมื่อไร เด็กจะช่วยกันเก็บของเล่นเข้าที่เมื่อรู้ว่าครูได้มาถึงแล้ว เพื่อที่จะได้เริ่มกิจกรรมกับครูทันที บ่อยครั้งที่เด็กผลัดกันถามว่า “วันนี้ครูเออะไรมา” “วันนี้จะเล่นอะไร” “เอานิทานมาไหม” “จะได้เขียนหนังสือไหม” “ครั้งหน้าทำอย่างนี้อีกมั๊ย” บางครั้งเมื่อคุณพ่อ คุณแม่เด็กมารับกลับบ้าน เด็กบางคนจะขอยุ่ทำกิจกรรมต่อกับเพื่อน และบางคนมีการชักชวนผู้ปกครองอยู่ร่วมทำกิจกรรมด้วยจนเสร็จ

2.1.6 นอกจากเด็กปฐมวัยไทยในนครลอสแอนเจลิส มีความมั่นใจในตนเองสูงแล้ว ลักษณะนิสัยของเด็กเหล่านี้ยังมีความแตกต่างกับเด็กปฐมวัยในประเทศไทยโดยสิ้นเชิง เด็กปฐมวัยไทยในลอสแอนเจลิส กล้าแสดงออก กล้าซักถาม สนทนาและไม่อยู่เฉย ไม่ค่อยเชื่อฟังและไม่กลัวครู มีความคิดเป็นของตัวเอง อิสระ ชอบเล่นมากกว่านั่งเรียน ลักษณะนิสัยเฉพาะเหล่านี้ส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กอย่างมากทั้งในเชิงบวกและลบ

2.1.7 ในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก สังเกตเห็นว่าถ้าคำศัพท์นั้นเป็นคำที่เด็กรู้มาก่อนและบอกได้ว่าคำนั้นเรียกว่าอย่างไรในภาษาไทย การรับรู้ภาษาอังกฤษและการเปลี่ยนการใช้คำเหล่านั้นจากภาษาไทยมาเป็นภาษาอังกฤษใช้เวลามากกว่าการที่เด็กได้รับรู้ภาษาอังกฤษโดยไม่รู้ว่าคำนั้นเรียกว่าอย่างไรในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น ในการจัดการเรียนรู้ครูบอกนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษว่าให้วาดรูปลงกระดาษและระบายสี “Plase draw a picture on the paper and color it with crayon” ถ้าเด็กคนนั้นรู้จักคำว่า กระดาษเป็นภาษาไทยแล้วแต่ไม่รู้จักคำว่า สีเทียน เด็กจะพูดกับครูว่าขอกระดาษ และขอเครยอน (Crayon) เพราะเด็กจะคุ้นเคยกับคำว่า กระดาษมากกว่า เปเปอร์ (Paper) และกับคำว่า เครยอน (Crayon) มากกว่าสีเทียน ดังนั้นถ้าเด็กเกิดความคุ้นเคยกับภาษานั้นการเรียนรู้ทางด้านภาษาก็จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

2.1.8 อายุของเด็กเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเผยแพร่ 1 และกลุ่มเผยแพร่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุประมาณ 3 ถึง 5 ปี เด็กอายุ 3 ปี 4 ปี และ 5 ปี มีการพัฒนาและการเรียนรู้ทางด้านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันเช่น

การทำแบบทดสอบความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ในส่วนของการทดสอบการพูดต่อเนื่อง เด็กอายุ 5 ปีส่วนใหญ่สามารถพูดประโยคได้ยาวตามผู้ดำเนินการทดสอบได้ ถ้าข้อไหนเป็นคำถามยาวที่เด็กต้องพูดตามคำถามนั้น เด็กจะเข้าใจว่าต้องการพูดประโยคคำถามตามผู้ดำเนินการทดสอบซึ่งไม่ใช่การตอบคำถาม ในช่วงแรกเด็กกว่าครึ่งของเด็กอายุ 5 ปีจะตอบคำถามแทนพูดตาม แต่เมื่อผู้ดำเนินการทดสอบ พูดว่า “ Please repeat after me” เด็กก็จะพูดตามประโยคคำถามได้ ซึ่งแตกต่างกับเด็กอายุ 3 ปี และ 4 ปี ที่ดำเนินการทดสอบด้วยวิธีการและกระบวนการเดียวกัน เด็กอายุ 4 ปีเป็นส่วนน้อยที่สามารถพูดตามประโยคคำถามที่ผู้ดำเนินการทดสอบถามได้ บางคนตอบประโยคคำถามนั้น บางคนพยายามพูดตามประโยคคำถาม แต่ถ้าเป็นประโยคที่ยาวเด็กสามารถพูดตามได้แค่ครึ่งเดียวเป็นส่วนใหญ่ เด็กอายุ 3 ปีไม่สามารถพูดตามประโยคคำถามที่ยาวได้เลยเด็กเข้าใจประโยคคำถามยาวบางข้อ และตอบโดยการพยักหน้า หรือส่ายหัวแทนที่จะพูดตอบ

คำศัพท์ของเด็กในแต่ละช่วงอายุมีความแตกต่างกัน เด็กยิ่งเล็กคำศัพท์ก็ยิ่งน้อยแต่สามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว แต่ถ้าเด็กยังไม่มีโอกาสรู้คำศัพท์นั้นเป็นภาษาไทยมากเท่าไร แต่เข้าใจว่าสิ่งนั้นคืออะไร การสอนคำศัพท์คำนั้นเป็นภาษาอังกฤษจะทำให้เด็กการเรียนรู้ทางด้านภาษาอังกฤษและสามารถพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นได้เร็วขึ้น อีกทั้งถ้าสิ่งแวดล้อมและบุคคลรอบตัวคอยสนับสนุน เปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกพูดฝึกฟังมากเท่าไร สิ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น ในส่วนของเด็กอายุ 5 ปีที่น่าจะรู้คำศัพท์มากกว่าเด็กอายุ 3 ปีหรือ 4 ปีเพราะอายุมากกว่าแต่ความสามารถทางภาษาอังกฤษก็ยังสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็วเช่นกัน ถ้ามีสิ่งแวดล้อมและบุคคลรอบตัวคอยสนับสนุน ได้โอกาสในการฝึกภาษาอังกฤษ เด็กกลุ่มนี้จะสามารถพัฒนาภาษาอังกฤษได้รวดเร็วเช่นกัน

2.2 ด้านตัวครู

2.2.1 ครูมีความกังวลอย่างมากในการใช้คู่มือครู โดยเฉพาะช่วงสัปดาห์แรกของการทดลองในชั้นทักทาย (Greeting) ครูเข้าใจว่าประโยคคำถามหรือประโยคคำพูดต่างๆ ที่ใช้กับเด็กจะต้องเป็นไปตามนั้น เช่นเดียวกับประโยคคำตอบของเด็ก ผู้วิจัยจึงต้องทำความเข้าใจกับครูว่า ประโยคคำถาม คำตอบหรือประโยคบอกเล่าเหล่านี้เป็นเพียงแค่วิธีอย่างสำหรับครูสามารถนำมาใช้ เวลาครูนึกไม่ออกว่าจะพูดคุยหรือถามอะไรเด็กเพื่อให้สอดคล้องกับบทเรียนนั้นๆ ในส่วนของเด็ก ประโยคคำถาม คำตอบ หรือบอกเล่าก็เช่นกัน เป็นแค่เพียงตัวอย่าง ว่าเด็กพูดอย่างนี้ ถามอย่างนี้ ครูจะตอบยอชมทบทวนแห่งการเรียนรู้ได้อย่างไร ดังนั้นถ้าครูที่มีความคุ้นเคยกับบทเรียน มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนรู้ มีความเป็นมืออาชีพ สามารถปรับเปลี่ยนตัวอย่างคำพูด คำถาม คำตอบภาษาอังกฤษ หรือแม้กระทั่งใช้ภาษาของตัวเองโดยไม่ยึดติดกับตัวอย่างในคู่มือครูก็ได้เช่นกัน และการที่เด็กไม่ตอบหรือตอบไม่ตรงคำถามของครู ครูจำเป็นต้องนึกถึง อายุ พัฒนาการและระดับความสามารถทางด้านภาษาของเด็กในแต่ละคนว่า อยู่ในขั้นไหน พูดได้เป็นคำๆหรือไม่ สามารถตอบได้เป็นประโยคได้มากได้น้อย หรือแม้กระทั่งยังไม่สามารถตอบเป็นภาษาอังกฤษได้เลย ดังนั้นภาษาของครูที่ใช้กับกลุ่มเด็ก ครูจะต้องปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับกลุ่มหรือเด็กแต่ละคน

2.2.2 ครูอาสาสมัครที่เป็นครูสองภาษา (Volunteer Bilingual Teachers) เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ครูอาสาสมัครต้องมีคุณสมบัติคือ สามารถฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้ดีทั้งสองภาษา ซึ่งประเมินจากการสัมภาษณ์โดยผู้วิจัย มีประสบการณ์การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กมาก่อนอย่างน้อย 1 ปี และมีความเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นสำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในนครลอสแอนเจลิส ครูสองภาษาเหล่านี้ได้มาจากการประชาสัมพันธ์หลากหลายที่ เช่น จากการโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ จากคนที่รู้จัก จากการแนะนำ และจากคุณครูที่จัดการเรียนรู้ตามโรงเรียนสอนพิเศษของคนไทย ซึ่งตอนแรกคัดเลือกได้มาจำนวนทั้งสิ้น 4 คน แต่เลือกนำมาจัดการเรียนรู้ 3 คน ซึ่งมีประสบการณ์ดังนี้

คนที่ 1 ครูเจฟ (Jeff) อายุ 36 ปีเติบโตและเรียนที่สหรัฐอเมริกามากกว่า 20 ปี มีประสบการณ์การจัดการเรียนรู้อยู่ที่โรงเรียนสอนพิเศษ Quick Tutor มา 6 ปี จัดการเรียนรู้สำหรับเด็กประถมศึกษา 1 ถึงมัธยมปลาย รวมทั้งรับสอนภาษาอังกฤษให้คนไทยที่เป็นผู้ใหญ่ด้วย

คนที่ 2 ครูอัญชลีหรือ แอชลีย์ (Ashley) อายุ 20 ปีเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน เกิดและเรียนระดับประถมที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ย้ายมาเมืองไทยและเรียนจบการศึกษาปริญญาตรีแล้วย้ายกลับไปสหรัฐอเมริกาอีกครั้ง มีประสบการณ์เลี้ยงดูและจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กเล็กมาเป็นเวลา 1 ปี

คนที่ 3 ครูแนน (Nan) อายุ 19 ปีเติบโตและกำลังเรียนระดับมหาวิทยาลัยที่สหรัฐอเมริกา อยู่ที่สหรัฐอเมริกาประมาณ 6 ปี มีประสบการณ์จัดการเรียนรู้สำหรับเด็กประถมศึกษา 1 ถึงมัธยมต้น มาเป็นเวลา 2 ปี รับสอนพิเศษเด็กไทยทั่วไป

a. ครูให้ความคิดเห็นว่า คู่มือครูอ่านและเข้าใจง่ายเพราะเป็นคู่มือภาษาอังกฤษที่ครูอ่านแล้วจัดการเรียนรู้ได้เลย ไม่ต้องนำภาษาไทยมาแปลเป็นภาษาอังกฤษ อีกทั้งครูต้องจัดการเรียนรู้เป็นภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก ดังนั้นความชัดเจนในคู่มือครูเขียนเป็นภาษาอังกฤษจะเข้าใจง่ายกว่า นอกจากนี้ภาษาอังกฤษที่ใช้เขียน แผนการเรียนรู้เป็นภาษาที่ง่ายต่อความเข้าใจสามารถ นำไปปฏิบัติได้เป็นขั้นตอน

b. แผนการจัดการเรียนรู้ในคู่มือครูมีความละเอียด แต่เมื่อนำไปจัดการเรียนรู้จริงครูมักลืมนขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ เพราะเนื้อหาในคู่มือครูอาจมากและมีรายละเอียดที่ต้องปฏิบัติตามมากเกินไป ครูจำเป็นต้องอ่านคู่มือครูให้ละเอียด จดบันทึกไว้ และต้องทำความเข้าใจจากบทเรียนก่อนนำมาจัดการเรียนรู้จึงได้ผลดี ครูเสนอแนะว่า ในแต่ละบทเรียนควรจัดทำหน้าสรุปที่เขียนหัวข้อใหญ่ๆว่าในแต่ละบทต้องจัดการเรียนรู้อะไรบ้าง เพราะครูไม่สามารถที่จะนำคู่มือครูออกมาอ่านให้ละเอียดอีกครั้งในช่วงระหว่างจัดการเรียนรู้ได้ เพราะจะทำให้เด็กขาดความสนใจ และขาดความต่อเนื่องในการเรียน

2.3 ด้านผู้ปกครอง

จากการสัมภาษณ์พบว่าผู้ปกครองทุกคนมีความสนใจและพึงพอใจสูงในการให้ลูกๆ ของตนมาเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้ปกครองบางคนอยากให้ลูกมาเรียน สาเหตุมีดังนี้

2.3.1 เพื่อเป็นการเตรียมตัวเด็กทางด้านภาษาอังกฤษก่อนเข้าโรงเรียน เพราะเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อชีวิตและอนาคตของเด็ก ถ้าเด็กมีความเข้าใจภาษาอังกฤษก็จะสามารถเข้าใจในสิ่งที่ครูจัดการเรียนรู้ สื่อสารและเข้ากับเพื่อนในห้องได้ มีความสุขกับการเรียน และดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

2.3.2 เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการที่เหมาะสมกับอายุและวุฒิภาวะของเด็ก ถึงแม้ว่าผู้ปกครองบางท่านไม่ได้เห็นความจำเป็นในการที่เด็กต้องเรียนภาษาอังกฤษก่อนเข้าโรงเรียน เพราะมีความคิดว่าเด็กสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเองจากโรงเรียน อย่างเช่นคำพูดที่ว่า “เดี๋ยวเด็กก็ได้เองจากโรงเรียน” จริงอยู่ที่เด็กเรียนรู้ภาษาได้เร็วกว่าผู้ใหญ่ เด็กปรับตัวเข้ากับเพื่อนและสถานการณ์ต่างๆ ได้ง่าย แต่ผู้ใหญ่อาจต้องนึกถึง ความคับข้องที่อยู่ในใจของเด็ก ก่อนที่เด็กจะระบายออกมาเป็นภาษาสื่อสารว่าเด็กได้เกิดความคับข้องใจนั้นๆ ก่อนที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษกับคนรอบข้างได้ และผู้ใหญ่ต้องคอยสังเกตว่าเด็กเกิดความคับข้องใจนั้นหรือไม่ และสิ่งใดที่ทำให้เด็กคับข้องใจ เพราะบางทีเด็กไม่สามารถอธิบายความรู้สึกที่สามารถสื่อสารและโดยส่วนใหญ่ผู้ปกครองมีความเข้าใจว่า “เดี๋ยวเด็กได้เองจากโรงเรียน” ถึงแม้ว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความคิดเช่นนี้ แต่ก็ยังให้เด็กมาทำกิจกรรมกับเพื่อนและมีพัฒนาการด้านต่างๆ มากขึ้น

2.3.3 ผู้ปกครองบางท่านยินยอมให้ลูกเรียน เพียงไม่ยอมให้ลูกอยู่บ้านเฉยๆ หรือเพียงให้ Babysitter เลี้ยง โดยเปิดโทรทัศน์ให้ดูไปวันๆ แต่อยากให้ลูกสนุกและมีพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาจากการทำกิจกรรมกับครูและเพื่อนๆ

2.3.4 “เพื่อไม่อย่าให้ลูกโง่” ผู้ปกครองบางท่านได้กล่าวไว้อย่างนั้น สาเหตุเพราะการที่บางคนย้ายถิ่นฐานไปอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาเพราะอยากให้มีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น เมื่อมีโอกาสไปอยู่ต่างประเทศก็จะทำงานหนักเพื่อเลี้ยงชีพเพื่อครอบครัว บางคนโชคดียังประสบความสำเร็จ บางคนโชคร้ายก็ยังคงต้องดิ้นรนทำงานหนักต่อไป คนที่ยังต้องทำงานหนักอยู่นั้น ส่วนใหญ่จะมีการศึกษาน้อย ฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษไม่ได้หรือได้น้อย เพียงแค่ใช้ภาษาอังกฤษเพียงแค่เพื่อซื้อของหรือใช้เพื่อดำรงชีวิตอยู่ได้ แต่ก็ไม่สามารถจะจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ลูกพูดหรือสอนการบ้านลูกได้ อีกทั้งยังต้องทำงานหนักและรายได้ก็น้อย ทำให้ไม่สามารถเสียค่าใช้จ่ายหรือไม่ก็เวลารับส่งลูกไปโรงเรียน เพราะส่วนใหญ่ทำงานทั้งวัน หรือเวลาทำงาน ไม่ตรงกับเวลารับส่งจากโรงเรียน ด้วยสาเหตุที่กล่าวข้างต้น มีความจำเป็นที่ผู้ปกครองเหล่านี้ ต้องนำเด็กไปฝากเลี้ยงกับผู้เลี้ยงดูเด็กคนไทยที่อาศัยอยู่ใกล้กับที่พักของตนเอง เพื่อความสะดวกในเรื่องเวลารับส่ง ความจำกัดในด้านทรัพย์สิน อีกทั้งปัญหาทางด้านภาษาสื่อสาร ผู้ปกครองที่นำลูกฝากเลี้ยงไว้กับผู้เลี้ยงดูเด็กของคนไทยยอมรับว่า เพียงเพื่อให้ดูแลและเลี้ยงดูลูกตนเองให้กินอยู่ หลับนอน อย่างปลอดภัยเพียงเท่านั้น ดังนั้นถ้ามีโอกาส ผู้ปกครองเหล่านี้จึงอยากให้ลูกของตนได้เรียนกับครูที่มีประสบการณ์มากกว่านำลูกไปไว้กับผู้เลี้ยงดูเด็กเท่านั้น

แต่ถ้ามีโอกาส ผู้ปกครองเหล่านี้อยากให้ลูกได้เรียนกับครูที่มีประสบการณ์ ได้เรียนรู้และมีการอบรมเลี้ยงดูให้เหมาะสมต่อพัฒนาการของเด็กในด้านต่างๆ สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เพื่อการดำรงชีวิตและใช้ในการเรียน สู้ชีวิตที่ดีขึ้นของเด็ก และเป็นความหวังของผู้ปกครองต่อไปในอนาคต

2.3.5 ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ค่อยตอบแบบสอบถามและไม่นำมาส่งตามกำหนด เช่นของการบ้านจะมีแบบสอบถามผู้ปกครองในเรื่องความเหมาะสมของอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับกิจกรรมที่เด็กและผู้ปกครองทำร่วมกัน วิธีการทำกิจกรรม พัฒนาการหรือจุดประสงค์ที่ต้องการให้เด็กได้ และอื่นๆ ของการบ้านที่จัดทำขึ้นสำหรับแผนการเรียนรู้มีอยู่ทั้งสิ้นจำนวน 18 ฉบับต่อเด็ก 1 คน ทุกครั้งที่ดำเนินการจัดการเรียนรู้ เด็กจะนำของการบ้านกลับบ้าน 1 ฉบับ จุดประสงค์เพื่อให้เด็กทบทวนสิ่งที่เรียนรู้จากโรงเรียนและได้ทำกิจกรรมกับผู้ปกครองเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ปกครอง ในของการบ้านเหล่านี้มีแบบประเมินของการบ้านอยู่ด้วยทุกครั้งหลังจากผู้ปกครองทำกิจกรรมกับเด็ก ผู้ปกครองต้องตอบคำถามในแบบประเมิน แล้วส่งกลับให้ครูในวันที่มีการจัดการเรียนรู้ครั้งต่อไป ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถเก็บแบบประเมินได้ทั้งหมดทุกฉบับ อีกทั้งผู้ปกครองบางท่านก็แค่ตอบแบบประเมินแบบผ่านๆ โดยไม่ได้ส่งรายวันแต่จะประเมินย้อนหลังแล้วนำมาส่งรวมหลายๆ ฉบับ มีผู้ปกครองจำนวนน้อยที่นำแบบประเมินมาส่งทุกฉบับ และตรงตามเวลาที่กำหนด เรื่องนี้ได้สอบถามไปยังผู้ปกครองซึ่งสรุปได้ดังนี้คือ

เวลาเพื่อทำกิจกรรมในของการบ้านและตอบแบบสอบถามไม่เหมาะสมกับเวลาของผู้ปกครอง ซึ่งบางครั้งผู้ปกครองเหนื่อยมาจากทำงานนอกบ้าน บางครั้งไปรับเด็กกลับบ้านเวลา 4-5 โมง ซึ่งเด็กก็กลับแล้ว ส่วนในตอนเช้าก็รีบตื่นไปทำงานและส่งลูกให้กับผู้เลี้ยงดูเด็ก ทำให้บาง

ช่วงในตอนเช้าไม่สามารถนั่งทำกิจกรรมกับเด็กได้ เป็นสาเหตุที่ไม่ได้ตอบแบบสอบถามและไม่ส่งของการบ้าน

ผู้ปกครองไม่มีความมั่นใจในการตอบแบบสอบถาม เนื่องจากผู้ปกครองที่เป็นผู้เลี้ยงดูหลัก บางท่านไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้คล่อง บ้างคิดว่าการตอบแบบสอบถามเป็นการยาก เป็นเชิงวิชาการ ดังนั้นจึงรอให้ คนอื่นในบ้านตอบให้

จำนวนของการบ้านมากเกินไปโดยเฉลี่ยทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ เด็กจะมีของการบ้านกลับบ้านทุกวัน ดังนั้นผู้ปกครองบางท่านเลยไม่ค่อยได้ให้ความสำคัญ ละเลยการตอบแบบสอบถาม และส่งกลับให้ครู ถึงแม้ว่าผู้ปกครองบางท่านจะทำกิจกรรมในของการบ้านกับเด็กทุกวันก็ตาม

2.3.6 ผู้ปกครองมีความมั่นใจในตัวครูสูงและมีความรู้สึกขอบคุณครูอาสาสมัคร ที่สละเวลามาจัดการเรียนรู้ให้แก่ลูกของตน เหตุหนึ่งมาจากการที่หนังสือพิมพ์ไทยในลอสแอนเจลิสได้เขียนข่าวถึงการเชิญชวนเด็กเพื่อเข้าร่วมโครงการวิจัยการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง รวมถึงได้แนะนำประวัติของผู้วิจัย ทำให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความเชื่อถือในคณะครูว่าสามารถทำให้เด็กเกิดความสามารถทางภาษาอังกฤษและเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษได้

2.3.7 ผู้ปกครองสังเกตเห็นว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษและเจตคติต่อภาษาอังกฤษของเด็กดีขึ้น จากพฤติกรรมของเด็กเวลาอยู่กับผู้ปกครอง จากการที่เด็กร้องเพลงใหม่ๆให้ผู้ปกครองฟัง ร้องและแสดงท่าทางประกอบเพลงเวลาอยู่ในรถหรือเวลาผู้ปกครองปล่อยให้เล่นอิสระ มีความต้องการขีดเขียนและอยากให้ผู้ใหญ่จับมือเขียนเป็นตัวอักษรมากขึ้น อยากให้ผู้ปกครองยืมหนังสือนิทานของครูมาอ่านที่บ้าน เป็นต้น

2.4 ด้านองค์กรและหน่วยงานต่างๆ

2.4.1 จากการที่ได้มีการจัดการเรียนรู้แบบ 6P การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในนครลอสแอนเจลิส ทางสมาคมและศูนย์การช่วยเหลือต่างๆของไทยในสหรัฐอเมริกาเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีประโยชน์และจำเป็นต่อคนไทยในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างมากดังนั้นหน่วยงานของไทยจึงเสนอแนะให้ผู้วิจัยขอทุนและงบประมาณจากภาครัฐบาลไทยและภาครัฐบาลอเมริกันผ่านทางสมาคมและศูนย์ต่างๆจัดเผยแพร่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ให้เกิดขึ้นในนครลอสแอนเจลิส และเมืองต่างๆที่มีชุมชนไทยอาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างต่อเนื่อง เพื่อประโยชน์สูงสุดต่อเด็กไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

2.4.2 ทางศูนย์พัฒนาสุขภาพชุมชนในนครลอสแอนเจลิสมีความประสงค์ที่จะช่วยเหลือในการดำเนินการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่จะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ให้แก่เด็กปฐมวัยไทยในนครลอสแอนเจลิส โดยเฉพาะกับกลุ่มที่ผู้ปกครองมีรายได้น้อยโดยทางศูนย์พัฒนาสุขภาพชุมชนสามารถขอทุนจากทางรัฐบาลอเมริกันถ้า

ผู้วิจัยมีความจำนงที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P โดยดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบต่อเนื่องให้กับเด็กปฐมวัยไทยในนครลอสแอนเจลิส

2.4.3 หนังสือพิมพ์ของคนไทย ให้การสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยให้การสนับสนุนเขียนข่าวประชาสัมพันธ์โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น เริ่มตั้งแต่ ข่าวประชาสัมพันธ์สะหะหาครูอาสาสมัครร่วมงานวิจัย ประวัติของผู้วิจัย จุดประสงค์ในการทำวิจัย ระยะเวลาในการทำวิจัย รวมทั้งประชาสัมพันธ์เห็นถึงประโยชน์ต่ออนาคตของลูกหลานไทยในชุมชนไทยประเทศสหรัฐอเมริกา

2.4.4 โรงเรียนวัดไทย ของวัดไทย ณ นครลอสแอนเจลิส และสถานเลี้ยงดูเด็กกำพร ให้การสนับสนุนช่วยเหลือในด้านการจัดหาเด็กปฐมวัยไทยเข้าร่วมงานวิจัย รวมทั้งเอื้อเพื่อจัดหาสถานที่ในการดำเนินการจัดการเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้นทั้ง 2 สถานที่นี้เห็นถึงประโยชน์ที่เด็กปฐมวัยไทยจะได้รับ จึงช่วยประสานงานต่างๆโดยเฉพาะในการแจ้งข่าวต่อผู้ปกครองให้นำเด็กมาร่วมในการจัดการเรียนรู้ครั้งนี้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองไปใช้ ควรมีการเตรียมตัวครู ด้วยการอบรมเชิงปฏิบัติการเป็นเวลาอย่างน้อย 3 วัน เพื่อทำความเข้าใจทฤษฎีแนวคิด องค์ประกอบ กระบวนการ ขั้นตอน แผนการจัดการเรียนรู้ ประเด็นสำคัญของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ให้เข้าใจ และได้ทดลองฝึกปฏิบัติก่อนนำไปใช้จริงในห้องเรียนมีการตอบคำถามและชี้แจงในข้อสงสัยต่างๆ

1.2 ควรมีการเตรียมตัวผู้ปกครองด้วยการอบรมเชิงปฏิบัติการเป็นเวลาอย่างน้อย 1 วันเพื่อทำความเข้าใจทฤษฎี แนวคิด องค์ประกอบ กระบวนการ ขั้นตอน แผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยเฉพาะในส่วนของขั้นตอนทบทวน (Review) ที่อยู่ในชั้นการเรียนรู้ 5 ชั้น ในขั้นตอนนี้ผู้ปกครองต้องร่วมทำกิจกรรมที่กำหนดไว้ในซองการบ้าน (Homework Package) กับเด็ก การอบรมนี้ควรอธิบายคำชี้แจง และตอบคำถามที่ผู้ปกครองมีในการตอบแบบประเมินต่างๆ ตลอดจนควรมีการจัดกลุ่มเครือข่ายเช่น กลุ่มเครือข่ายครูและกลุ่มเครือข่ายผู้ปกครอง เพื่อให้แลกเปลี่ยน เรียนรู้ และช่วยเหลือกันในกลุ่ม

1.3 การประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยจากแบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีจำนวน 2 ฉบับ ซึ่งแบ่งออกเป็นตอบโดยครูและตอบโดยผู้ปกครองซึ่งทั้ง 2 ฉบับ มีคะแนนค่าเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < 0.01$ ถึงแม้ว่าผลที่ออกมาเป็นที่น่าพอใจ แต่ควรมีแบบวัดเจตคติเด็กโดยการที่

เด็กได้ประเมินตนเอง อาจจะทำให้ครูเป็นคนถาม และให้เด็กตอบโดยเลือกระบายสีหรือวงกลมรูปภาพ รูปภาพอาจจะเป็นรูปหน้ายิ้ม รูปหน้าเฉย และรูปหน้าบึ้ง การที่เด็กได้ประเมินตนเองอาจทำให้การประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความแม่นยำและชัดเจนขึ้น

1.4 ควรมีผู้เชี่ยวชาญเช่นครูที่มีประสบการณ์การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ที่มีความเข้าใจและสามารถให้คำแนะนำเวลาจำเป็น ในระหว่างที่ครูอื่นๆมีคำถามระหว่างการดำเนินการจัดการเรียนรู้ได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นอาจเป็นการติดต่อทาง E-mail ก็ได้

1.5 ควรมีการประชุมผู้ปกครองและครูระหว่างการดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพื่อให้ตอบข้อซักถามที่มีเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ แบบประเมิน และมีความเข้าใจที่ตรงกันมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ไปเผยแพร่ในเมืองอื่นๆของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือให้กับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศอื่นๆ

2.2 ควรมีการนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองไปพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เหมาะสมกับแต่ละช่วงอายุปีของเด็ก ตัวอย่างเช่น สำหรับเด็กอายุ 2 ปี ถึง 2 ปี 11 เดือน ควรมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยอายุ 2 ปี ถึง 2 ปี 11 เดือนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เป็นต้น

2.3 ควรมีการนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ไปพัฒนาอย่างต่อเนื่องในระดับช่วงชั้นการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือตั้งแต่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป และในระดับช่วงชั้นมัธยมศึกษาต้นและมัธยมศึกษาปลายตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงปีที่ 6

2.4 ควรมีการทดลองวิจัยนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองไปใช้กับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศอื่นๆ เช่นประเทศอังกฤษ ประเทศฟิลิปปิน ประเทศอินเดีย และประเทศญี่ปุ่น เป็นต้น

2.5 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสนใจของรัฐบาลและขอความร่วมมือจาก รัฐบาลไทยและรัฐบาลต่างประเทศ ในการจัดทำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศนั้นๆ

2.6 ควรมีการนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองไปปรับใช้เพื่อพัฒนาทักษะด้านอื่นๆเช่น ทักษะทางด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์ เป็นต้น

2.7 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีองค์ประกอบของ P จำนวน 6 ตัว คือ P-Pronunciation, P-Program, P-Purpose,

P-Pleasure, P-Parent Involvement, และ P-Professionalism เมื่อนำรูปแบบนี้ไปปรับใช้กับการเรียนรู้ด้านอื่นๆ สามารถปรับเปลี่ยนจาก P-Pronunciation เป็น P-Precision หรือ P-Punctual ที่มีความหมายว่าความแม่นยำที่สามารถนำไปขยายสู่ทักษะทางวิชาการอื่นๆได้ เช่น คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล กมลตระกูล. (2529). **คู่มือโรบินฮู้ด**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เพื่อชีวิต บริษัทวรรณมิตร จำกัด.
- กรมวิชาการ. (2540ก). **โครงการร่วมมือระหว่างกองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการหน่วย ศึกษาพิเศษ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด กาฬสินธุ์ ศึกษากระบวนการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษ : การศึกษาผลการจัดการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 ของสำนักงานการ ประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์**. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2546ข). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กรวิภา สรรพกิจจานง. (2548). **การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบฮาร์ทส ที่มีต่อ ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย**. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กฤษณา ลิกขนาม. (2544, กรกฎาคม - ธันวาคม). ความสำคัญของเจตคติในการเรียน ภาษาต่างประเทศ. **วารสารศรีปทุม**. 3(1) : 7.
- กันยารัตน์ ไฉคำ. (2539). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการ ชั้นเรียนกับวิธีสอนตามคู่มือครู**. วิทยานิพนธ์ปริญญา ศษ.ม. (การมัธยมศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- กานดาวัลย์ คุณานนท์วิทยา. (2543). **การพัฒนาชุดการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์เทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิรดา วุฒยมายกร. (2545). ความสำคัญของเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา. **วารสารแม่โจ้ ปริทัศน์**. ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 มีนาคม – เมษายน 2545.
- จิระภา กัณธิยาภรณ์. (2532). **วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่ส่งผลต่อความพร้อม ทางการเรียนรู้ภาษาไทยและคณิตศาสตร์ของเด็กระดับก่อนประถมศึกษาที่พูด ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชุติมา ชมไพบุลย์. (2541). **พฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษดีเด่นในโรงเรียน มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหา บัณฑิต (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- นภเนตร ธรรมบวร. (2545). **การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เนื่อน้อง สันบุญ. (2541). **ความสามารถของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่นนิทาน**. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา คชภักดี และคณะ. (2545). **การส่งเสริมสุขภาพและพัฒนาการของเด็กโดยการมีส่วนร่วมของครอบครัวและชุมชน**. กรุงเทพฯ: กราฟิกันเอดเวอร์ไทซิง.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2542). **เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยฉบับปรับปรุงครั้งที่ 5**. กรุงเทพฯ: B & B Publishing.
- ปัทมศิริ ชีรานุกษ์. (2539). **การพัฒนาโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยลักษณ์ อัครรัตน์. (2547, เมษายน). การเรียนสองภาษาของเด็กปฐมวัย. **วารสารการศึกษาปฐมวัย**. 8(2) : 15 – 21.
- ปรีชา เถาว์งาม และคณะ. (2548). **เรียนภาษาอังกฤษอย่างตั้งใจต้องพูดให้ได้สักที**. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ชิค ชบา (ประเทศไทย).
- พรชูลี อาชาวำรุง. (2541, กุมภาพันธ์). **การเรียนรู้ภาษาที่สอง**. ผลการวิจัยเอกสารเสนอต่อกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- พัชรี พลาวงศ์. (2548, กรกฎาคม – กันยายน). เทคนิคและวิธีสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ. **วารสารรวมคำแหง**. 22(3) : 28 – 39.
- เพ็ญณี แรอรท และ คณะ. (2543). **รายงานการวิจัยเรื่องการสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2539 – 2542**. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๒. (2542). กรุงเทพฯ: บริษัทนานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด.
- รุ่งนภา วุฒิ. (2543). **ผลของการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้ปริศนาคำทายแบบโปรแกรมเส้นตรง และการใช้ปริศนาคำทายทั่วไปที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย**. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- วนิดา แก้วกุลบุตร. (2547). **ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วาริน น้อยหลุบเลา. (2539). **ผลของการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การมัธยมศึกษา) ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- วุฒิ บัวเหม. (2547, กุมภาพันธ์ – กรกฎาคม). สอนอย่างไรให้เด็กเก่งภาษาอังกฤษ (Initial Techniques in Teaching English as a Second Language). **วารสารวิชาการสถาบันราชภัฏอุดรดิตถ์**. 2(4) : 73 – 78.
- วรวรรณ เหมชะญาติ. (2542, กรกฎาคม – ตุลาคม). เด็กที่รู้สองภาษาในสหัสวรรษใหม่. **วารสารครุศาสตร์**. 25(1) : 28 – 37.
- วิจิตรา เจือจันทร์. (2539). **การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เหมาะสมในเขตการศึกษา 6**. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการวิจัยการศึกษา การศาสนา และวัฒนธรรมเขตการศึกษา 6.
- วิจิตรา วิเศษสมบัติ. (2539). **ความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ความคิดรวบยอดประกอบการสนทนาในกิจกรรมการปั้น**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรรัตน์ ลีไพบูลย์. (2540, กรกฎาคม – กันยายน). ภาษาอังกฤษกับเด็กสอนอย่างไรจึงจะสนุก. **สารพัฒนาหลักสูตร**. 16(130) : 75 – 80.
- ศุภวรรณ หาญสุวรรณ. (2541). **ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การประถมศึกษา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- สมคิด ชนแดง. (2540). **ผลของการจัดประสบการณ์การเล่นเรื่องคำรูปธรรมและการเล่าเรื่องคำรูปธรรมประกอบการวาดภาพที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมพงษ์ จิตระดับ. (2536). **เด็ก 2 วัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรุปผลการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการศึกษา ครั้งที่ 1. (2544, มิถุนายน). **Thailand Education**. 1(1) : 9 – 10.

- สุกัญญา เทียนพิทักษ์กุล. (2543). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์เรื่องโจทย์ปัญหา ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม.** ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุณีย์รัตน์ เนียนเจริญสุข. (2546, มกราคม – มิถุนายน). “แนวคิดและปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สอง.” **วารสารศิลปศาสตร์.** 3 (1) : 123 – 129.
- สุนันtha ศิริวัฒนานนท์. (2544). **กระบวนการส่งเสริมพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กปฐมวัย โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบหัวเรื่องตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์.** ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. (2547). **พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕.** กรุงเทพฯ: พริกหวาน กราฟฟิค.
- ลำอาน หิรัญบุรณะ ; สุไร พงษ์ทองเจริญ ; และประพาศน์ พงษ์ทิประภา. (2528). **รายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาปัญหาของเด็กภาคใต้ในการเรียนภาษาไทยกลาง.** โครงการวิจัย ประจำปีงบประมาณ 2526. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมปอง บุญสมศรี. (2541). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยวิธีร่วมมือกับเรียนรู้ (CIRC) กับการสอน ตามคู่มือครู.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การประถมศึกษา) ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สามารถ เลิศโอกาส. (2539). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ แรงจูงใจ กิจนิสัยในการ เรียนพฤติกรรมกล้าแสดงออกและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตาม แนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษาจังหวัดราชบุรี.** ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรสิทธิ์ เอี่ยมสอาด. (2527). **การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจศัพท์ภาษาไทย ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ระหว่างนักเรียนที่เรียนภาษาไทยเพียงภาษาเดียว กับ นักเรียนที่เรียนทั้งภาษาไทยและภาษาอาหรับ ในโรงเรียนเขตชานเมืองสังกัด กรุงเทพมหานคร.** ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน. ถ่ายเอกสาร.

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535ก). **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2535ข). **การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2519). **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง**. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาควิชาภาษาศาสตร์.
- เสาวนีย์ ศศิวิมล. (2528). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในเขตการศึกษา 7. ปริญญาโท กศ.ม. (การประถมศึกษา)** กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลำอาน หิรัญบุรณะ. (2540 – 2542). **การทดสอบและการประเมินผลทางภาษา**. ทูลอดหนุนการวิจัย คณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ.
- อมร เสือคำ. (2543, ธันวาคม). สอนภาษาอังกฤษอย่างไร ? ให้เด็กเรียนรู้. **วิชาการ**. 3(12) : 76 – 78.
- อุบล เวียงสมุทร. (2538). **ความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือ โดยใช้ภาษากลางควบคู่กับภาษาถิ่นและเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลาง**. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัมพนิดา ผกาวรัตน์. (2539). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเสริมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี**. วิทยานิพนธ์ปริญญา ศษ.ม. (การประถมศึกษา) ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. (2530). **หน่วยที่ 1 – 8**. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- Alborough, J. (1999). **Watch Out! Big Bro's Coming!** London : Walker Books Ltd.
- Andreae, G. (1998). **Rumble in the Jungle**. London : Orchard Books.
- Bejarano, Y. (2002). **My First English Adventure**. Israel : English Adventure Ltd.
- Berk, L. (1994). **Infants and Children Prenatal through Middle Childhood** . Englewood Cliff, NJ: Prentice – Hall.
- Big Yellow Taxi, Inc. (2006). **Write and Wipe Activity Book**. Sydney, Australia : Australian Broadcasting Corporation

- Bredekamp, S. & Copple, C. (1997). ***Developmentally Appropriate Practice in Early Childhood Programs Revised Edition***. The National Association for the Education of young Children. Washington D.C..
- Brewer, J.A. (2001). ***Fourth Edition Introduction to Early Childhood Education Preschool Through Primary Grades***. Needham Heights, MA: Allyn & Bacon.
- Chomsky, N. (1965). ***Aspects of a Theory of Syntax***. Cambridge, MA: MIT Press.
- Claire, E. & Haynes, J. (1994). ***Classroom Teacher's ESL Survival Kit # 1***. Englewood Cliffs, New Jersey: Alemay Press. 6 : 323 – 347.
- Collier, V.P. (1987). "Age and Rate of Acquisition of Second Language for Academic Purposes." ***TESOL Quarterly***. (21) : 617 – 641.
- Cummins & Swain. (1986). ***For a Review: The Foundations of Dual Language Instruction***. United States: Prentice – Hall.
- Dakin, G. (2006). ***Happy Feet The Essential Guide***. United States of America: Warner Bros. Entertainment Inc.
- Davies, G. (2000). ***My Jungle Pop-Up Book***. Australia: Summit Press.
- Deverell, C. (2000). ***Three Little Pigs Pop Up Story Book***. United Kingdom: Robert Frederick Ltd.
- Diekhoff, G. (1992). ***Statistics for the Social and Behavioral Science: Univariate Bivariate, Multivariate***. Dubugue: Wm C. Brown.
- Duignan, P. (2001). Bilingual Education: A Critique. Hoover Essay. Hoover Institute. (online). Available: <http://www-Hoover.stanford.edu/publications/he/22/22d.html,1-3> Retrieved June 18, 2004.
- Edwards, E., Lella, G., & Forman, G. (1994). ***The Hundred Languages of Children: The Reggio Emilia Approach to Early Childhood Education***. Norwood, New Jersey: Ablex Publishing Corporation.
- Ellis, R. (1985). ***Understanding Second Language Acquisition***. Oxford: Oxford University Press.
- Freeman, Y.S., & Freeman, D.E. (1992). ***Whole Language for Second Language Learners***. Portsmouth, NH: Heinemann.
- Goldsack, G. (2005). ***My Grandad is Great***. Australia : Funtastic Ltd.
- Hakuta, K. (1986). ***Mirror of language: The Debate on Bilingualism***. New York: Basic Books.

- Hakuta, K., & Pease — Alvarez, L. (1992). Enriching Our Views of Bilingualism and Bilingual Education. *Educational Researcher*. 21: 4 – 6.
- Hoffman, J. (2003). *Preschool Basics*. Michigan, United States of America: School Zone Publishing Company.
- Howell, D.C. (1992). *Statistical Methods for Psychology Third Edition*. Boston, M.A.: PWS – Kent.
- Kanok, J. (2002, Summer). Translations and Transformations : Thai Texts for Children in the USA – Critical Essay. (online). Available: http://www.findarticles.com/p/articles/mi_m2278/is_2_27/ai_92589728 Retrieved April 30, 2005
- Krashen, S.D. (1987). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Prentice-Hall International.
- Krashen, S.D. (1988). *Second Language Acquisition and Second Language Learning*. Prentice-Hall International.
- Lee, D. (1997, January). “Many Find Labor Office Slow to Act.” *Los AngelesTimes*. January 13, 1997. (online). Available: http://www.migration.ucdavis.edu/mn/more.php?id=1154_0_2_0 Retrieved April 30, 2005.
- (1997, January). “Preying on Vulnerable Newcomers,” *Los AngelesTimes*. January 12, 1997. (online). Available: http://www.migration.ucdavis.edu/mn/more.php?id=1154_0_2_0 Retrieved April 30, 2005.
- Lessow-Hurley, J. (2002). *The Foundations of Dual Language Instruction*. United States: Addison Wesley Longman, Inc.
- Lloyd, S. (2003). *The Phonics Handboook*. 3rd ed. United Kingdom: Jolly Learning Ltd.
- Loop, C. (2002, July 10). Title : NCELA FAQ NO.25 Which Tests are Commonly Used to Determine English and / or Spanish Language Proficiency? OELA's National Clearinghouse for English Language Acquisition : Language Instruction Programs. (online). Available: <http://www.fairtest.org/facts/achieve.html> Retrieved September 19, 2005.
- Lozanov, G. (2005, June 26). Suggestopedia. (online). Available: <http://innovation.im-boot.org/modules.php?name=Content&pa=showpage&pid=113> Retrieved January 10, 2006.

- National Center for Research on Cultural Diversity and Second Language Learning. (1995, October). Fostering Second Language Development in Young Children. (online). Available: <http://www.cal.org/ericcll/digest/ncrcds04.html,1-4>. Retrieved January 18, 2005.
- Page, T (1999). ***Oxford Reading Tree Planning Your Literacy Hour Trunk Stories Stages 1-9***. Oxford: Oxford University Press.
- Palim, J., & Powell, P. (1990). ***Jamboree***. T Walton – On – Thawies Surrey, UK: Thomas Nelson and Sons Ltd.
- Paradis, A. (2006). ***Magnets on the Move School Days***. Quebec, Canada: Phidal Publishing Inc.
- Porter, R.P. (1998). ***Twisted Tongues : The Failure of Bilingual Education***. Washington, DC: Addison Wesley Longman, Inc.
- READ Institute. (1997, February 2). New York University School of Law Symposium. (online). Available: http://www.gwu.edu/~ccps/pop_biling.html,1-12. Retrieved October 17, 2004.
- Rencher, A.C. (2002). ***Methods of Multivariate Analysis 2nd Ed.*** Washington, DC: Wiley Series in Probability and Statistics.
- Rice, M.L., & Wilcox, K.A. (1995). ***Building a Language Focused Curriculum for the Preschool Classroom Volume I: A Foundation for Lifelong Communication***. Baltimore, Maryland: Paul H. Brookes Publishing Co., Inc.
- Rudiger – Harper, J. (2005). The communicative Approach and Its Effect on the Teaching of Oral Skills. (online). Available: <http://www.babylonia-ti.ch/BABY205/rudigen.htm> Retrieved January 10, 2006.
- Shaffer, D.R. (1999). ***Developmental Psychology Childhood and Adolescence Fifth Edititon***. Pacific Grove, CA: Brooks / Cole Publishing Company.
- Steer, D. (2001). ***Snappy Little Farm***. United Kingdom: Templar Publishing, Templar Company Plc.
- Thai Community Development Center. (1994, April). The Thai Community Development Center (Thai CDC). (online). Available: <http://www.thaicdc.org/> Retrieved April 30, 2005.
- The CEEE and the ERIC Clearinghouse on Assessment and Evaluation. (2005) Pre – LAS – English. (online). Available: <http://www.ericae.net/eac/> Retrieved September 19, 2005.

- Thompson, L. (2005). ***Little Quack's Bedtime***. New York, United States of America : Simon & Schuster Books for Young Readers. TPR Bilingual Education. (1998). Total Physical Response. (online). Available: <http://www.positivepractices.com/BilingualEducation/TotalPhysicalResponse%5BTPR.html> Retrieved September 25, 2005.
- Waechter, P. (2005). ***This is Me!*** Great Britain : Hutchinson Books, The Random House Group Ltd.
- Wong Fillmore, L. (1991). When Learning a Second Language Means Losing the First. ***Early Childhood Research Quarterly***

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P

Teacher's Manual

From the Author: I, Piyalak Jamie Akkraratana, wrote this teacher's manual which was to be used for my dissertation, "The Development of 6P English Language Learning Model for Thai Young Children Studying English as a Second Language".

Introduction

World globalization has led a dynamic growing interest in the teaching of English as a Second language to even younger learners than before. English as a Second language has become the "must" learn for many children who wanted to survive successfully in the country that its people do not speak these children's mother language or first language. Proficiency in English is required both as part of the school curriculum and in their daily lives.

This 6P model emphasizes the importance of including Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Parent Involvement, and Professionalism throughout the lesson plans. This 6P model provides the basis for deriving the 5 learning steps which include: Greeting, Introduction, Learning to Know, Conclusion, and Review. Children acquire the English language skills in all the four aspects in language: aural skill, oral skill, reading skill, and writing skill.

The teacher's manual provides how to use the lesson plans to teach and gives various examples as guidelines for teachers to develop their own teaching style in using the lesson. And in order to use the teacher's manual effectively and efficiently, teachers need to understand, familiarize, and know how to work with the followings:

1. Theories underlying the 6P model
2. The structure of the 6P model
3. The Teacher's Manual which includes:
 - 3.1 The Lesson Templates for Learning steps
 - 3.2 The 18 lesson plans
 - 3.3 The Phonological Awareness Handbook

Learning Objectives in English Language Learning Model (6P)

In this English Language Learning Model or 6P Model, all children will receive instruction according to the provided lesson plans. Children will get opportunities to practice their English language skills in writing, listening, reading, and speaking. It will also enable children to communicate skillfully, listen critically, write and speak effectively, and reading

meaningfully. In addition, it will help establish positive attitude toward English. These skills will go up spirally, each level expanding on previous skills and experiences that the children will learned from the lesson plans provided. Major instructional topics and student objectives are based on children development toward better language skills and positive attitude toward English language.

These objectives are representative of basic learning expectation in language and attitude after the children, English as a Second Language Thai Preschoolers, have received the 6P Model. This set of objectives was derived from several sets developed in school districts in the state of Washington, but the expected learning are typical of what is required throughout the United States (for the first grade level). It was then adapted and used specifically to appropriately fit the contents of 6P model.

This reference of objectives is to be used as guidelines by teachers to focus on their teaching instructions in preparing their children to gain better English language skills and to develop better attitude toward English. Teachers need to keep in mind and put into consideration the required language skills, children's language experiences and the age of the children.

Listening Skills

- Listen for enjoyment
- Listen attentively at appropriate times
- Follow oral one, two, or three step directions in sequence
- Practice common directional clue words (e.g., first, last, next, left, and right)
- Listen attentively to paragraphs and stories and can begin to identify important details such as: important details, topics, main ideas, and predicted outcomes
- Identifies correct sequence of events

Speaking Skills

- Speak for enjoyment
- Speak with clarity and appropriate voice control
- Stay focus on a topic
- Begin to answer some questions in complete sentences
- Participate in show-and-tell / group discussion

Reading Skills

- Read for enjoyment
- Begin to read for information

- Begin to use alphabetical order
- Categorizes words and ideas into similar group
- Spells words at preschool level
- Begin to learn weekly list of words
- Begin to use spelling words in sentences
- Begin to apply spelling generalization (rule)
- Begin to know, understand, and apply decoding skills which include:
 - A. Distinguishes alphabetical letter forms
 - Begin to recognize similarities and differences between upper and lowercase letter
 - Begin to identify upper and lowercase letters by name
 - Begin to recognize vowels and consonants
 - B. Distinguish letter-sound association
 - C. Distinguish beginning sounds and letters
 - D. Distinguish ending sounds and letters
 - E. Begin to substitute initial and final consonants
 - F. Discriminates short and long vowel sounds
 - G. Use picture clues to decode unfamiliar words
 - H. Begin to use sentence context to decode unfamiliar words
 - I. Begin to recognize letter blends (clusters) in initial and final position.
 - J. Distinguish digraphs in initial and final position (sh, ch, th, ck, kn, and wh)
 - K. Recognize the addition of s, ing, ed, or, and er to base (root) words

Writing Skills

- Write for enjoyment
- Begin to form manuscript letters correctly
- Begin to demonstrate proper size, spacing, and appropriate speed
- Begin to demonstrate neatness in printing
- Understand that writing is a process that involves several steps: prewriting, writing, revision, and presenting
- Begin to write for a specific purpose and audience
- Begin to write complete sentences
- Begin to use editing skills

- Recognize a sentence as expressing a complete thought
- Begin to develop skill in using nouns, adjectives, and verbs
- Begin to use capital letters for first word in a sentence, / used as a pronoun, and proper nouns
- Begin to use correct punctuation at the end of a statement or question
- Begin to recognize correct verb tense
- Begin to recognize correct subject and verb agreement
- Spells words at preschool level
- Begin to learn weekly list of words
- Begin to use spelling words in sentences
- Begin to apply spelling generalization (rules)

*Note: the word “begin” here to younger children can mean “familiarize”.

Lesson Template for Learning Steps

Developing linguistic competence in aural, oral, reading, and writing skills with affective domain (pleasure) in learning English are integral parts of the lesson plans and crucial for successful language learning among young learners in the 6P model. In this 6P model, there are 5 learning steps which include: Greeting, Introduction, Learning to Know, Pronunciation, Conclusion and Review. Within these learning steps, there is a template which lays out the structure of every lesson in the lesson plans. The template should be use as routines and applied in every lesson to actively make sense of new language from familiar experience.

Template for Five Learning Steps

I. Greeting (approximately 15 minutes)

- Greeting with teacher and friends
- Talking about important current events and news
- Discussing children' interests, asking and answering children' questions
- Reviewing homework or concepts that were taught in previous lessons
- Practicing language structures and functions from the new and previous lessons

II. Introduction (approximately 15-30 minutes)

- Introducing the lesson with songs, actions, games, rhymes, flashcards, pictures, short story books, materials, and etc.
- Listening, following, or imitating the teacher's actions and words
- Relating the topic of the lesson to children' daily lives

III. Learning to Know (approximately 45 minutes-1 □ hour)

- Discussing the topic of the lesson and new teaching points in all focus aspects
- Presenting, questioning, and asking about new teaching points using stories, pictures, activities, and etc.
- Demonstrating and presenting the materials and activities
- Observing and following the procedures in doing or making the activities
- Talking while doing activities with teacher and friends

Pronunciation (approximately 15 minutes-30 minutes)

- Sounding out and repeating the phonemes of the starting sounds of the focused vocabulary
- Observing writing of the starting letters of the focused vocabulary
- Forming letters (writing) and pointing out the phonetic sounds of the starting sounds of the focus vocabulary through various activities
- Practicing phonological awareness skill

IV. Conclusion (approximately 15 minutes)

- Discussing of what was learned in the lesson through activities and games
- Showing the finished products with teacher and friends
- Explaining the learning procedure, the process of making products through activities

V. Review (approximately at least 30 minutes)

- Reviewing what was learned in the lesson through doing activities, songs, games, and etc. from the homework package
- Doing the activities in the homework package with the participating parents
- Talking, explaining and discussing what was learned in the class with their parents

- Parents facilitating the children' needs
- Expressing and sharing ideas and making decision with parents
- Sharing the finished products with teacher and friends in class

Approximate time used for each lesson should be at least 2 hours and 15 minutes to 3 hours and 30 minutes. This depends on the age appropriateness of the children and their interest in each activity, if the children want to do the activity by themselves, teachers and parents should facilitate and support. For example, some children might want to take time cutting, pasting, coloring, writing, and etc. through the process of doing the activity.

Note that the activities in the lesson plans should provide the opportunities which students can succeed either by themselves, through the help of their peers or adults. And when the second language creates frustration, teachers or adults should provide support through visuals aids and the child's first language when necessary.

Lesson 1 Counting Things

Objectives:

1. Children learn the concept of counting numbers and can say numbers from 1 to 5.
2. Children recognize and aware that each number symbols from 1 to 5 has meaning.
3. Children have opportunities to talk with others. For example, greet others by saying hello, tell teacher and friends their names, talk about other people's names.

Focused words:

One, two, three, four, five

Incidental words:

Paint brushes, pencils, books, papers, erasers, crayons, number cards, monkey's parts: eyes, ears, mouth, nose, tail, body, glue

Materials:

"Five Little Monkeys" book, "Five Little Monkeys" song and tape, paint brushes, 5 different things in the classroom: 5 pencils, 5 books, 5 papers, 5 erasers, 5 crayons, number cards, pencils, cut out of the monkey's body parts: eyes, ears, mouth, nose, tail and body, sandbox, stickers, glue

Preparation:

Teacher sets up 5 things in the classroom: 5 pencils, 5 books, 5 papers, 5 erasers, 5 crayons, a set of number cards (1,2,3,4,5) and a set of monkey's parts: eyes, ears, mouth, nose, tail, and body for every child

Purposes:

Aural skill – listen to the words in Five Little Monkeys' finger play and listen to the teacher saying numbers 1 to 5

Oral skill – repeat numbers 1 to 5 after the teacher, count the materials (5 things) in the class with friends, greet others by saying "hello", tell teacher and friends their names, talk about other people's names using his name is or her name is

Reading skill – practice reading and recognizing the numbers' symbols (1, 2, 3, 4, 5)

Writing skill – practice writing numbers' symbols 1 to 5 in the air by using paintbrush

Pleasure – enjoy listening and reading "Five Little Monkeys" book with their teacher and friends, doing "Five Little Monkeys" fingers play, making five little monkeys, and identifying numbers' symbols

Literature: "Five Little Monkeys" book;

"What is Your Name?" Written by: Kaywalin Guytong (เกวลิ้น กายทอง)

Illustrated by: Suthat Palama (สุทธิพันธ์ ปาละมะ)

Songs or Chants with Actions: “Five Little Monkeys” song;

“Hi! I’m Jamie” song

Rearranged by: Jamie Piyalak Akkraratna

(Sung to the Tune “Where is Thumbkin?”)

Five Little Monkeys Jumping on the Bed

Five little monkeys jumping on the bed (action: put one palm face out on top of the other palm, and then move the upper palm in up and down motion),

One fell off and bumped his head (action: show pointing finger falling off and tapping a fist on the head)

Mama called the doctor and the doctor said, (action: use thumb and pinky in one hand to make a telephone and place it beside one’s ear, turn it in a round motion and act if Mama is talking on the telephone)

“No more monkeys jumping on the bed!” (action: use pointing finger in one hand move from left to right)

*Teacher and children continue doing the finger play from five monkeys and decrease the number by one (5, 4, 3, 2, 1) until the finger play gets to the last monkey.

Hi! I’m Jamie

A: Hi! I am Jamie. I am Jamie.

(action: Person A put out a right hand and shakes hand with person B)

I’m a girl. I’m a girl.

(action: Point both thumbs to herself/himself)

B: Hi! I am Tom. I am Tom.

(action: Person B put out a right hand and shake hand with person A)

I’m a boy. I’m a boy.

(action: Point both thumbs to herself/himself)

*Other children’s names can replace Jamie and Tom. If it’s a girl’s name, she has to say I am a girl. Likewise if it’s a boy’s name, he has to say I am a boy.

Learning steps:**Greeting: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)**

Teacher starts the session by using words and sentences to greet, talks about important current events and news, or important things that happened, discusses children's interests, asks and answers children's questions. Example of some questions and discussion topics for this counting things lesson are the following:

Teacher says hello to children and expects the children to say hello back. Teacher goes around the class, says hello and greets each child with a handshake. The child says hello and gives a handshake back.

(teacher) - Hello.

(child) - Hello.

Teacher introduces herself/himself to children and asks children for their names. Each child answers by telling his/her name to the teacher.

(teacher) - My name is teacher ...*Jamie*..... (teacher's name)

- What is your name?

(child) - My name is ...*Angie*..... (child's name)

Teacher asks for some volunteers to come in front of the class. The volunteers go around the class and ask for their friends' names. The children tell the volunteers their names in complete sentences.

(volunteers) - What is your name?

(child) - My name is ...*Sam*..... (child's name)

Teacher says that now is the time to play name guessing game. Teacher goes around the classroom pointing to a child and asks the class: "What is his/her name?" Teacher explains and emphasizes the difference between using his or her in question and answer. The class answers by saying each friend's name with the correct usage of his or her in complete sentences.

(teacher) - What is his name? (If it is a boy)

- What is her name? (If it is a girl)

(child) - His name is ...*Peter*..... (If it is a boy, use that boy's name)

- Her name is ...*Angie*..... (If it is a girl, use that girl's name)

Introduction: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. First, teacher shows Five Little Monkeys' finger play while saying the words in the finger play to the children one time. Children listen to the teacher.
2. Second, children listen to the words in the fingers play and try to follow the action that the teacher is doing in the fingers play.
3. Third, children try to say the words and follow the teacher when doing finger play.
4. Fourth, teacher turns on the tape "Five Little Monkeys" and encourages children to say the words while they are doing "Five Little Monkeys" fingers play along with the tape.

Learning to Know: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher shows children the process of writing numbers 1 to 5 correctly on the board.
2. Children practice writing these numbers 1 to 5 by using their pointing fingers to writing these numbers on the air.
3. Teacher hands out a set of number cards contains numbers 1 to 5 to every child, the children use their pointing fingers to practice writing by tracing numbers 1 to 5 on the card.
4. Teacher chooses a number from numbers 1 to 5 and asks the children to hold up the number cards according to number that she/he says. Teacher does this a few times.
5. Children practice writing numbers 1 to 5 in the sand box. (If they don't remember how to write these numbers, they can refer back to their set of number cards).
6. Teacher brings out 5 things that she had prepared: 5 pencils, 5 books, 5 papers, 5 erasers, and 5 crayons. Children count these things together with the teacher a couple of times then count with their friends for a few times.
7. Children are place into group of five. Each group finds 5 of the same things in the classroom. For example, 5 books, 5 erasers, 5 tables, and etc. Each group writes numbers 1 to 5 on the stickers and places each number sticker on the 5 things that they have found. For example, if one group finds 5 pencils, they would place number 1 sticker on first pencil, number 2 on the second, number 3, 4, and 5 accordingly.
8. Teacher shows the "Five Little Monkeys" book to children and explains the pre-reading skills or the emergent literacy purpose of the book. For example, the book is open from left to right. English letters are read from left to right, the front cover, the title, the author, the illustrator, and etc.
9. Teacher reads "Five Little Monkeys" book to children with the finger pointing at each words when reading. Teacher takes time to explain the pictures in the book. Teacher encourages the children to think about and guess at the story on what happens in the book.

10. Children hold up 5 fingers in the beginning of the book and decrease by one according to the story until the last monkey is gone.

Pronunciation: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher writes the following on the board:

- 1 one little monkey o_e = o_e, o_e, o_e one (*alternative spellings of vowels*)
- 2 two little monkey tw = tw, tw, tw, two (*initial consonant blends*)
- 3 three little monkey thr = th...rrrrrr three (*initial consonant blends*)
- 4 four little monkey f = ffffff, ffffff, fffff four
- 5 five little monkey f = ffffff, ffffff, fffff five

2. Teacher explains what a word is and what the first letter in that word is. For example, the word is one, the starting letter is o.

3. Children identify the starting letter of the remaining words by underlining them

4. Children try to find the words that have the same starting letters and find one word that doesn't have the same starting letter as the others.

5. Children say and teacher try to repeat the phonetic sound of the starting letters of each word. Teacher points out the 2 pairs with the same starting letters, *t* (two and three) and *f* (four and five). Teacher explains that *t* has the phonetic sound of *tttttt* and *f* has the phonetic sound of *ffffff* in English. Children repeat these sounds after the teacher.

T	<i>tw, tw, tw</i>	<i>two (initial consonant blends)</i>
F	<i>ffffff, fffff, fffff</i>	<i>four</i>
F	<i>ffffff, fffff, fffff</i>	<i>five</i>

6. Teacher points out that the writing for number 3 is three which has t on the first letter but h follows the t, then it becomes *th* which has the phonetic sound *thr*. It is very similar to *tttttt* but when pronounce the *th* sound, the tongue comes out and touches lightly to the front teeth. Teacher asks the children to look at her mouth while she is making *th* sound.

Thr	<i>th...rrrrrr (initial consonant blends)</i>	<i>three (initial consonant blends)</i>
-----	---	---

Conclusion: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Children are place into group of 3.
2. Teacher gives 5 things to each group.
3. Children pick and hold up one thing at a time, try to say the number of things that were given out. Children can give out command and let other children follow. For example, Please put 3 pencils on the table. This is to check and see if the children recognize and remember the name of the numbers, and if they can count.
4. Children try to write number 1 to 5 on the board by looking at the teacher's writing. Teacher asks children to see if they can say the name of the number by themselves.
5. Children try to say the phonetic sounds of the letter by themselves or say it after the teacher..
6. Teacher encourages children to say and use number words 1 to 5 when they are talking to their friends.

Review: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional, Parent Involvement)

1. Homework package contains activities for each child and the parents to listen to the tape (Five Little Monkeys), make 5 little monkeys, and write numbers on each of the five monkeys together according to the instructions.
2. After turning on the tape, children show their parents the learned Five Little Monkey's finger play from school while listening to the tape. Then children teach their parents to do the fingers play.
3. Children listen to the tape as many times as necessary until they can sing along or do actions for the fingers play.
4. The homework package contains monkey's parts: eyes, ears, mouth, nose, and tail. The children and their parents glue the monkey's parts on to the monkey's body. When finished there should be 5 monkeys.
5. Children write number 1 to the first monkey's body, number 2 onto the second, and 3, 4, 5 accordingly. If the children forget how to write the number, parents can help by showing them how to write or help the child trace the numbers by holding their hands.
6. The participating parents fill in the evaluation form.
7. Children bring the homework package back to the teacher at the next session.

8. Teacher looks through the already made 5 little monkeys and uses them in the next session as a review.
9. Teacher keeps record and gives the monkeys back to children to be played at home after they have used it at the school.

Note:

P= Program can be included as much as it was needed for that particular session. It is to be used especially when the children need the teacher to translate the language or when the teacher feels that translation is needed for children to understand the lesson better.

Lesson 2 Expressing Feelings

Objectives:

1. Children can express their feelings by using and saying appropriate feeling words.
2. Children can identify different kinds of feelings according to the pictures.
3. Children are able to identify the characters' feelings after listening to the story and looking at the pictures in the story.

Focused Words:

Happy, sad, angry, surprise

Incidental Words:

Boy, girl, teacher, monkey's parts, eyes, ears, legs, arms, hands, foot, tails, count, take out, story, make, pizza, face, activity, pizza base, tomato paste, cheese, olives, salami, onion, pineapple, bell peppers, tablespoons, cup, small, slices, half, posters, face expression, paper, glue

Materials:

"If You're Happy and You Know It" song, "Make a Pizza Face" story, materials for making pizza face activity: 1 pizza base, 2 tablespoons of tomato paste, 1 cup of grated cheese, 1 small tomato, 2 olives, 4 slices of salami, 2 onion rings, some pineapple chunks, 2 slices of bell peppers, a poster with different face expressions, papers, glue

Preparation:

Teacher brings in and sets up materials to make "a pizza face activity", a poster with different face expressions to be posted in the class, prepare cut out papers of different pizza ingredients (1 pizza base, some tomato paste, some grated cheese, 1 small tomato, 2 olives, 4 slices of salami, 2 onion rings, some pineapple chunks, 2 slices of bell peppers)

Purposes:

Aural skill – listen to the discussion in greeting, their friends talking about their feelings, "Make a Pizza Face" story, and the teacher's instructions on how to make a pizza face

Oral skill – say how they feel or how others feel, talk about different causes that make people feel certain ways, sing "If You're Happy and You Know It" song

Reading skill – practice reading the pictures in "Make a Pizza Face" story with the teacher, and reread "Make a Pizza Face" story with the parents

Writing skill –underline the starting letter of the focus vocabulary words and with their fingers trace the starting letter of each word on the board.

Pleasure – enjoy listening to “Make a Pizza Face” story and other stories about feelings, discussing people different feelings, and making “a pizza face”

Literatures: “Make a Pizza Face”

“The Lion Who Wanted to Love”

Written by: Giles Andreae Illustrated by: David Wojtowyez

“This is Me”

Written by: Philip Waechter

Songs or Chants with Actions: “If You’re Happy and You Know It”

“Boy/Girl Chant”

By: Susie Miller

If You’re Happy and You Know It

If you’re happy and you know it

Clap your hands (action: everyone claps their hands)

If you’re happy and you know it

Clap your hands (action: everyone claps their hands)

If you’re happy and you know

And your face will surely show

(action: everyone touches their cheeks and smiles)

If you’re happy and you know it

Clap your hands (action: everyone claps their hands)

If you’re sad and you know it

Cry BOO-HOO (action: everyone puts their fists on their eyes and cries BOO-HOO)

If you’re sad and you know it

Cry BOO-HOO (action: everyone puts their fists on their eyes and cries BOO-HOO)

If you’re sad and you know

And your face will surely show

(action: everyone touches their cheeks and make a sad face)

If you’re sad and you know it

Cry BOO-HOO (action: everyone put their fists on their eyes and cries BOO-HOO)

If you're angry and you know it

Stamp your feet (action: everyone stamps their feet)

If you're angry and you know it

Stamp your feet (action: everyone stamps their feet)

If you're angry and you know

And your face will surely show

(action: everyone touches their cheeks and make an angry face)

If you're angry and you know it

Stamp your feet (action: everyone stamps their feet)

If you're surprise and you know it

Cry OO-AH (action: everyone puts their hands on their mouths and open up the hands when cries out OO-AH)

If you're surprise and you know it

Cry OO-AH (action: everyone puts their hands on their mouths and open up the hands when cries out OO-AH)

If you're surprise and you know

And your face will surely show

(action: everyone touches their cheeks and make a surprise face)

If you're surprise and you know it

Cry OO-AH (action: everyone puts their hands on their mouths and open up the hands when cries out OO-AH)

*The wording will be changed from happy to sad, angry, and surprised

*The action will be changed according to the feeling words. Clap hands (happy), cry BOO-HOO (sad), stamp feet (angry), and say OO-AH (surprise).

*Appropriate face expressions need to be shown together with appropriate actions: clap hands (happy) – smiling or happy face, cry BOO-HOO (sad) – sad face, stamp feet (angry) – frown or angry face, say OO-AH (surprise) – surprised face or face with the lift up eyebrows.

Boy/Girl Chant

Den's a boy, Den's a boy, boy, boy, boy. (action: choose a boy in the class and say out his name with the chant while pointing at him)

Dao's a girl, Dao's a girl, girl, girl, girl. (action: choose a girl in the class and say out her name with the chant while pointing at her)

Learning steps

Greeting: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

Teacher starts the session by using words and sentences to greet, talks about important current events and news, or important things that happened, discusses children's interests, asks and answers children's questions. Example of some questions and discussion topics for this expressing feelings lesson are the following:

Teacher says hello boys and girls to all the children and asks them to respond with "hello teacher". Teacher goes around the class, says hello and greets each child with a handshake. The child says hello and gives a handshake back.

(teacher) - Hello boys and girls

(children) - Hello teacher

Teacher tells his/her name to the child and then asks for the child's name. The child responds by telling his/her name to the teacher.

(teacher) - My name is teacher ...*Jamie*..... (teacher's name)

- What is your name?

(child) - My name is ...*Angie*..... (child's name)

Teacher asks if the child is a boy or a girl. The child responds according to his/her gender. Chanting of "Boy/Girl" chant can be chanted after all children have answered the questions.

(teacher) - Are you a boy or a girl?

(child) - I am a ...(boy/girl)..... (answers boy if the child is a boy, girl if the child is a girl)

Teacher explains that the little monkeys are from the homework. Each child should have 5 little monkeys: little monkeys number (1, 2, 3, 4, 5) inside their homework package. The child gives a respond, after the child has already takes out his/her homework.

(teacher) - Please show me, the little monkeys from homework.

(child) - ...Here they are..... (if the child has them)

...I don't have them (if the child doesn't have them)

Teacher asks children to show their 5 little monkeys. The teacher walks around to see if the children have completed their homework or not. After that, the teacher asks the children to take out only little monkey number 5 from the group to see if they understand the number symbol for number 5. Teacher asks the children to examine it carefully and count its body parts. Children count the eyes, ears, legs, arms, hands, foot, tail of little monkey number 5 and answer.

(teacher) - I am going to walk around to see your 5 little monkeys.

- Now, take out your little monkey number 5 from the group.

(child) - Here it is

(teacher) - Now, please count how many ... (eyes, ears, legs, arms, hands, foot, tail)..... does the little monkey number 5 have?

(child) - It has ...2 eyes..... (2 ears, 2 legs, 2 arms, 2 hands, 2 feet, 1 tail)

Teacher asks the children to look at all 5 little monkeys' faces, and asks how do each monkeys feel? The child answers how each monkey feels according to the face on their monkeys.

(teacher) - Look at all your little monkeys' faces, how do the monkeys feel?

(child) - They feel ...(happy, sad, angry, surprise).....(according to the monkey's faces)

Introduction: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher sings "If You're Happy and You Know It" song to children and encourages children to listen, sing along, and follow the action.
2. Children follow the teacher in doing the appropriate actions which go along with appropriate face expressions according to wording in the song.

Learning to Know: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher shows the poster of different face expressions to the children. Teacher helps children identify the face expression according to the feeling words.
2. Teacher reads "Five Little Monkeys" story to the children while showing pictures to the children. Teacher asks the children to focus on each character's face and think about how each monkey feels.
3. Teacher begins discussion with children about how each character (the five little monkeys, the mama monkey, and the doctor monkey) in the story feels? How do the children know? Why do each character feels the way it feels?

4. Teacher and children think of other things that people do when they are happy, sad, angry, or surprise. For example, people can smile if they are happy. People can speak loudly if they are angry, and etc.
5. Teacher and children think of things that make people feel happy, sad, angry, or surprise. For example, if a child hurts another child in the class, the teacher can be very angry.

Pronunciation: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher writes the feeling words (happy, sad, angry, surprise) on the board.
2. Teacher reads the written feeling words and children try to place the correct pictures next to the feeling words on the board. If children cannot identify the words with the correct pictures, the teacher can read the feeling words again except that this time teacher can help them identify the words by showing teacher's face expression.
3. Teacher shows and sounds out each starting letter of feeling words in phonetic sound. Children repeat and sound out the starting letters and the words. This process is to build phonetic awareness among children.

happy	h	= h, h, h happy
sad	s	= sssssss, sssssss, sssssss sad
angry	a (short a)	= a, a, a angry
surprise	s	= sssssss, sssssss, sssssss surprise

*Teacher points out to children that some of the letter like "a" is called a vowel, it is special because it can have more than one phonetics sounds. /a/ = er or ae.

*The phonetic sound for /s/ is "sss" or "ssser" instead of "ser" because /s/ has a long stress beginning sound.

4. Teacher asks children to identify each word's starting letter by having children underline the starting letter of each word on the board.
5. Teacher asks the children to see if they can recognize the phonetic sounds for letter h, s, and a.
6. Children with their fingers trace the starting letter of each word on the board.

Conclusion: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher introduces children the materials or ingredients to "make a pizza face" activity.
2. Children listen and follow teacher's instructions on how to make a pizza face.
3. Children decide the kind of feeling (happy, sad, angry, surprise) to be put on the pizza face using pineapple chunks to make the mouth of the pizza face.
4. Teacher puts the finished pizzas' face in the oven.

6. Teacher and children share the pizza for lunch.

Review: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional, Parent involvement)

1. Children take the homework package home. The activity is for each child and the parents to make a paper pizza face together.
2. The child and parents take the pre cut papers of: 1 pizza base, some tomato paste, some grated cheese, 1 small tomato, 2 olives, 4 slices of salami, 2 onion rings, some pineapple chunks, 2 slices of bell peppers and glue each parts to the paper pizza base for face.
3. Children and their parents decide the expression to be put on their pizza face.
4. The participating parents fill in the evaluation form.
5. Children bring the homework package and the finished product back to teacher at the next session.
6. Children share their paper pizza faces to the class.
7. Teacher and children paste the paper pizza faces on the board in the classroom.
8. Teacher keeps the children's homework record and gives the paper pizza faces back to children after it had already been displayed in the classroom.

Note:

P = Program can be included as much as it was needed for that particular session. It is to be used especially when the children need the teacher to translate the language or when the teacher feels that translation is needed for children to understand the lesson better.

Lesson 9 Identifying Animals' Sounds

Objectives:

1. Children are able to identify and say the name of the animals by listening to the sounds they make.
2. Children are able to imitate the animals' sounds.

Focused Words:

Cow-moooo, duck-quack, pig-oink, sheep-baaaa, dog-ruff,
rooster-cock-a-doodle-do, cat-meow, horse-neigh

Incidental Words:

Sounds, tape, pipe cleaners, correct, farm, kids, mood, think, hurt, cry, laugh, you're right, imitate

Materials:

"Old McDonald Has a Farm" song, "Old McDonald Has a Farm" book, "The Bed" folktale, Animals' Sounds" tape, pipe cleaners, papers, crayon

Preparation:

Teacher makes animals' sounds tape from the "Old McDonald Has a Farm" song (tape only the animals' sounds without the song).

Purposes:

Aural skill – listen to the "Old McDonald Has a Farm" song, "Old McDonald Has a Farm" book, "The Bed" folk tale, animals' sounds, and their names

Oral skill – say the animals' names after seeing their pictures and listening to their sounds, imitate various animals' sounds

Reading skill – read along the "Old McDonald has a Farm" book and "The Bed" folk tale with the teacher, sound out the starting letters of the focus vocabulary words

Writing skill – write starting letters of the focus vocabulary words by using pipe cleaners

Pleasure: Enjoy singing the "Old McDonald has a Farm" song, listening to the "Old McDonald Has a Farm" and "The Bed" book. Have fun making letters with pipe cleaners and identifying animals' sounds

Literatures: "Old McDonald has a Farm" book;

"Snappy Little Farm" Written by: Duglad Steer

Illustrated by: Derek Matthews

Song or Chant with Actions: “Old McDonald has a Farm” song

Old McDonald has a Farm

Old McDonald has a farm, E I E I O.

And on his farm he has a cow, E I E I O.

(action: a child shows picture of a “cow” to the class)

Here’s a moo moo here and a moo moo there.

(action: everyone make “moo” sound when they hear the word “moo”)

Here’s a moo, there’s a moo, everywhere is moo moo.

(action: everyone make “moo” sound when they hear the word “moo”)

Old McDonald has a farm, E I E I O.

And on his farm he has a duck, E I E I O.

(action: a child shows picture of a “duck” to the class)

Here’s a quack quack here, and a quack quack there.

(action: everyone make “quack” sound when they hear the word “quack”)

Here’s a quack, there’s a quack, everywhere is quack quack.

(action: everyone make “quack” sound when they hear the word “quack”)

Old McDonald has a farm, E I E I O.

And on his farm he has a pig, E I E I O.

(action: a child shows picture of a “pig” to the class)

Here’s an oink oink here, and an oink oink there.

(action: everyone make “oink” sound when they hear the word “oink”)

Here’s an oink, there’s an oink, everywhere is oink oink.

(action: everyone make “oink” sound when they hear the word “oink”)

Old McDonald has a farm, E I E I O.

And on his farm he has a sheep, E I E I O.

(action: a child shows picture of a “sheep” to the class)

Here’s a baaaa baaaa here, and a baaaa baaaa there.

(action: everyone make “baaaa” sound when they hear the word “baaaa”)

Here’s a baaaa, there’s a baaaa, everywhere is baaaa baaaa.

(action: everyone make “baaaa” sound when they hear the word “baaaa”)

Old McDonald has a farm, E I E I O.

And on his farm he has a dog, E I E I O.

(action: a child shows picture of a “dog” to the class)

Here’s a ruff ruff here and a ruff ruff there.

(action: everyone make “ruff” sound when they hear the word “ruff”)

Here’s a ruff, there’s a ruff, everywhere is ruff ruff.

(action: everyone make “ruff” sound when they hear the word “ruff”)

Old McDonald has a farm, E I E I O.

And on his farm he has a rooster, E I E I O.

(action: a child shows picture of a “rooster” to the class)

Here’s a cock-a-doodle-do here and a cock-a-doodle-do there

(action: everyone make “cock-a-doodle-do” sound when they hear the word “cock-a-doodle-do”)

Here’s a cock-a-doodle-do, there’s a cock-a-doodle-do, everywhere is cock-a-doodle-do

(action: everyone make “cock-a-doodle-do” sound when they hear the word “cock-a-doodle-do”)

Old McDonald has a farm, E I E I O.

And on his farm he has a cat, E I E I O.

(action: a child shows picture of a “cat” to the class)

Here’s a meow meow here, and a meow meow there.

(action: everyone make “meow” sound when they hear the word “meow”)

Here’s a meow, there’s a meow, everywhere is meow meow.

(action: everyone make “meow” sound when they hear the word “meow”)

Old McDonald has a farm, E I E I O.

And on his farm he has a horse, E I E I O.

(action: a child shows picture of a “horse” to the class)

Here’s a neigh neigh here, and a neigh neigh there.

(action: everyone make “neigh” sound when they hear the word “neigh”)

Here’s a neigh, there’s a neigh, everywhere is neigh neigh.

(action: everyone make “neigh” sound when they hear the word “neigh”)

Old McDonald has a farm, E I E I O.

*After children become more familiar with the song, they can sound out the animals' sounds by themselves.

Learning steps

Greeting: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

Teacher starts the session by using words and sentences to greet, talks about important current events and news, discusses children's interests, asks and answers children's questions. Teacher can expect developmentally appropriate English language responses from children. Example of some questions and discussion topics for this identifying animals' sounds lesson are the following:

- (teacher) - Hello kids: boys and girls.
- (children) - Hello teacher ...Jamie..... (teacher's name)
- (teacher) - How is it going?
- (child) - It is ...fine..... (child's feeling)
- (teacher) - How are your parents?
- (child) - My parents are ...fine..... (child's feeling toward their parents)
- (teacher) - When your parents spank you or when you get hurt, who in here cry?
- (child) - ...I cry (child who cries when he/she gets spank or hurt)..... or ...I don't cry..... (child who doesn't cry when gets spank or hurt).
- (teacher) - Can you show me a crying sound?
- (child) - Wae Wae
- (teacher) - How about laughing sound? Can you show me a laughing sound?
- (child) - Ha ha ha ha ha
- (teacher) - People make sounds so do the animals. Can you make some animals' sounds?
- (child) - ...Yes, I can..... (child who can make animals' sounds) or ...No, I can't..... (child who can't make animals' sounds)
- (teacher) - What animal's sound can you make?
- (child) - I can make ...cat's sound, "meow meow meow"..... (animal's sound)
- (teacher) - Very good! You're right.

Introduction: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher turns on the "Old McDonald Has a Farm" song for children to listen to. Children are encouraged to sing along, try to imitate different animals' sounds in the song, and do the actions.

2. The animal's sound in the song changes according to the animal in the song. For example, cow makes moo sound, pig makes oink sound, and etc. Children need to listen carefully for the name of the animal and the sound that each animal makes.

Learning to Know: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Children pair up, each pair has to identify the animals' sounds from listening to "Animals' sounds" tape that teacher has prepared earlier.
2. Children try to guess for the animal that makes the sound on the tape. The pair that can identify the animal that makes the sound first, get a point. Whichever pair gets the most points win the game.
3. If children don't recognize the sounds or can't say the name of the animal, teacher can turn on the tape again for the children to hear.

Pronunciation: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher writes the focused words (animals' sounds) on the board.
2. Teacher points at and sounds out the phonetic sounds of the starting letters of the animals' sounds words. Children repeat these phonetic sounds after the teacher.

- moooo m = mmmmmmmm, mmmmmmmm, mmmmmmmm moooo

- quack qu = qu, qu, qu quack / kw, kw, kw quack

- oink o = oi, oi, oi oink /
 = oy, oy, oy oink (*digraphs blend, alternative spellings
of vowels*)

- baaaa b = b, b, b baaaa

- ruff r = rrrrrrr, rrrrrrr, rrrrrrr ruff

- cock-a-doodle-do c, k = c, c, c cock-a-doodle-do / k, k , k cock-a-doodle-do

- meooooow m = mmmmmmmm, mmmmmmmm, mmmmmmmm meow

- horse h = h, h, h horse

*The starting phonetic sound in the word “quack” or /q/ isn’t a “ker” sound but the /q/ and /u/ together make /qu/ sound which produces “kereu” sound.

*The phonemes that the children had in previous lessons, the children can now able to recognize the letters and sounds and also able to sound out the phonemes.

3. Children try to make the starting letters of these words by bending the pipe cleaners. After making the letters, they use their finger to trace the letter that they made on the pipe cleaners.

Conclusion: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Children work together in pairs. Each pair thinks about other animals that can make sounds. Children record their thinking by drawing animals that make sound on the papers.
2. Each pair takes turn to share their drawings to the class. Their friends can guess at the names and sounds these animals make. After their friends have guessed several times, the pair can say the correct answer to the class.
3. Teacher can facilitate by telling the children that the animals' sounds that they hear and their friends hear is actually the same sound but how each child with different cultures, backgrounds, and experiences interprets the sounds might be different. For example, two children from two different countries might hear the same animals' sounds differently. A Thai child would make "ob ob" sound if he sees a frog but an American child would make "rib bit" sound if he sees the same animal.

Review: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional, Parent Involvement)

1. Children take the homework package home. The activity is for each child and their parents "to think of any 3 animals that can make sounds."
2. Parents and the child draw and color these 3 animals, each on separate sheet of papers. In the back of each paper, name and sound of the animal should also be written out.
3. The participating parents fill in the evaluation form.
4. Children bring the homework package back to the teacher at the next session
5. Children share their homework with friends. Children can show the drawings, or make the sound then their friends can listen and guess at the answer. And to make this more fun, the child can make the sound and other children can imitate the sounds that they make.

Note:

P= Program can be included as much as it was needed for that particular session. It is to be used especially when the children need the teacher to translate the language or when the teacher feels that translation is needed for children to understand the lesson better.

Lesson 10 Knowing Transportations

Objectives:

1. Children are able to recognize and say the name of different kinds of transportations.
2. Children have knowledge about the usefulness of different transportations.
3. Children can describe what each transportation looks like.

Focused Words:

Car, bus, taxi, train, motorcycle, bicycle, plane, boat

Incidental Words:

Transportations, Go, weekend, stay home, places, weekend, school, ride on, favorite, sky, street, beach, ocean, railway, bus lane, bicycle lane, reach, top, middle, bottom, background, copy, in front of, experiences, nearby, pictures, drawings, wheels, people, baby, parents, children, and wipers

Materials:

A large construction paper, paints, paint brushes, color street chalks, clear transparent tapes, duct tapes, markers, milk carton or juice carton, glue, coloring pencils, crayons

Preparation:

Each child brings in a milk or juice carton from home. Teacher prepares different transportations picture cards.

Purposes:

Aural skill – listen to teacher say various transportation words, process of making different transportations from boxes or cartons, children describe their drawings on the wall

Oral skill – talk about their experiences with transportations, describe the transportation drawings, share with the class about the transportations that they make and the process of making the transportation with their parents

Reading skill – read what teacher writes in the drawings by looking at the pictures

Writing skill – write the starting letters of the focus vocabulary words on the clay cardboard and trace these starting letters on the cartons.

Pleasure: enjoy making transportation from the milk or juice carton with the parents, sharing what they and their parents have made together. Enjoy the process of writing and tracing starting letters on the clay cardboard and on the carton, sing “Saw Transportations” song, doing action while singing, drawing and coloring the wall and

talking about their transportations' drawings.

Literatures: "The Wheels on the Bus" book;

"Poppy Cat's Dream"

Written by: Lara Jones

Song or Chant with Actions: "Saw Transportations" song

Rearranged by: Jamie Piyalak Akkraratana

(Sung to the tune "Found a Peanut")

Saw Transportations

Saw a car, saw a car

Saw a car just now

Just now, I saw a car

Saw a car, on the street.

(action: put up the car picture card and move the body to the right and left)

Saw a motorcycle, saw a motorcycle

Saw a motorcycle just now

Just now, I saw a motorcycle

Saw a motorcycle, on the street

(action: put up the motorcycle picture card and move the body to the right and left)

Saw a taxi, saw a tax

Saw a taxi just now

Just now, I saw a taxi

Saw a taxi, on the street

(action: put up the taxi picture card and move the body to the right and left)

Saw a bicycle, saw a bicycle

Saw a bicycle just now

Just now, I saw a bicycle

Saw a bicycle, in bike lane

(action: put up the bicycle picture card and move the body to the right and left)

Saw a bus, saw a bus

Saw a bus just now

Just now, I saw a bus

Saw a bus, in bus lane

(action: put up a bus picture card and move the body to the right and left)

Saw a train, saw a train

Saw a train just now

Just now, I saw a train

Saw a train, on the track

(action: put up a train picture card and move the body to the right and left)

Saw a boat, saw a boat

Saw a boat just now

Just now, I saw a boat

Saw a boat, in the lake.

(action: put up a boat picture card and move the body to the right and left)

Saw a plane, saw a plane

Saw a plane just now

Just now, I saw a plane

Saw a plane, in the sky.

(action: put up a plane picture card and move the body to the right and left)

Learning steps

Greeting: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

Teacher starts the session by using words and sentences to greet, talks about important current events and news, discusses children's interests, asks and answers children's questions. Teacher can expect developmentally appropriate English language responses from children. Example of some questions and discussion topics for this knowing transportations lesson are the following:

(teacher) - Hello everyone, hello ... (first child's name), ... (second child's name), and ... (third child's name) (say some of the children's names after hello)

(children) - Hello teacher ...Jamie..... (teacher's name)

(teacher) - Where did you go on the weekend?

- (child) - ...I stayed home..... (children stay home) or I went to ...Lotus, Emporium, Siam Paragon, the library, and etc..... (place/places that the child's went on the weekend).
- (teacher) - How did you get there?
- (child) - I got there by ...taxi..... (the transportation child took to get there)
- (teacher) - Today, how did you come to school?
- (child) - I came to school by ...bus..... (the transportation that the child took to get to school)
- (teacher) - When you go outside, what kinds of transportations have you seen?
- (child) - I have seen ...a car, a bicycle, a motorcycle, and etc..... (the transportation that the child has seen)
- (teacher) - What does ...a bicycle..... look like? (kind of transportation)
- (child) - It is small, has 2 big wheels, some has 2 small wheels too, and no motor.
(children describe the transportation)
- (teacher) - Is it a ...motorcycle.....? (Teacher guesses the name of the transportation the child is describing)
- (child) - ...Yes, that's right..... (if the answer is right), ...No, that's wrong.....
(if the answer is wrong)

Introduction: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher turns on or sings "Saw Transportations" song for children to listen to.
2. Teacher explains the meaning of the words in the song and does actions according to the wording in the song.
3. Children try to imitate teachers' actions and sing along with the teachers.
4. Teacher turns on "Saw Transportations" song again, but this time encourages children to sing along and do the actions according the wording in the song.

Learning to Know: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher shows the pictures of different transportations. While showing the children different pictures of transportations, teacher asks children to show hands if they have rode on these transportations before.
2. Teacher asks children the following questions:
 - Who comes to English class today by ...(car, bus, train, plane, boat, motorcycle or bicycle).....?
 - Where do you see these transportations, ...(on the sky, on the street, the beach, on the railway, in the bus lane, in the bicycle lane).....?

- What is your favorite transportation?
- Why is it your favorite?

3. Teacher and children help tape a large sheet of paper on the wall in the classroom. The paper on the wall should not be too high or too low that the child can't reach to write or draw on.

4. Teacher divides the paper into 3 parts: sky, street, and beach. The sky is on the top, the street is in the middle, and the beach is at the bottom of the page.

5. Teacher divides children into three groups to work at three different parts of the paper. Each group decides on the paint colors to paint the background and start painting on the assigned sections.

6. Allow the paper on the wall to dry.

7. Let the children draw freely as many transportations as they like on the appropriate sections on the paper (ex. plane on the sky, car is on the street).

8. Children color the transportations with crayons.

Pronunciation: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher writes the focus vocabulary words of knowing transportations lesson on the board.

2. Teacher points at and sounds out the phonetic sounds of the starting letters of the transportations words. Children repeat these phonetic sounds after the teacher.

- car c,k = c, c, c car / k, k, k car
- bus b = b, b, b bus
- taxi t = t, t, t taxi
- train tr = t...rrrrrrr train (*initial consonant blends*)
- motorcycle m = mmmmmmm, mmmmmmm, mmmmmmm motorcycle
- bicycle b = b, b, b bicycle
- plane pl = p...lllllll plane (*initial consonant blends*)
- boat b = b, b, b boat

*The starting phonetic sound in the word "train" isn't just a /t/ or "ter" sound but the /t/ and /r/ together make /tr/ sound which produces "terror" sound.

*The starting phonetic sound in the word "plane" isn't just a /p/ or "per" sound but the /p/ and /l/ together make /pl/ sound which produces "perler" sound.

*The phonemes that the children had in previous lessons, the children can now able to recognize the letters and sounds and also able to sound out the phoneme.

3. Children try to make the starting letters of these words by dipping their fingers on the paint and write them on or next to the transportations on the wall.

Conclusion: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher and children sit in front of the drawings. Teacher encourages children to talk about and discuss their works to the class. For example, children can talk about colors that they used in the drawings and/or their experiences with the transportations.
2. Teacher writes children's words nearby the children's drawing.
3. After children talk about their drawings, teacher reads and children listen to the written words on the pictures.
4. Children invite and show their parents the class' drawings. They can explain to the parents how the drawing was made and talk about the special things in their drawings and their friends'.

Review: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional, Parent Involvement)

1. Children take the homework package home. The activity is for the parents and their children "to make transportation from the carton."
2. The parents can decide together with the child, the kinds of transportations they would like to make together. The children can draw and the parents can help in cutting the pictures of wheels, drivers, passengers, and etc. Then both can glue the car parts on to the milk or juice carton. For this activity, children and their parents can decorate and color their transportation as freely as they like.
3. The participating parents fill in the evaluation form in the homework package.
4. Children bring the homework package back to the teacher at the next session with the finished products.
5. The finished products – the transportations carton are going to be displayed in the class for the children and parents to see. Teacher encourages children to talk about the transportations that they make and the process of making the transportation with their parents to their friends in the class.

Note:

P= Program can be included as much as it was needed for that particular session. It is to be used especially when the children need the teacher to translate the language or when the teacher feels that translation is needed for children to understand the lesson better.

Lesson 17 Identifying Animals' Habitats

Objectives:

1. Children can say the names of various animals and their habitats.
2. Children can match the animals to their habitats.
2. Children are aware that many animals have different homes
3. Children can explain why animals have different homes and the advantages of each habitat for each animal.

Focused Words:

Home, cave, pen, barn, forest, hive, nest, hole, sea

Incidental Words:

People, animals, bears, pigs, lions, bees, birds, ant, fish, habitats, live, advantage,

Materials:

Picture of animals, picture of animal's home, magazines, books 10 ice cream sticks per child, glue, construction papers,

Preparation:

Find the animals' pictures and their homes from the magazines or books. Cut out animals and their homes and prepare a set per child.

Purposes:

Aural skill – listen to teacher and other children talk about the different kinds of animals and their habitats, the advantages of each habitat for each animal.

Oral skill – talk with other children about different kinds of animals and their habitats, discuss the advantages of each animal's habitat

Reading skill – read the starting letter of the focus vocabulary words in this "Identifying Animal's Habitats"

Writing skill – practice writing the starting letters of the focus vocabulary words by using the ice cream sticks to make the starting letter of children's favorite animals' habitats and use the pen to write on top of the ice cream sticks.

Pleasure: enjoy singing "Coming Out from Habitats" song, talk about the importance of people's home and animal's habitats, matching animals and their habitats, writing and making the starting letters of each word, saying each animals' name and their home.

Literatures: "Bumblebee's Farm" book Written by: Gill Davies

Illustrated by: Gill Guile

"Three Little Pigs" Story adaptation by: Christine Deverell

Illustrated by: Brian Robertson

Song or Chant: **“Coming Out from Habitats” song**

Rearranged by: Jamie Piyalak Akkraratana

(Sung to the tune of “She’ll Be Comin’ Round the Mountain When She Comes”)

Coming Out from Habitats

Oh, boys and girls are coming out from their home.

Oh, boys and girls are coming out from their home.

Oh, boys and girls are coming out, coming out, coming out, coming out.

Oh, boys and girls are coming out from their home.

(action: put up the home picture card and wave to the right and left)

Oh, bears, more bears are coming out from their cave.

Oh, bears, more bears are coming out from their cave.

Oh, bears, more bears are coming out, coming out, coming out, coming out.

Oh, bears more bears are coming out from their cave.

(action: put up the cave picture card and wave to the right and left)

Oh, hens, more hens are coming out from their pen.

Oh, hens, more hens are coming out from their pen.

Oh, hens more hens are coming out, coming out, coming out, coming out.

Oh, hens more hens are coming out from their pen.

(action: put up the pen picture card and wave to the right and left)

Oh, pigs, more pigs are coming out from their barn.

Oh, pigs, more pigs are coming out from their barn.

Oh, pigs, more pigs are coming out, coming out, coming out, coming out.

Oh, pigs, more pigs are coming out from their barn.

(action: put up the barn picture card and wave to the right and left)

Oh, lions, more lions are coming out from their forest.

Oh, lions, more lions are coming out from their forest.

Oh, lions, more lions are coming out, coming out, coming out, coming out.

Oh, lion, more lions are coming out from their forest.

(action: put up the forest picture card and wave to the right and left)

Oh, bees, more bees are coming out from their hive.

Oh, bees, more bees are coming out from their hive.

Oh, bees, more bees are coming out, coming out, coming out, coming out.

Oh, bees, more bees are coming out from their hive.

(action: put up the hive picture card and wave to the right and left)

Oh, birds, more birds are coming out from their nest.

Oh, birds, more birds are coming out from their nest.

Oh, birds, more birds are coming out, coming out, coming out, coming out.

Oh, birds, more birds are coming out from their nest.

(action: put up the nest picture card and wave to the right and left)

Oh, ants, more ants are coming out from their hole.

Oh, ants, more ants are coming out from their hole.

Oh, ants, more ants are coming out, coming out, coming out, coming out.

Oh, ants, more ants are coming out from their hole.

(action: put up the hole picture card and wave to the right and left)

Oh, fish, more fish are coming out from their sea.

Oh, fish, more fish are coming out from their sea.

Oh, fish, more fish are coming out, coming out, coming out, coming out.

Oh, fish, more fish are coming out from their sea.

(action: put up the sea picture card and wave to the right and left)

Learning steps

Greeting: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

Teacher starts the session by using words and sentences to greet, talks about important current events and news, discusses children's interests, asks and answers children's questions. Teacher can expect developmentally appropriate English language responses from children. Example of some questions and discussion topics for this Identifying Animals' Habitats lesson are the following:

(teacher) - ...Good morning/ Good afternooneverybody..... (time of the day)

- (child) - ...Good morning.....teacher Jamie..... (time of the day/ teacher's name)
- (teacher) - How was your sleep lastnight?
- (child) - My sleep was ...great/ good/ wonderful/ alright/ bad/ awful..... (how the child feels about his/her sleep)
- (teacher) - Would you like to tell me more? Why was it a ...great/ good/ wonderful/ alright/ bad/ awful..... sleep? (teacher encourages the child to say more about his/her sleep especially if it was a bad sleep)
- (child) - It was a ...bad..... sleep because ...I couldn't close my eyes..... (how the child feels about his/her sleep) (the reason why it was that kind of sleep)
- (teacher) - Where do you sleep?
- (child) - I sleep in the ...bed/ bedroom/ room/ on the sofa/ on the mat..... (the place where the child sleeps)
- (teacher) - And where was this, at home, in the apartment, in the rented house, or in the condominium?
- (child) - It was at ...home/ in the apartment. (place where the child sleeps)

Introduction: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher introduces "Coming Out from Habitats" song to the children and tells them that this song talks about animals and the names of their habitats or homes.
2. Teacher sings the song while children listen. Then teacher sings the song with actions while the children look at the action and try to sing the song with the teacher.
3. Teacher sings the song and does actions for the children to follow. This can be done as many times as needed until the children become more familiar with the song. Teacher encourages children to sing and do the actions by themselves, when they are ready.
4. Teacher talks about where people live. Teacher emphasizes that many children might live in a house or a home but some could be living in a hut or even a temple, but still these are homes to them.
5. Teacher asks children "What is a home or a house?" and "Do we need a home?" and "Do animal needs home?" Teachers lead discussions with the children that the importance of having a warm place to live in. For example, homes for humans and animals are used for protection, safety, warmth, for comfortable, and etc.

Learning to Know: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher asks children to say the names of animals by showing different animals' pictures to see if children can say their names. Children should know some of the animals' names as they were introduced in the earlier lesson. And if the children don't know, teacher can use this time to introduce the animals.
2. Teacher asks if the children have seen these animals before, where do these animals live and do they know the name of these animals in either Thai or English?
3. After these animals have been introduced, teacher can ask children where do they think these animals live?
4. Teacher and children discuss about the importance of each animal's home and what are the advantages of animals living in different homes. Teacher emphasizes that animals try to live in places that offer them the best protection and source of food and how each is suited to its home.
5. Teacher shows the picture of animals' habitats and asks the children for these habitats' names to see if they know. Otherwise, teacher says the names and asks children to repeat the name.
6. Children take a look at the habitats' pictures carefully to see the kinds of animals that can live in these habitats. Children can guess and try to match the animals and their homes.
7. Teacher reveals the answers after all the children try to say the animals' names and match them with the homes.

Pronunciation: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher writes the focus vocabulary words of "Identifying Animals' Habitats" lesson on the board for the children to see the process of writing. Have children underline the starting letter of each word.
2. While writing each word, teacher can show children the meaning of each word by using the materials or acting the words out to make sure that the children understand the focus vocabulary words.
3. Teacher says and children repeat each word and sounding out the phoneme of the starting letters of each word.
4. Teacher points at and says the words by using phonics. The children repeat these words after the teacher.

- home	h	= h, h, h home
- cave	c, k	= c, c, c cave / k, k, k cave
- pen	p	= p, p, p pen

- barn	b	= b, b, b barn
- forest	f	= fffffff, fffffff, fffffff forest
- hive	h	= h, h, h hive
- nest	n	= nnnnnnnn, nnnnnnnn, nnnnnnnn nest
- hole	h	= h, h, h hole
- sea	s	= ssssssss, ssssssss, ssssssss sea

*The phonetic sound for /s/ in the word “sea” has “sss” or “ssser” sound which has long stress rather than a short “ser” sound.

*The phonemes that the children had in previous lessons, the children can now able to recognize the letters and sounds and also able to sound out the phoneme.

5. Teacher passes out enough ice cream sticks (probably around 10) for the children to make the starting letters by themselves. Children can choose the picture of their favorite animals’ home and try to make the starting letter from these sticks.

6. Children glue the letter sticks onto the paper.

Conclusion: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher passes out the already cut out animals and their homes. For the matching activity, children paste the cut out animals and place it next to their cut out homes on construction papers. For example, a bee is paste next to a beehive, a bird is paste next to a bird’s nest, and etc.
2. Children are encouraged to talk about the animals and their homes by using the sentences such as: a bee lives in a beehive, a bird lives in a bird’s nest, and etc.
3. Teacher discusses with the children how each animal builds its own house and the kinds of materials that they used.

Review: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional, Parent Involvement)

1. Children take the homework package home. The activity is for the parents and their children to “make a home for an animal”.
2. Teacher and children can be creative in making animal’s home by using any kind of materials that they can find in their homes such as: dry grass, leaves, ice cream sticks, bottles, paper boxes, and etc.
3. The participating parent fills in the evaluation form.
4. Children bring the homework package and the products that they made back to teacher at the next session.

5. Teacher encourages children to talk about children's and their parents' products to the class. Name of the animals and name of the animals' homes need to be said by the children when they talked about what they have made.

Note:

P= Program can be included as much as it was needed for that particular session. It is to be used especially when the children need the teacher to translate the language or when the teacher feels that translation is needed for children to understand the lesson better.

Lesson 18 Graphing Jelly Beans

Objectives:

1. Children can use words to explain the process of graphing and be able to graph.
2. Children can count and say the numbers from 1 to 15
3. Children can say the name of the colors of the jelly beans
3. Children use their observational skills and can explain what they observed in details.

Focused Words:

Graph, jelly Beans, numbers 1 to 15, red, yellow, green, blue, brown, white, black, orange, grey, purple, pink

Incidental Words:

How many, count, compare, contrast, bag, handful,
Assorted colored, flavors,

Materials:

Assorted colored and flavored Jelly beans, graph papers, pencils, erasers, crayons, glue, plastic bags, ruler

Preparation:

Teacher brings in graphing papers and different colored jelly beans. Teacher draws vertical and horizontal line, writes the starting letter on the graph for the children to trace over and colors.

Purposes:

Listening skill – listen to other children count numbers and say the colors, talk about how many different colors there are, how many of each color they have, and the process of making their graphs.

Speaking skill – count jelly beans, talk about how many different colors, how many of each color, and the process of graphing

Reading skill – read the starting letter of the colors on the graph

Writing skill – practice writing the starting letters of the focus vocabulary words on the graph

Pleasure: children enjoy singing the “Number Blast-Off” song, counting jelly beans, making graph and talk about the process of making graphs, compare and contrast their products to their parents', gives instruction to the parents, read, write, and sound out the starting letters of the focus vocabulary.

Literature: "What Colour are Your Knickers?" book

Written by: Sam Lloyd

Song or Chant: **"Fifteen Jelly Beans" song**

Rearranged by: Jamie Piyalak Akkraratana

(Sung to the tune "Twinkle, Twinkle, Little Star")

Fifteen Jelly Beans

Eat jelly beans and enjoy.

Start counting and eating it now.

One, two, three, four, five, six, seven.

(action: put the fingers up according to the numbers while singing)

Eight, nine, ten, and then, eleven.

(action: put the fingers up according to the numbers while singing, to do number "eleven," after children hold up number 10, they make two fist, and put up 1 more finger to make eleven).

Alright, can I have some more?

(action: put out two open palms as if asking for more jelly beans)

Maybe just only four more.

(action: put the 4 fingers up)

Twelve, thirteen, fourteen, fifteen.

(action: continue counting the 4 fingers from twelve to fifteen according to the numbers while singing)

Hmm, yummy I finish them all.

(action: put out two open palms as if saying no more jelly beans)

Learning steps

Greeting: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

Teacher starts the session by using words and sentences to greet, talks about important current events and news, discusses children's interests, asks and answers children's questions. Teacher can expect developmentally appropriate English language responses from children. Example of some questions and discussion topics for this Identifying Animals' Habitats lesson are the following:

- (teacher) - ...Good morning/ Good afternoon..... How was your night? (greetings appropriately according to the time of the day)
- (child) - My night is ...wonderful, I had a good sleep..... (how the child feels about his/her night).
- (teacher) - ...Wonderful, I am glad to hear that you have a wonderful night.....
(teacher says this if the child's night is good).
-... Oh, I am sorry but I hope you have a better morning today.....
(teacher says this if the child's night is bad).
- (child) - How was your night teacher? (Child asks the teacher about his/her night).
- (teacher) - ...My night was quite alright, I got enough sleep..... (teacher says how she/he feels toward the night and give reason why).
- (teacher) - I wore a ...pink..... pajamas to sleep last night. My pajamas was ...pink..... (pajamas' color) Did you remember the color of your pajamas?
- (child) - My pajamas is blue..... (child says the color of the pajamas that they wore last night, this is also the review of the colors that they have learnt in the previous lessons).
- (teacher) - I was cover with a ...blue..... blanket. My blanket was ...blue.....
Did you remember the color of your blanket?
- (child) - ...My blanket is green, black, and pink..... (child says the color of his/her blanket)
- (teacher) - I slept on a ...white..... Did you remember the color of your pillow?
- (child) - ...My pillow is white..... (child says the color of his/her pillow)
- (teacher) - Good job! Now that everyone knows their colors. Let's take a look at the color of the jelly beans.

Introduction: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher brings in a bag of assorted colored and flavored jelly beans and passes out one jelly bean for each child, asks each child for the color of the jelly bean that he/she has got.
2. Teacher introduces that these are called "jelly beans," it's a kind of candy that many people enjoy eating them. And we can all eat and enjoy them as well
3. Children get to taste the jelly beans that were passed out.
4. Each jelly bean might have different favor and taste. Teacher asks and discusses with the children about the taste of each colored jelly bean. Questions such as: Is it sweet, sour, or salty? Does it taste good? Does it taste yucky?

Learning to Know: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. A volunteer child passes out a graph paper for their friends, children in the class and explains how the graph works. Explains the concept of the words “vertical line” and “horizontal line” at this point. For example, the vertical line is a line from top to bottom and horizontal line is the line that goes across from left to right.
2. Teacher explains that each letter on the horizontal line (line that goes from left to right) represents each color of jelly beans. For example, r for red, b for blue, and etc. Have the children use the colored crayons to write over the starting letter that represents each color. For example, use red crayon to write on starting letter r for red, use the blue crayon to write on starting letter b for blue.
3. Teacher explains that the vertical line (line that goes from top to bottom) represents number of jelly beans.
4. Children count colored jelly beans by observing the teacher and try to make a block graph by counting colored jelly beans, mark on the number, and with a ruler draws on the horizontal and vertical line.
5. A volunteer child passes out bags of jelly beans (not more than 15 jelly beans per color). One bag for one child. Each child needs to count each colored jelly bean and mark the numbers on the graph. And with a ruler, draw horizontal line and vertical line to make a block graph for each color on the graph. The process of graphing might be difficult and confuse for the children, the teacher might need to go through each step slowly and as clearly as possible.
6. Teacher goes around the classroom to help the children if they have questions or difficulty doing the graph.

Pronunciation: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Teacher writes the focused words of “Graphing Jelly Beans” lesson on the board for the children to see the process of writing. Have children underline the starting letter of each word.
2. While writing, teacher can show children the meaning of the words by using the materials, or acting the words out to make sure that children understand the focus vocabulary words.
3. Children repeat each word and sounding out the phoneme of the starting letter of each word after the teacher.
4. Teacher points at and says the words by using phonics. The children repeat these words after the teacher.

- graph gr = g...rrrrrr graph (*initial consonant blends*)
- jelly Beans j = j, j, j jelly beans
- one o_e = o_e, o_e, o_e one /
= oa, oa, oa one /
= ow, ow, ow one (*alternative spellings of vowels*)
- two tw = t...wwwwwww two /
= t...wh two (*initial consonant blends*)
- three thr = th...rrrrrr three (*initial consonant blends*)
- four f = fffffff, fffffff, fffffff four
- five f = fffffff, fffffff, fffffff five
- six s = sssssss, sssssss, sssssss six
- seven s = sssssss, sssssss, sssssss seven
- eight e (short e) = e, e, e, eight / eh, eh, eh eight
- nine n = nnnnnnn, nnnnnnn, nnnnnnn nine
- ten t = t, t, t ten
- red r = rrrrrr, rrrrrr, rrrrrr red
- yellow y = y, y, y yellow
- green gr = g...rrrrrr green (*initial consonant blends*)
- blue bl = b...llllll blue (*initial consonant blends*)
- brown br = b...rrrrrr brown (*initial consonant blends*)
- white w = wwwwww, wwwwww, wwwwww white /
= wh, wh, wh white
- black bl = b...llllll black (*initial consonant blends*)
- orange or = or, or, or orange /
= aw, aw, aw orange /
= au, au, au orange (*alternative spellings of vowels*)
- gray gr = g...rrrrrr gray (*initial consonant blends*)
- purple p = p, p, p purple
- pink p = p, p, p pink

*The phonemes that the children had in previous lessons, the children can now able to recognize the letters and sounds. Also, at this time they are able to sound out the phoneme.

*The phonetic sound for /s/ in the word “sea” has “sss” or “sssss” sound which has long stress rather than a short “ser” sound.

*The starting phonetic sound in the word “graph,” “green,” and “gray” isn’t just a /g/ or “ger” sound but the /g/ and /r/ together make /gr/ sound which produces “ggggg...r” sound. The word “three” isn’t just a /t/ or “tttttt” sound but the /t/ and /h/ together make /th/ sound which produces “th...rrrrrrr” sound. The word “blue,” and “black” isn’t just a /b/ or “bbbbbbb” sound but the /b/ and /l/ together make /bl/ sound or “b...lllllll” sound. The word “brown” isn’t just a /b/ or “bbbbbbb” sound but the /b/ and /r/ together make /br/ sound or “b...rrrrrrr” sound. The word “white” isn’t just a /w/ or “wwwwwww” sound but “wwwwwww...h” or “eu...wwwwwww” because in order to produce the precise sound of /w/ the mouth has to get ready to produce the sound. In order to do that, the sound start with “eu+wwwwwww” = “euwwwwwww” sound, but that’s not the sound that we want to make because there’s /h/ after /w/ which make /wh/ sound or “euwwwwwwwwh” sound.

5. Children try to write the first letter of their favorite color word by using jelly beans. Glue the jelly beans onto the paper which can be use as reading for later.

Conclusion: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional)

1. Children to look at their finish graph. Teacher asks the children to compare and contrast the jellybeans on their graph and asks questions about the children’ graphs. For example, how many red jelly beans do you have? Which color do you have the most? Which color do you have the least?
2. Children compare and discuss their works with their friends. Teacher asks the children to walk around and find the child who has the most jelly beans for each color. The children can ask their friends to write their names down on the paper or the children can try to write the starting letter of their friends’ name themselves.
3. Children talk about on who has the most jelly beans for each color.

Review: (Pronunciation, Program, Purpose, Pleasure, Professional, Parent Involvement)

1. Children take the homework package home. Their finished products are also sent home. The activities are for the parents and their children to “graph the jelly beans” and talk about them.
2. Each child grabs three handfuls of jelly beans and put them in the plastic bag to take home.
3. Children help and instruct their parents to graph the jelly beans on the graph paper, just like what they did at school.

4. Children need to tell their parents the letters that represent each of the colors. The parents need to color the graph and glue the jelly beans to their correct colors.
5. Children compare their graph papers to their parents to see who has the most or least and by how many jelly beans for each colors.
6. The participating parent fills in the evaluation form.
7. Children bring the homework package back to teacher at the next session.
8. The parents and children's products are to be sent back to school and posted in the classroom next to one another. This can be used for later classroom discussion.

Note:

P= Program can be included as much as it was needed for that particular session. It is to be used especially when the children need the teacher to translate the language or when the teacher feels that translation is needed for children to understand the lesson better.

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างจากคู่มือการออกเสียง

ตัวอย่างการออกเสียง

Introducing Letter Sounds

Phonological awareness is the ability to hear the sounds in words. The children are taught to listen for the sounds in words. In the phonics section of the lesson plan, the phonic skill is first taught with the spoken word, children hear and speak those words out loud, listen to the sound in the words (only the very first sound in the beginning and for younger age group), identify the sounds, relate sounds to symbols (letters), forming or writing letters for the sounds, and eventually they will be able to write and read the words on their own purely by figuring out from decoding and encoding the words. Remember that young children needs to be taught little but often and with lots of practice is best.

In order to teach phonics effectively, easily, and fun for the children, the storyline, the letter formation and writing, the action, the further phonics, and the sample words are included for each letter sounds. They are considered to be additional supplementary teaching materials and learning resources for the bilingual teachers to teach phonics to the Thai Second Language Preschooler. Each of the 18 lesson plan should contains revision of the letter sounds already taught and/or a new letter sound.

The contents in this material are both adopted and adapted from The Phonics Handbook (Sue Lloyd, 1992) to suit the needs of the Thai Second Language Preschooler or young children to be studied in (...dissertation title...). The alternative storylines and alternative actions were included as extra choices of examples for teacher to choose the best developmentally appropriate contents to implement in his/her classroom.

The teaching of letter sounds started as the result of the finding of several research studies that knowing the letters is the best predictor of success in learning to read. The pre-reading requisite was that children should be taught to listen carefully to the sounds in the words, to identify them, and relate them to the letters. This process is called (phonological awareness). This teaching made it much easier for the children to learn to read and write. The aim in learning phonics section in the lesson plan is for the children to begin to develop phonological awareness. The children need to hear the sound and know where it comes within the word, whether it is at the beginning, middle or end.

There are 40+ sounds in English or 42 identifiable sounds in this dissertation, they are not just the alphabet sounds from the 26 letters (a-z) but digraphs are included as well. Digraphs are two letters are put together to make a new sound such as; 'sh', 'ch', 'th', and

'ng'. A digraph has just one sound (ex. 'sh' in ship) whereas a blend has two or more sounds (ex. 'st' in stop). It is a very important part of the learning that the children become aware of the differences between the sounds of consonants, vowels, digraphs and blends.

For the first year children who are learning to read and write English, it is recommended that the letter sounds are introduced at the rate of one letter sound or more per class session depend on how well the children acquire the sounds and other factors such as age. The younger than five, the rate of teaching letter sounds is likely to be slower. One letter sound or more may seem a lot at first, children are able to cope with it and look forward to the new letter sound every day. All the 42 identifiable sounds may not be all covered in the lesson plan provided but the letter sounds that are introduced of course are related to the theme of that lesson. In each lesson, the sound or sounds is introduced in multi-sensory, active and particularly suitable for young children through variety of ways and using suitable materials such as flashcards, teacher's writings, acting out, role play, and etc. Teacher starts by telling the story relating to that sound, the suggested and alternative storylines are given in note form so they can be told in a personal way. And if the teacher has his/her own storyline to tell, it can also be included as an additional source. Both the sound and action is incorporated in each story. This is particularly useful because as we know young children learn quickly when there is action or activity involved. By doing an action for each letter sound, the children are using body movement, ears, eyes, and speech, to help them remember. This multi-sensory approach is a very effective way of teaching, as well as being fun for the children.

This approach of teaching letter sounds to the children will be suited the whole class and individual children. Teachers following this method can be assured that their children will gain phonological awareness which would help them to remember words by identifying and relating sounds to the letters in the words, read and write independently much more quickly as they progress through the higher level of learning. The children learn to read much faster when they know the letter sounds and can work out words for themselves.

The order of letter sound group is also very important to take into consideration when teaching letter sounds. The letters are not introduced in the order of their alphabetical orders. According to the Phonics Handbook (Sue Lloyd, 1992), the letters are introduced in the order from group 1 to 7 because of numbers of reasons as follows:

1. It is introduced from the easiest for children to learn to the most difficult to learn.

2. Group 1 's, a, t, i, p, n' are introduced first because they can make more simple three letter words or consonant- vowel- consonant words or cvc words than any other six letters in other groups. For example, simple words such as: 'tin' and 'sat'.
3. Letter 'c' is introduced early on, as it forms a template for letter formation and writing of many letters such as; 'a, d, o, g, q'.
4. The letters that get easily confused for the children to learn in letter formation and writing are not group too close together, such as letter 'b' and 'd'. Children need time to learn them well, one letter at a time.
5. Sounds with more than one way of being written are first taught in one form only. For instance, the sound 'ai', 'oa', etc. have different alternative ways of being written which can be taught as the children get older.

Therefore with these reasons, letter sound groups of seven are as followed:

1. s, a, t, i, p, n
2. c k, e, h, r, m, d
3. g, o, u, l, f, b
4. ai, j, oa, ie, ee, or
5. z, w, ng, v, little oo, long oo
6. y, x, ch, sh, voiced th, unvoiced th
7. qu, ou, oi, ue, er, ar

At this early stage of learning the letter sounds, it is important that all letters should be

introduced by their sounds and not their names. For example, letter 's', should be introduced as sssssss sound and not letter 's'. With early writing, lower case letters should be introduced in letter formation rather than the capital letters. With the vowels, a, e, i, o, u, children need to know that they are special letters called vowels, where other letters are called consonants. Later on, as they acquiring the sounds, rules relate to the vowels and consonants can be taught which will help them with reading and spelling.

After the first three groups of letter sounds have been taught, the children can be told that

These letters have names as well as sounds. In order to progress in learning, children need to know both sounds and names. One of the ways of introducing the letter names is through reciting or singing the alphabet song (a to z).

Before going further, children need to know that there are two types of sounds in English. The first type makes a pure continuous sound, sssssss, ddddddd, rrrrrr, mmmmmmm, and etc. The others have a 'schwa' on the end of the letter. The 'schwa' is like an 'uh' sound on the end of the letter sounds. For example, the 'b' sound cannot be said without a schwa at the end, 'buh'. The continuous sounds can be said with or without schwa.

In the letter formation, it is important for children to be introduced to the correct formation of each letter from the beginning on through the multi-sensory approach which definitely makes it easier for the children to learn. One of the multi-sensory approaches to introduce the correct formation of each letter is as follows (The Phonics Handbook, Sue Lloyd, 1992.):

1. The teacher shows the letter formation on the board.
2. The teacher shows the formation in the air, making sure when facing the children that the letter is formed the correct way round for the children. Teachers should turn so that the teacher is facing in the same way as children. The children watch and then imitate, saying the sound. They do this several times in the air with their fingers. If the teacher has children practice writing letters in the air, they would find it much easier when it comes to writing the letters down on the paper.
3. The children are each given materials such as: beans, strings, rice, straws for the children to make letter with and/or a sound sheet which includes an example of the letter(s), with the formation indicated by arrows and numbers. A line is provided for the children to practice on either with pencils, crayons, or just plain fingers.
4. While the children are creating letters, coloring, or writing, they can say the sounds or doing actions of the letter.

Techniques in letter formation and writing are also important. It helps children to remember the letter formation much easier which can in turn help children in relating the letter to its sound vice or versa. The lower case formation is only concentrated in this dissertation rather than the capital letters. Once the children know the lower case then the formation of the capital letters is taught. The following list covers the basic letter knowledge needed for letter formation and good handwriting:

1. No letters start on the line.
2. All the letters are the same size except:

- Seven letters have sticks above the body of the letter: 'b, d, f, h, k, l and t'.
(Note that 't' is not as tall as the other tall letters).
 - Six letters have tails that go below the line: 'f, g, j, p, q and y'.
3. Most letters go down towards the line first: 'b, h, l, j, k, l, m, n, p, r, t, u, v, w, x, y and f'. (Note 'f' has a little hump backwards before it goes down).
 4. The following 5 letters start like a 'c' – 'a, d, o, g, q'. these are referred to as the 'caterpillar c' letters in the Phonics Handbook and in this dissertation.
 5. 'z' and 'e' start by going towards the end of the page. (Note the 'e' starts lower than the other letters and comes back over like a 'c').

Reinforcement of the letter sounds is very important in children's learning process.

Teacher needs to go over the letter sounds already taught in previous lessons. Children need to see letter formation from the flashcard or the writing, practice letter formation, aware of the sounds, recognize the sound, call out the sounds, do the actions, relate sounds of the letter or sounds of the words to their daily life experiences. One of the ways to review these letter sounds is to go over the sounds by holding up the flashcard, do the letter formation one at a time in quick succession, and let the children do the actions and encourage them to say the sounds by themselves. The faster children are at recognizing the letters and saying the sounds, the easier it is for them to read and write.

Parents can also become parts of this importance learning. The cooperation of the parents is invaluable. If the parents know English fluently, parents can help their children become fluent at knowing the letter sounds. On the other hand, if the parents are not fluent in English, they can help by giving encouragement or by being the facilitators in providing learning environments to the children. For example, they can help by turning on the letter sound tapes, listening to children saying the letter sounds, making and help putting up the letter flashcards on the wall in the house. This is the ideal.

Of course, in a large classes, extra adult help always important. But if it is not available, then the teacher needs to take a group at a time, or work with the weakest every day and some of the others. In many cases, teacher might see that some of the children are not learning the sounds fast enough to keep up with other children. Besides age, there are numbers of reasons and factors. Some of the reasons are that the children may have poor memory in remembering the letters and words, the limitation in children's attendance, the weakness in concentration, and little individual help was given at home. Whatever the problem is, paying attention and working with the individual child, giving time to help, and

maybe providing appropriate supplementary work or playing letter games for individual child all come in to overcome these problems.

Therefore, it is truly vital that children know the letter sounds, can say them correctly, know that these letter sounds are meaningful, and be able to apply their letter knowledge. Children need to be fluent at saying the sound immediately when they see the letter. These skills are necessary parts for children language skills development in oral, aural, reading, and writing. It is truly that “Early mastery is well worth the extra effort.” It is much better to get the letter sounds early and correctly from the beginning. And the same with other disciplines in learning, the children need to experience sense of achievement through their learning.

Group 1 consists of: s, a, t, i, p, n

Example:

/s/ Sound

Storyline for the /s/ sound: A child takes a dog for a walk in the country. The dog starts to bark. There is a sssssssssssssss sound and a snake slithers away.

Alternative storyline: Mom was cooking lunch. Suddenly, there was a loud sizzling sssssss sound in the kitchen. The children were curious by the sound and the smell. They asked mom what she was doing. Mom said she was frying chicken in the hot oil for their lunch.

Letter Formation and Writing: Teacher shows how to form the letter s by writing the letter s on the board. Children can form the letter in the air, on their friends' back, and etc.

Action: Children weave their arms like the snake, making s shapes, while making the sssssssssssssss sound.

Alternative Action: Children pretend to be snakes by slithering on the floor and make the sssssssssssssss sound while they slither.

Alternative Action: Children pretend to be a cook, putting chicken in the hot oil, and make sssssss sound.

Sample Words: snake, spotty, sun, sit, sand

/t/ Sound

Storyline for the /t/ sound: Some children go to a tennis match between two famous people. They have great fun watching the match. They watch the people opposite them turning their heads from side to side. The children join in turning their heads every time they hear the /t/ sound of the racket hitting the ball.

Alternative Storyline: A family is moving into a new house which fully furnished. As they are entering the house, they start to hear a strange sound. Everyone in the family start hunting for the sound. They look and look and finally found that it was the sound of the ticking big grandfather's clock that makes t t t t t t t t sound.

Letter Formation and Writing: Teacher shows how to form the letter t by writing the letter t on the board. Children can form the letter in the air, on their friends' back, and etc.

Action: Children imitate watching tennis, turning head from side to side and saying t t t t t t t t tennis.

Alternative Action: Children pretend to be a grandfather clock, standing still with arms swaying from one side to the other, everytime the arms move to one side, make t sound as if the clock is ticking.

Further Phonics: Teacher tells the children that letter t is a tall letter.

Sample Words: tennis, teddy, top, hit, cat

Short /i/ Sound

Storyline for the short /i/ sound: The family gets a new pet white mouse. That night the mouse gets out. It jumps on the desk and knocks over the ink bottle. Ink splashes over the mouse. After that the mouse is named 'Inky'.

Letter Formation and Writing: Teacher shows how to form the letter i by writing the letter i on the board. Children can form the letter in the air, on their friends' back, and etc.

Action: Children pretend to be Inky Mouse and wiggle their fingers on the end of their nose (whiskers), and saying (squeaking) iiiiii.

Further Phonics: Teacher tells children that i is a vowel.

Sample Words: ink, Indian, imp, pin, sit

Group 2 consists of: c k, e, h, r, m, d

Example:

/c/ and /k/ Sound

Storyline for the /c/ and /k/ sound: A family goes on holiday to Spain. They go in an airplane (show writing and letter formation of n letter again and make nnnnnnn noise). It is lovely and hot in Spain. They spend the day on the beach and come back in the evening for dinner. After dinner, Spanish dancers perform in the hotel. The ladies wear bright colored dresses and have castanets which make a c and k sound.

Letter Formation and Writing: Teacher shows how to form the letter c and letter k by writing the letter c and letter k on the board. Children can form the letter in the air, on their friends' back, and etc.

Action: Children pretend to be a Spanish dancer, raise hands and snap or click fingers together as if playing castanets above their head saying cccccc or kkkkkk.

Further Phonics: Teacher tells children that letter c and letter k both make the same sound.

Sample Words: castanets, cat, clog, tractor, clock

kitten, king, kite, skip

Group 3 consists of: g, o, u, l, f, b

Example:

/g/ Sound

Storyline for the 'g' sound: A sink is blocked and full of water. A plumber is called. The sink is unblocked and as the water goes down it makes a gurgling sound g g g g g g .

Alternative Storyline: It was a very hot day, the children was playing inside the house while waiting for the ice cream man to come. They waited but the man didn't come. They were very disappointed. The next day, children heard the ringing bell sound 'g gink, g gink, g gink' sound that the ice cream man makes everyday, so they ran out and asked why the ice cream man didn't come yesterday. The ice cream man said he came, but his bell was broken so he didn't ring his bell.

Letter Formation and Writing: Teacher shows how to form the letter 'g' and tells the children it starts with a caterpillar 'c' and has a tail that goes under the line. Children can form the letter in the air, on their friends' back, and etc.

Action: Children pretend their hand is the water going round and round down the drain by making spiral and down as if water is gurgling down a plug hole, and say g g g, gurgle.

Alternative Action: Children pretend to be an ice cream man, pushing the ice cream stroller while ringing the bell to call on the customers, making ggggggg gink sound.

Sample Words: glug, gurgle, goose, girl, leg.

Short /o/ Sound

Storyline for the short 'o' sound: A family moves into a new house. In the new bedroom the children can reach the light switch from the bed. They play turning the light on and off saying o o, o o, o o – until they are stopped.

Letter Formation and Writing: Teacher shows how to form the letter 'o' and tells them it is another caterpillar 'c' letter. Children can form the letter in the air, on their friends' back, and etc.

Action: Children imagine turning switch on and off, point finger, as if pushing the switch on and off saying o o; o o; on, off.

Further Phonics: The teacher tells the children that 'o' is another vowel.

Sample Words: on, off, octopus, ostrich, pond, shop

Group 4 consists of: ai, j, oa, ie, ee, or

Example:

/ai/ Sound

Storyline for the 'ai' sound: A child cannot hear well. She keeps saying 'ai'. Her mother takes her to the doctor. The wax in her ears is removed, so there are no more ai's!

Letter Formation and Writing: This is a good time to introduce joined up writing. This and the other digraphs can be joined to reinforce the idea that although there are two letters there is only one sound.

Action: The children cup their hands over their ears, as if hard of hearing, and say ai? or ay?

Futher Phonics: The alphabet can be used to introduce letter names. The children are told that vowels can use their names as a sound. This generally happens when there are two vowels. The teacher can use the phrase 'when two vowels go walking the first does the talking'.

The long 'a' vowel has two other main ways of being written:

a-e as in cake, late, fame, same, shape, etc.

ay as in day, play, stay, way, etc. This is really the 'ai' but because it usually comes at the end, the 'i' changes to a 'y'.

Sample Words: aim, snail rain, pain, train

Group 5 consists of: z, w, ng, v, little oo, long oo

Example:

/z/ Sound

Storyline for the 'z' sound: Bees fly around in the garden. They go from flower to flower. Every time they fly they make a zzzzzzz sound.

Alternative Storyline: Children plays "go to sleep" game with the teacher. Whenever the teacher says the command "go to sleep!" the children must go to sleep right away and stop everything that they are doing.

Letter Formation and Writing: Teacher shows how to form the letter 'z'. Children form the letter in the air, on their friends' back, with their bodies, and/or etc.

Action: Children pretend to be bees by keeping their elbows in and flapping their arms and hands up and down, saying zzzzzzz.

Alternative Action: Children pretend to go to sleep when they hear the command "go to sleep!", putting their head down, closing their eyes, going to sleep, and saying zzzzzzz until the teacher asks them to wake up.

Sample Words: zebra, buzz, zoo, zip, fizzy

Group 6 consists of: y, x, ch, sh, voiced th, unvoiced th

Example:

/y/ Sound

Storyline for the 'y' sound: A family goes shopping. The children choose a yellow yogurt to have after dinner. They eat the yogurts saying yyyyyyyummy, yyyyyyyyellow, yyyyyyyyogurt.

Letter Formation and Writing: Teacher shows how to form the letter 'y' and tells the children that it has a tail that goes under the line. Children form the letter in the air, on their friends' back, with their bodies, and/or etc.

Alternative Storyline: A teenager boy was upstairs in his room, listening to a loud music. His mom was downstairs, cooking in the kitchen. Then the phone rings, it was for the boy.

His mom called her son 'Phone, Yak!'. Yak is the name she always call him rather than his first name because he was always huge since he was born. There was no answer. She tried again, this time very loud 'Phone, Yakkkkkkkk!'. Now there was a respond 'Yyyyyyy yes mom!'

Action: Children pretend to eat yogurt from a spoon. With each spoonful they say y y y y y y y yogurt.

Alternative Action: Children pretend to be agreeing on something, nodding their heads and say yyyyyyy yes!

Further Phonics: The letter 'y' is a consonant as in yellow, you, yell, yap, etc. it can also be a short or long 'i' vowel:

short i ... baby, funny, pyramid, etc.

long I ... fly, my, sly, scythe, etc.

Sample Words: yogurt, yellow, yo-yo, yes, yard

Group 7 consists of: qu, ou, oi, ue, er, ar

Example:

/qu/ Sound

Storyline for the 'qu' sound: A family goes to the park to feed the ducks. They pretend to be ducks and say qu qu qu qu qu qu qu quack.

Letter Formation or Writing: Teacher shows how to form the letter 'q' and tells the children that it has a tail that goes under the line. Children form the letter in the air, on their friends' back, with their bodies, and/or etc.

Action: Children make their hands into a duck's bill or beak with hinged hands, while saying qu qu qu qu qu qu qu quack. The children can be told that the two letters 'qu' make two sounds 'k-w'. When the children hear the sounds 'kw' in a word, it is generally written as 'qu'.

Sample Words: quack, queen, quick, quiet, squirrel

ภาคผนวก ค

แบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist

แบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschooler Assessment Checklist

เป็นแบบประเมินที่ปรับมาจากแบบประเมินของ NAEYC ซึ่งวัดความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ทางด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ ในแบบประเมินนี้จะมีรายละเอียดที่วัดทักษะการฟัง (Aural Skill) 2 ข้อ ทักษะการพูด (Oral Skill) 4 ข้อ ทักษะการอ่าน (Reading Skill) 3 ข้อ และทักษะการเขียน (Writing Skill) 2 ข้อ ครูเป็นผู้ประเมินเด็กปฐมวัยว่า เด็กแสดงออกทางพฤติกรรมให้เห็นถึงทักษะเหล่านี้ บ่อย บางครั้ง หรือ ไม่เคยแสดงออกให้เห็นเลย ครูเป็นผู้สังเกตเห็นข้อแตกต่างครูอาจต้องพิจารณาหาข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่แสดงออกถึงพฤติกรรมนั้นมากขึ้น

แบบประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ

Preschooler Assessment Checklist

	LANGUAGE AND EMERGING LITERACY SKILLS	obs. No.	not yet	sometimes	often	Comments
Aural skill 1	Recalls words in a song or finger play (a young child might remember a simple chorus and older child words to an entire song or finger play)	1.				
		2.				
Aural skill 2	Follow directions (a child can follow either one, two, or three steps directions)	1.				
		2.				
Oral skill 1	Uses words to communicate ideas and feelings (explain reasons for action, states feelings with reasons for them)	1.				
		2.				
Oral skill 2	Talk with other children during daily activities (younger children may pay little attention to each others remarks; older children may engage in extensive dialogue)	1.				
		2.				
Oral skill 3	Participates in group discussions (offers a word or phrase in response to teacher questions, presents an idea in sentences in group discussions)	1.				
		2.				
Oral skill 4	Uses compromise and discussion to resolve conflicts (asks to trade one toy for another, asks teacher for help when dealing with others who are less able to resolve a conflict)	1.				
		2.				
Reading skill 1	Tells a story in sequence, following the pictures in a book (tells or talk about what's happening in pictures on each page, tells a connected narrative using pictures as cues)	1.				
		2.				
Reading skill 2	Composes a story, letter, or song (tells the story to go with a picture or scribble, invents series of related actions/episodes during dramatic play, dictates a letter or story to teacher)	1.				
		2.				

	LANGUAGE AND EMERGING LITERACY SKILLS	obs. No.	not yet	sometimes	often	Comments
Reading skill 3	Demonstrates knowledge of how to use a book turns pages, look at book from front to back, "reads" pages from top to bottom and left to right	1.				
		2.				
Writing skill 1	Makes and explains representational drawings (announces that a circle in painting is the sun, put arms, legs, or facial features on person, makes a drawing with several people or objects)	1.				
		2.				
Writing skill 2	Demonstrates an interest in using writing for a purpose (Scribbles or dictates a sign to label something or state message. Uses scribbles, letter- like shapes, or words to make list, creates some sorts of written products and labels it a letter)	1.				
		2.				

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ

Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4)

พรีสคูล แลงเคจ สเกล โฟท เอดิชั่น สกรีนนิ่ง เทส (พีแอลเอส โฟ)

แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ
Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test
(PLS-4 Screening Test)

งานวิจัยนี้ใช้แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เรียกว่า Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test หรือ PLS-4 Screening Test เป็นแบบทดสอบที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยอายุ 3 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนซึ่งสร้างขึ้นโดย ไอล่า ลี ซิมเมอร์แมน (Irla Lee Zimmerman) ไวโอเลต จี สไตลเนอร์ (Violette G. Steiner) และ โรเบอร์ต้า อีแวลด์ ฟอนด์ (Roberta Evatt Pond) ใช้ระยะเวลาในการทดสอบประมาณ 5 ถึง 10 นาทีต่อการทดสอบเด็ก 1 คน แบบทดสอบประกอบด้วย คู่มือครู แบ่งออกเป็น 5 ส่วนย่อย และแบบฟอร์มสำหรับเก็บข้อมูล ซึ่งผู้ดำเนินการทดสอบเลือกใช้ส่วนที่เหมาะสมกับอายุของเด็ก รายละเอียดย่อยของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) มีดังต่อไปนี้คือ

- จุดประสงค์ของแบบทดสอบ

- 1. เพื่อทดสอบความสามารถต่าง ๆ ทางด้านภาษา (Language Abilities)**
 - ทักษะต่าง ๆ ทางด้านการรับภาษา (Receptive Language Skills)
 - ทักษะต่าง ๆ ทางด้านการแสดงออกทางภาษา (Expressive Language)
- 2. เพื่อทดสอบความรู้ความสามารถต่าง ๆ ทางด้านการพูด (Speech abilities)**
 - ทักษะทางด้านการออกสำเนียง (Articulation)
 - ทักษะทางด้านการพูดอย่างต่อเนื่อง (Connected Speech)
- 3. เพื่อทดสอบทักษะต่าง ๆ ทางด้านการสื่อสาร (Communication Skills)**
 - ทักษะต่าง ๆ ทางการใช้ภาษาในสังคม (Social Skills)
 - ทักษะต่าง ๆ ทางการใช้ภาษาระหว่างบุคคล (Interpersonal Skills)
- 4. เพื่อทดสอบและค้นหาความบกพร่องทางภาษาและการพูด (Speech and Language Disorders)**
 - การพูดติดอ่าง (Stuttering)
 - ปัญหาทางด้านการออกเสียง (Voice Disorders)

- บุคคลที่ถูกทดสอบและประเมินผล

บุคคลที่ถูกทดสอบและประเมินผลคือ เด็กปฐมวัย แบ่งได้ออกเป็น 4 กลุ่มตามระดับอายุคือ

1. 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน
2. 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน

3. 5 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน

4. 6 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน

ซึ่งในแต่ละกลุ่มของระดับอายุจะมีแบบทดสอบและการประเมินผลที่แตกต่างกันออกไป

- บุคคลที่ดำเนินการทดสอบและทำการวัดประเมินผล

บุคคลที่สามารถดำเนินการทดสอบและประเมินผลได้แก่

1. ครู
2. ผู้ชำนาญทางด้านการพูดและภาษา (Speech-Language Pathologists)
3. นักการศึกษาที่สามารถวินิจฉัยปัญหาทางภาษา (Educational diagnosticians)
4. ผู้ชำนาญหรือหมอทางด้านพัฒนาการเด็ก (Developmental Pediatrists)
5. มืออาชีพที่มีประสบการณ์ทางด้านการทดสอบเด็ก (Professionals)
6. ครูผู้ช่วย (Teacher aides or Paraprofessionals) สามารถทำการทดสอบและทำการประเมินผลได้ถัดเมื่อมีบุคคลที่ถูกฝึกดำเนินการทดสอบมาช่วยดูแลการดำเนินการทดสอบและการประเมินผล

บุคคลทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นต้องมีความเข้าใจในจุดประสงค์ของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) และมีความคุ้นเคยในการแปลผลในการประเมิน

- เวลาในการดำเนินการทดสอบ

1. เวลาที่เหมาะสมควรในการทำการทดสอบต่อแบบทดสอบหนึ่งฉบับ ควรอยู่ที่ประมาณ 5 ถึง 10 นาทีต่อรายบุคคล แต่เนื่องจากแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) นี้ไม่ใช่แบบทดสอบที่เน้นเวลา (timed test) ดังนั้นในการทดสอบต้องแน่ใจว่าผู้ดำเนินการทดสอบต้องให้เวลาที่พอเพียงแก่เด็กในการตอบคำถามแต่ละข้อคำถาม
2. เวลาที่เหมาะสมสำหรับการตอบแต่ละข้อคำถามในฉบับทดสอบอยู่ประมาณ 10 วินาทีต่อข้อคำถาม ผู้ดำเนินการทดสอบควรสังเกตและอย่ากดดันให้เด็กตอบแต่ละข้อคำถามเร็วเกินไป โดยต้องให้เวลาที่เพียงพอเมื่อเด็กกำลังใช้ความคิดในการหาคำตอบอยู่
3. ในกรณีที่เด็กขาดสมาธิในระหว่างการทดสอบ ซึ่งทำให้เด็กไม่สามารถตอบข้อคำถามได้อย่างต่อเนื่อง ให้นำเด็กเข้าสู่การทดสอบทั้งหมดใหม่อีกครั้ง โดยวิธีเบี่ยงเบนความสนใจ

(redirect) และถ้าเด็กยังขาดสมาธิในการทดสอบอีก ผู้ดำเนินการทดสอบสามารถให้เด็กทำการทดสอบในเวลาอื่นได้

- แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)

แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ประกอบด้วย คู่มือครู (Teacher's Manual) ซึ่งแยกได้ออกเป็น 5 ส่วนดังต่อไปนี้

1. ส่วนที่ 1 เป็นแบบทดสอบสำหรับเด็ก อายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน
2. ส่วนที่ 2 เป็นแบบทดสอบสำหรับเด็ก อายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน
3. ส่วนที่ 3 เป็นแบบทดสอบสำหรับเด็ก อายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน
4. ส่วนที่ 4 เป็นแบบทดสอบสำหรับเด็ก อายุ 6 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน
5. ส่วนที่ 5 เป็นข้อมูลทางด้านเทคนิค (Technical information)

ในส่วนที่ 1 ถึง 4 แบบทดสอบจะประกอบด้วยสิ่งเหล่านี้คือ

1. คำสั่งทั่วไป คือ คำสั่ง คำถาม และคำพูดในแต่ละข้อคำถามสำหรับผู้ดำเนินการประเมิน ซึ่งจะเป็นตัวอักษร สีน้ำเงิน ส่วนคำสั่งอื่นๆเช่น การบอกใบ้ในข้อคำถามจะอยู่ในวงเล็บ
2. ตัวอย่างของคำตอบที่ถูกต้องเป็นตัวอักษร สีแดง ตัวอย่างคำตอบที่มีอยู่ในคู่มือครูนี้ ไม่ได้เป็นคำตอบที่ถูกต้องทั้งหมดที่เด็กสามารถตอบได้ คำตอบที่ถูกเลือกมาเป็นเพียงแค่ตัวอย่างแนวคำตอบที่เด็กส่วนใหญ่เลือกตอบ คำตอบที่ผิดหรือคำตอบที่ถูกแค่บางส่วน จะถูกให้คะแนนเป็นคำตอบที่ผิด หลักเกณฑ์ของการประเมินผลและการให้คะแนนในบางข้ออยู่ทางด้านซ้ายของหน้ากระดาษของผู้ดำเนินการทดสอบ
3. การใช้รูปภาพในการประเมิน รูปภาพจะอยู่ที่หน้ากระดาษของเด็ก ส่วนข้อมูลอื่นๆและคำถามของข้อคำถามจะอยู่ที่หน้ากระดาษของผู้ทำการประเมิน เด็กและผู้ทำการประเมินจะนั่งตรงกันข้ามซึ่งกันและกัน
4. ข้อคำถามหรือ (Item) ที่มีอยู่ในส่วนที่ 1, 2, 3, 4 จะมีความแตกต่างกันไปตามจำนวนข้อคำถาม ความยากง่าย และตามความเหมาะสมของอายุเด็ก
 - ส่วนที่ 1 มีข้อคำถาม 5 ข้อ
 - ส่วนที่ 2 มีข้อคำถาม 5 ข้อ
 - ส่วนที่ 3 มีข้อคำถาม 6 ข้อ
 - ส่วนที่ 4 มีข้อคำถาม 6 ข้อ

ส่วนที่ 5 เป็นส่วนที่บอกถึงข้อมูลต่างๆทางเทคนิค ประกอบด้วย บทที่ 1 และ 2

บทที่ 1 ประกอบด้วยภาพรวมของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)

บทที่ 2 ประกอบด้วยวิธีการดำเนินการจัดการทดสอบและการให้คะแนน

บทที่ 3 ประกอบด้วยแบบทดสอบ หลักฐานการพัฒนาแบบทดสอบ หลักฐานความแม่นยำ และความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

3 บทที่กล่าวมาข้างต้นนี้ประกอบด้วยหัวข้อย่อยดังต่อไปนี้

- บทที่ 1 ภาพรวมของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)

1. จุดประสงค์ของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)

2. คุณสมบัติของผู้ดำเนินการทดสอบ

3. ความรับผิดชอบในการใช้แบบทดสอบ

4. ข้อคำถามและการดำเนินการทดสอบ

1.1 เวลาในการดำเนินการทดสอบ

1.2 เกณฑ์ในการประเมินผลการทดสอบ

5. ส่วนประกอบของแบบทดสอบ

1.1 คู่มือครู

1.2 แบบฟอร์มการเก็บข้อมูล

- บทที่ 2 วิธีการดำเนินการจัดการทดสอบและการให้คะแนนแบบทดสอบ

1. หลักเกณฑ์การทดสอบทั่วไป

1.1 การคำนวณอายุของเด็ก

1.2 การจัดการทดสอบข้อคำถาม

1.3 ภาษา

1.4 การออกสำเนียง

1.5 การพูดอย่างต่อเนื่องและทักษะการใช้ภาษาในสังคมและระหว่างบุคคล

1.6 การพูดติดอ่าง

1.7 ปัญหาทางด้านการออกเสียง

1.8 สรุปผลการทดสอบ

2. นัยในการปฏิบัติ

- บทที่ 3 หลักฐานการพัฒนาแบบทดสอบ หลักฐานความแม่นยำและความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

1. การพัฒนาแบบทดสอบ

- 1.1 การเลือกข้อคำถามสำหรับส่วนของภาษาและการออกสำเนียง
- 1.2 การพัฒนาทักษะทางด้านการพูดอย่างต่อเนื่อง ทักษะการใช้ภาษาในสังคม และระหว่างบุคคล การพูดติดอ่าง ส่วนของการออกเสียงและการสรุปผลการทดสอบ
- 1.3 การพัฒนาหลักเกณฑ์ในการให้คะแนน
2. หลักฐานความแม่นยำของแบบทดสอบ
 - 2.1 หลักฐานเสถียรภาพ (Stability) ของการทดสอบและการทดสอบซ้ำ
3. หลักฐานความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ
 - 3.1 หลักฐานพินิจฐาน ของข้อความ (Content)
 - 3.2 หลักฐานพินิจฐาน ของแนวทางคำตอบ
 - 3.3 หลักฐานพินิจฐาน ของความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นๆ
 - 3.3.1 การศึกษาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)
 - 3.3.2 ความแม่นยำของการแบ่งประเภทของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)
 - 3.3.2.1 แบบทดสอบ (Screening Test) สำหรับแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)
 - 3.3.3 ความแม่นยำของการแบ่งประเภทของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) สำหรับในการประเมินพื้นฐานต่างๆทางภาษาของเด็กก่อนนุบาล
 - 3.3.4 หลักฐานการวินิจฉัยความแม่นยำของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)
 - 3.3.5 หลักฐานพื้นฐานของผลที่ตามมาในการทดสอบ
 - 3.4 สรุปผล
4. ผู้ดำเนินการทดสอบ
5. พจนานุกรม
6. รายการของรูปภาพต่างๆ
 - รูปภาพ 2.1 ตัวอย่างการจัดที่นั่ง
 - รูปภาพ 2.2 ตัวอย่างการคำนวณอายุของเด็ก
 - รูปภาพ 2.3 ตัวอย่างการให้คะแนนข้อคำถามทางภาษา

รูปภาพ 2.4 ตัวอย่างการออกสำเนียง

รูปภาพ 2.5 ตัวอย่างการออกสำเนียงอย่างต่อเนื่อง การใช้ภาษาในสังคมและระหว่างบุคคล

รูปภาพ 2.6 ตัวอย่างการพูดติดอ่าง

รูปภาพ 2.7 ตัวอย่างข้อคำถามด้านการออกเสียง

รูปภาพ 2.8 ตัวอย่างผลการสรุปแบบทดสอบ

7. รายการตารางต่างๆ

ตาราง 1.1 เกณฑ์การให้คะแนน

ตาราง 3.1 การศึกษาลักษณะประชากรตัวอย่างของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) โดยเพศ เชื้อชาติ ภูมิศาสตร์ และระดับการศึกษาของผู้เลี้ยงดู

ตาราง 3.2 ตัวอย่างประชากรตามอายุ

ตาราง 3.3 ค่าเฉลี่ยของแบบทดสอบและแบบทดสอบที่ถูกทำซ้ำ (Retest) และความคงทนของค่าสัมประสิทธิ์ (Stability Coefficients) สำหรับแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ทางด้านภาษา

ตาราง 3.4 ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ของตัวอย่างประชากรโดยเพศ เชื้อชาติ ภูมิศาสตร์ และระดับการศึกษาของผู้เลี้ยงดู

ตาราง 3.5 ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ของตัวอย่างประชากรโดยอายุ

ตาราง 3.6 ค่าเฉลี่ยและ Standard Deviation ของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ด้านความเที่ยงตรง จากการศึกษาคะแนนทั้งหมด ด้านภาษาและอายุ

ตาราง 3.7 ความแม่นยำของแบบทดสอบย่อยประเภทต่างๆในแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) โดยใช้ Transformed Score และคะแนนรวมทางภาษาทั้งหมด

ตาราง 3.8 ความแม่นยำของแบบทดสอบย่อยประเภทต่างๆในแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition

Screening Test (PLS-4 Screening Test) โดยใช้ Transformed Score และ
บางส่วนของคะแนนรวมทางภาษา

ตาราง 3.9 ความแม่นยำของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ

Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening
Test) โดยใช้ Transformed Score และ CELF 2 Core Language Score

ตาราง 3.10 ประเภทของความผิดปกติทางภาษา (Language Disorders) ใน
แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth
Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) โดยใช้ Criterion Scores

สำหรับตัวอย่างประชากร (Matched Samples) ($n = 111$ pairs)

ตาราง 3.11 ประเภทของความผิดปกติทางภาษาโดยใช้แบบทดสอบความสามารถ
ทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test
(PLS-4 Screening Test) สำหรับตัวอย่าง (Matched Samples) และ PPP และ
NPP สำหรับ Four Base Rates ($n = 111$ pairs)

หัวข้อย่อยของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)

หัวข้อย่อยของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale
Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test) ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ
คือ

1. แบบทดสอบทางด้านภาษามี 6 หัวข้อย่อย
2. แบบทดสอบการออกสำเนียงมี 10 หัวข้อย่อย
3. มีเช็คลิสต์ (Checklists) ต่างๆที่สามารถประเมินการพูดอย่างต่อเนื่อง ทักษะการใช้ภาษา
เพื่อการสื่อสาร ทักษะการใช้ภาษาในสังคมและระหว่างบุคคล การพูดติดอ่าง และ
ลักษณะของการออกเสียง

สิ่งอื่นๆของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition Screening Test (PLS-4 Screening Test)

1. แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ Preschool Language Scale Fourth Edition
Screening Test (PLS-4 Screening Test) มีการวัดแบบ Norm-Reference Measure การ
วัดชนิดนี้สามารถให้คะแนนเด็กในแต่ละช่วงอายุได้
2. เป็นแบบทดสอบที่สามารถจำแนกได้ว่า เด็กคนไหนมีความจำเป็นที่ต้องทดสอบเพิ่มเติมทาง
ความสามารถด้านการพูดและการใช้ภาษา (Speech and Language Ability)

3. เป็นแบบทดสอบที่สามารถดำเนินการทดสอบได้ง่ายและสามารถให้ผลลัพธ์เป็นคะแนนได้
4. เป็นแบบทดสอบที่สามารถบอกได้ว่า เด็กมีความสามารถทางภาษาหรือไม่ จากการรวมคะแนนว่าผ่านเกณฑ์กำหนดหรือไม่
5. เป็นแบบทดสอบที่ใช้มากับเด็กชั้นอนุบาล 3 หรือ Kindergarten และเด็กชั้นประถมศึกษา 1 (1st grade) เพื่อวัดทักษะต่างๆที่ได้ระบุไว้ในจุดประสงค์

แบบฟอร์มการเก็บข้อมูล (Record Forms)

นอกจากคู่มือครู PLS-4 Screening Test แล้ว ผู้ประเมินจำเป็นต้องใช้แบบฟอร์มการเก็บข้อมูลควบคู่ไปในการทดสอบเด็กด้วย ซึ่งแบบฟอร์มการเก็บข้อมูลนี้ มีอยู่ 4 แบบ 4 สี ใช้ในช่วงอายุของเด็กที่แตกต่างกันคือ

1. แบบฟอร์มสีแดงสำหรับเด็กอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน
2. แบบฟอร์มสีเขียวสำหรับเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน
3. แบบฟอร์มสีน้ำเงินสำหรับเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน
4. แบบฟอร์มสีม่วงสำหรับเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน

ในการประเมิน ผู้ทำการประเมินจะอ่าน พูด คำถามหรืออ่านคำสั่งตามที่ระบุไว้ในคู่มือครู หลังจากที่เด็กตอบแล้ว ผู้ทำการประเมินจะวิเคราะห์คำตอบของเด็ก แล้วใส่ผลลงในช่องว่างสำหรับคำตอบ วิธีการให้คะแนนของแต่ละข้อคำถามและการรวมคะแนนในแต่ละหัวข้อจะมีเกณฑ์ระบุไว้ในแบบฟอร์มและคู่มือ คะแนนที่รวมออกมาในแต่ละหัวข้อนั้น เมื่อรวมคะแนนทั้งหมดของแต่ละข้อคำถาม เกณฑ์ของคะแนนจะบอกได้ว่า เด็กทำแบบทดสอบในหัวข้อนั้นผ่านหรือไม่

ภาคผนวก จ
แบบประเมินเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

แบบประเมินพฤติกรรม เพื่อวัดเจตคติของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
(สำหรับครูตอบ)

ชื่อ – นามสกุล (เด็ก)

ชื่อ – นามสกุล (ครู)

วันที่ประเมิน

ในการวัดเจตคติทางด้านภาษาอังกฤษของเด็กแต่ละคน ขอให้ท่านสังเกตพฤติกรรมของเด็ก
ในบริบทต่อไปนี้

1. จากการทำกิจกรรมในชั้นเรียน
2. จากพฤติกรรมนอกห้องเรียน
3. จากการพูดคุยกับเด็กในเรื่องทั่วไป
4. จากการพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับผลงานที่เด็กสร้างสรรค์ขึ้น
5. จากการใช้ภาษาอังกฤษ

ผลการวัดเจตคตินี้จะมีประโยชน์ในการศึกษาเจตคติของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษ เป็น
ภาษาที่สอง ข้อมูลทุกอย่างจะถือเป็นความลับ เพื่อใช้ในการวิจัยเท่านั้น และขอให้ท่านจัดส่งข้อมูลนี้
กลับมาที่ผู้วิจัยโดยตรง ดังนั้นจึงโปรดขอให้ท่านตอบแบบวัดเจตคตินี้ตามความเป็นจริง

คำชี้แจง : ชี้ตเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมการแสดงออกของเด็ก

รายการ	ไม่เคย เลย	น้อย ครั้ง	บ่อยครั้ง	สม่ำเสมอ
1. สบตากับครู				
2. ทำสิ่งที่ครูมอบหมายตามกำหนด				
3. เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับเพื่อน				
4. ช่วยเหลือครูเมื่อมีโอกา				
5. ช่วยเหลือเพื่อนเมื่อมีโอกา				
6. ชื่นชมในผลงานของตนเอง				
7. ชื่นชมและยอมรับผู้อื่น				
8. กล้าแสดงความคิดเห็น				
9. สงสัย/สอบถามในเรื่องต่าง				
10. ตั้งใจในการทำกิจกรรม				
11. สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว				
12. มีความเพียรพยายามในการทำงาน				
13. ทำตามคำสั่งที่ครูบอก				
14. พุดหรือร้องเพลงตาม				

รายการ	ไม่เคย เลย	น้อย ครั้ง	บ่อยครั้ง	สม่ำเสมอ
15. ใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรม 16. ใช้คำศัพท์ใหม่ๆจากการเรียนรู้ 17. ใช้คำศัพท์เก่า 18. ผสมผสานคำศัพท์เก่าและใหม่ 19. พูดประโยคอัตโนมัติ 20. เลียนแบบท่าทาง คำพูด และสำเนียงจากครู 21. สะกดการเปล่งเสียงแบบสัทศาสตร์ (Phonetic) 22. สะกดคำ 23. ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับครูและ เพื่อนในห้อง 24. ชอบทำกิจกรรม 25. แสดงและนำเสนอผลงานของตนเองต่อครูและ เพื่อน 26. ขอความช่วยเหลือจากครูและเพื่อนเมื่อจำเป็น 27. ชอบและอ่านตามสิ่งที่ครูเขียนลงบนผลงาน 28. ตื่นตัวในการทำกิจกรรม 29. ทำกิจกรรมกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน 30. บอกความรู้สึกและความต้องการในการเรียน				

ขอขอบคุณอย่างยิ่งสำหรับความร่วมมือของท่าน

.....
ผู้ประเมิน

แบบประเมินพฤติกรรม เพื่อวัดเจตคติของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
(สำหรับผู้ปกครองตอบ)

ชื่อ – นามสกุล (เด็ก)

ชื่อ – นามสกุล (ผู้ปกครอง)

วันที่ประเมิน

ในการวัดเจตคติทางด้านภาษาอังกฤษของเด็กแต่ละคน ขอให้ท่านสังเกตพฤติกรรมของเด็ก
ในบริบทต่อไปนี้

1. จากการทำกิจกรรมในชั้นเรียน
2. จากพฤติกรรมนอกห้องเรียน
3. จากการพูดคุยกับเด็กในเรื่องทั่วไป
4. จากการพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับผลงานที่เด็กสร้างสรรค์ขึ้น
5. จากการใช้ภาษาอังกฤษ

ผลการวัดเจตคตินี้จะมีประโยชน์ในการศึกษาเจตคติของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ข้อมูลทุกอย่างจะถือเป็นความลับเพื่อใช้ในการวิจัยเท่านั้น และขอให้ท่านจัดส่งข้อมูลนี้กลับมาที่ผู้วิจัยโดยตรง ดังนั้นจึงโปรดขอให้ท่านตอบแบบวัดเจตคตินี้ตามความเป็นจริง

คำชี้แจง : ชี้ตเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมการแสดงออกของเด็ก

รายการ	ไม่เคย เลย	น้อย ครั้ง	บ่อยครั้ง	สม่ำเสมอ
1. ทำตามข้อตกลงได้				
2. ทำสิ่งที่มอบหมายตามกำหนด				
3. ร่วมทำกิจกรรมกับผู้ปกครอง				
4. ช่วยเหลือผู้ปกครองเวลาทำกิจกรรม				
5. ชื่นชมในผลงานที่ร่วมทำกับผู้ปกครอง				
6. กล้าแสดงความคิดเห็น				
7. สงสัย/สอบถามในเรื่องต่างๆ				
8. ตั้งใจในการทำกิจกรรม				
9. สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว				
10. มีความเพียรพยายามในการทำงาน				
11. พูดหรือร้องเพลงร่วมกับผู้ปกครอง				
12. ใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรม				

รายการ	ไม่เคย เลย	น้อย ครั้ง	บ่อยครั้ง	สม่ำเสมอ
13. ใช้คำศัพท์ใหม่ๆจากการเรียนรู้ 14. ใช้คำศัพท์เก่า 15. ผสมผสานคำศัพท์เก่าและใหม่ 16. พูดประโยคอัตโนมัติ 17. อธิบายเนื้อเรื่องของนิทานที่ได้ฟังมาจากโรงเรียน 18. ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น 19. ภูมิใจในตนเองจากการทำกิจกรรม 20. ชอบทำกิจกรรม 21. แสดงและนำเสนอผลงานของตนเองจากที่โรงเรียน ต่อผู้ปกครอง 22. ขอความช่วยเหลือจากผู้ปกครองเมื่อจำเป็น 23. ไม่อายที่จะพูดภาษาอังกฤษ 24. สนใจของการบ้าน 25. ชอบและพยายามอ่านสิ่งที่ครูเขียนลงบนผลงาน 26. ทำกิจกรรมกับผู้ปกครองอย่างสนุกสนาน 27. บอกความรู้สึกและความต้องการในการเรียน				

ขอขอบคุณอย่างยิ่งสำหรับความร่วมมือของท่าน

.....
ผู้ประเมิน

ภาคผนวก จ
แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

ชื่อ – นามสกุล (เด็ก)

ชื่อ – นามสกุล (ผู้ปกครอง)

วันที่ประเมิน

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก เป็นแบบสัมภาษณ์ชนิดไม่มีโครงสร้าง จัดทำเพื่อ
สอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กที่มี
ประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ความสามารถทางภาษาทั้ง 4 ของเด็ก ซึ่งได้แก่ ความสามารถด้าน การฟัง พูด อ่าน
และเขียน

2. เจตคติที่เด็กมีต่อภาษาอังกฤษ

ภาคผนวก ข

แบบสำรวจความคิดเห็นต่อซองการบ้าน (Homework Package)

แบบสำรวจความคิดเห็นต่อชองการบ้าน (Homework Package)

ชื่อ – นามสกุล (เด็ก)

ชื่อ – นามสกุล (ผู้ปกครอง)

คำชี้แจง แบบสำรวจความคิดเห็นนี้ เป็นการประเมิน “ชองการบ้าน” (Homework Package) ตามกิจกรรมที่ท่านได้กระทำร่วมกับเด็ก หรือสังเกตเห็นในพฤติกรรมของเด็ก เมื่ออ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นของท่านในแต่ละข้อความ โดยใช้เกณฑ์ในการประเมินดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มาก
ระดับ 3	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	น้อย
ระดับ 1	หมายถึง	น้อยที่สุด

หัวข้อ	รายการ	ระดับความเหมาะสม หรือเพียงพอ				
		5	4	3	2	1
1	การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในกิจกรรม					
2	การมีส่วนร่วมของนักเรียนในกิจกรรม					
3	เด็กมีความเพลิดเพลิน สนุกสนาน และมีความสุข					
4	เด็กมีความสามารถตรงกับที่ระบุไว้ในชองการบ้าน					
5	ความยากง่ายของกิจกรรมในชองการบ้าน					
6	มีการใช้ สื่อ อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเนื้อหา					
7	มีความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาที่เรียน					
8	กิจกรรมเป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด					
9	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้เป็นไปตามที่กำหนดในชองการบ้าน					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ภาคผนวก ซ

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P เรื่อง

การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ.....นามสกุล.....

ตำแหน่ง.....สถานที่ทำงาน.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในตารางประเมินคุณภาพ

1. กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องประเมิน 3 ระดับ ตามความคิดเห็นของท่าน
หลังจากตรวจสอบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เนื้อหา แผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 6P และแบบประเมิน
2. ในแต่ละช่องการประเมินได้กำหนดค่าระดับคะแนนไว้ดังนี้

1	หมายถึง	เห็นด้วยว่าเหมาะสม ถูกต้อง และชัดเจน
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจโปรดชี้แนะประเด็นที่สมควรปรับแก้
-1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยว่าเหมาะสม ถูกต้อง และชัดเจน

แบบประเมิน

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

คำชี้แจง

1. วัตถุประสงค์ของการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพื่อเป็นแนวทางให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยนำไปจัดการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษในด้าน การฟัง พูด อ่าน เขียน และส่งเสริมเจตคติที่ดี ต่อภาษาอังกฤษ สำหรับเด็กปฐมวัย อายุ 3-6 ปีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และมีความจำเป็นต้องให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

2. ประโยชน์ที่เกิดจากผลการประเมินคุณภาพของผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำไปปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้ให้มีคุณภาพสูงขึ้น ซึ่งจะนำไปทดลองใช้และขยายผลต่อไป

รายการประเมิน	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			หมายเหตุ
	-1	0	1	
1. รูปแบบ				
1.1 การอธิบายความหมายและความสำคัญของรูปแบบ				
1.2 จุดมุ่งหมายของรูปแบบ				
1.3 แนวคิดทฤษฎีพื้นฐานที่นำไปสู่การกำหนดกรอบแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ				
1.4 แนวคิดพื้นฐานในการสร้างรูปแบบที่พัฒนามาจากแนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษา				
1.5 ความสอดคล้องระหว่างความเป็นมาของรูปแบบกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน				
1.6 ความสอดคล้องระหว่างแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานกับองค์ประกอบของรูปแบบ				
1.7 ความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของรูปแบบกับหลักการเรียนรู้				
รู้ภาษาอังกฤษ 6P (6P Model)				
1.8 ความสอดคล้องระหว่างหลักการของรูปแบบกับจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์				
1.9 ความสอดคล้องระหว่างหลักการของรูปแบบกับสาระการเรียนรู้				
1.10 ความสอดคล้องระหว่างหลักการของรูปแบบกับกระบวนการเรียนรู้				
1.11 ความสอดคล้องระหว่างรูปแบบกับการประเมินผล				
2. แผนการสอน				
2.1 ความชัดเจนของหัวข้อ				
2.2 ความชัดเจนของเนื้อหา				
2.3 ความชัดเจนของวัตถุประสงค์				
2.4 ความชัดเจนของกิจกรรม				
2.5 ความชัดเจนของขั้นตอนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ				
6P (6P Model)				
2.6 ความชัดเจนของสื่อการสอน				
2.7 ความชัดเจนของวิธีการประเมินผล				
2.8 ความเหมาะสมของระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรม				
2.9 ความชัดเจนของภาษาทำให้ผู้ประเมินเข้าใจได้ง่าย				
2.10 ความสอดคล้องของสาระการเรียนรู้				
2.11 แผนการสอนมีความเหมาะสมกับ อายุ วุฒิภาวะ และพัฒนาการของเด็ก				
3. แบบประเมิน				
3.1 ความสอดคล้องของสาระในแผนการสอนกับการประเมินผล				
3.2 ความชัดเจนของภาษาทำให้ผู้ประเมินเข้าใจได้ง่าย				
4. โดยภาพรวมแผนการสอนที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมสำหรับให้ครูนำไปใช้ในการสอนเด็กปฐมวัยไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง				

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบต่างๆของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ตามรายการประเมินที่กำหนดไว้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านและได้โปรดให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมลงในช่องว่าง ท้ายรายการประเมิน ขอขอบพระคุณอย่างสูงในความร่วมมือของท่าน

ปิยลักษณ์ อัครรัตน์
ผู้วิจัย

ภาคผนวก ญ
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

จำนวนและรายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีทั้งสิ้นจำนวน 10 ท่าน มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี ผลโยธิน อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
2. อาจารย์ ดร.วรนาท รักสกุลไทย ผู้บริหารโรงเรียนเกษมพิทยา
3. อาจารย์ ดร.ศรินทร์ วิทยะสิริพันธ์ ผู้บริหารโรงเรียนและครูฝ่ายการศึกษาพิเศษของโรงเรียน St. Andrew Bangkok School
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภัสสร ผิวขาว อาจารย์ภาควิชาภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสาธิต มศว. ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
5. อาจารย์วรารมณ คลังตระกูล อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
6. อาจารย์เนตรปรียา ชุมไชโย ผู้อำนวยการโรงเรียนสอนภาษาครูเคท
7. อาจารย์สุจิตรา โตตาบ ผู้อำนวยการโรงเรียนประสาทวิทยานนทบุรี และครูภาษาอังกฤษหลักสูตร My First English Adventure สำหรับอนุบาล
8. นายวิรัช จิวัฒน์ธนากุล กรรมการผู้จัดการ บริษัท มัลติ เอดูเคชั่น จำกัด ผู้นำเข้าสื่อและหลักสูตรภาษาอังกฤษจากประเทศ อิสราเอล และ บรรณาธิการบริหาร นิตยสาร Do you know บริษัท ครอบครัวต้นคิด จำกัด
9. อาจารย์กัญญาภา มโนรักษ์ ครูภาษาอังกฤษ โรงเรียนสอนภาษาครูเคท
10. อาจารย์ธนาชาติ ฤทธิ์บำรุง ครูภาษาอังกฤษ โรงเรียนสอนภาษาครูเคท Project Manager/ Business Consultant บริษัท Infolyt

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านต่างๆ 10 ท่าน แบ่งเป็น:

1. ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาปฐมวัย จำนวน 3 ท่าน
2. ผู้เชี่ยวชาญทางหลักสูตรการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเด็ก จำนวน 2 ท่าน
3. ผู้เชี่ยวชาญทางการออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่าน
4. ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ท่าน
5. ผู้เชี่ยวชาญทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเด็ก จำนวน 1 ท่าน
6. ผู้เชี่ยวชาญทางการวัดและประเมินผล จำนวน 1 ท่าน

ภาคผนวก ฏ
แผนการดำเนินการวิจัย

แผนการดำเนินการวิจัย

ระยะที่ 1

ตอนที่ 1 : ทำการทดลองกับกลุ่มทดลองจำนวน 7 คน จัดการเรียนรู้โดยผู้วิจัยในสัปดาห์ที่ 1 และ 2 เป็นระยะ 2 สัปดาห์

สัปดาห์ \ วัน	วันจันทร์	วันอังคาร	วันพุธ	วันพฤหัสบดี
1	สร้างความคุ้นเคย	สร้างความคุ้นเคย	วัดก่อนการทดลอง	จัดการเรียนรู้
2	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้

ตอนที่ 2 : ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยครูอาสาสมัครคนที่ 1 ที่ได้รับการอบรมจากผู้วิจัย ในสัปดาห์ที่ 3, 4, 5 และ 6 เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ โดยมีผู้วิจัยคอย แนะนำ และช่วยเหลือตลอดระยะเวลาการทดลอง

สัปดาห์ \ วัน	วันจันทร์	วันอังคาร	วันพุธ	วันพฤหัสบดี
3	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	วัดก่อนการทดลอง	จัดการเรียนรู้
4	วัดระหว่างการทดลอง	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้
5	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้
6	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	วัดหลังการทดลอง	

ระยะที่ 2 : ทำการทดลองกับกลุ่มเผยแพร่ 1 จำนวน 5 คน ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยครูอาสาสมัครคนที่ 2 เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ และทำการทดลองกับกลุ่มเผยแพร่ 2 จำนวน 5 คน ดำเนินการจัดการเรียนรู้ โดยครูอาสาสมัครคนที่ 3 เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ ทั้งสองกลุ่มนี้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ในเวลาเดียวกัน

วัน สัปดาห์	วันจันทร์	วันอังคาร	วันพุธ	วันพฤหัสบดี
1	สร้างความคุ้นเคย	สร้างความคุ้นเคย	วัดก่อนการทดลอง	จัดการเรียนรู้
2	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้
3	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้
4	วัดระหว่างการทดลอง	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้
5	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้
6	จัดการเรียนรู้	จัดการเรียนรู้	วัดหลังการทดลอง	

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวปิยลักษณ์ อัครรัตน์
วันเดือนปีเกิด	17 กุมภาพันธ์ 2514
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	53/1 ซ.สุพรรณিকা 1 อินทามระ 44 ดินแดง กรุงเทพมหานคร 10400 มือถือ 089-699-1776
สถานที่อยู่ในนครนครลอสแอนเจลิส	118 Arbor Dell Rd. Los Angeles, California 90041 USA โทรศัพท์ 011661(323) 256-4853
ตำแหน่งหน้าที่การงาน และสถานที่ทำงานในปัจจุบัน	ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ บริษัท มัลติ เอดูเคชั่น จำกัด ครูสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนสอนภาษาครูเคท อาจารย์พิเศษคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

ประวัติการทำงาน

- พ.ศ. 2540 ครูอนุบาล John McCarthy School, Glendale, CA., USA.
- พ.ศ. 2541 ครูอนุบาล Sally Preschool (Korean School), Glendale, CA., USA.
- พ.ศ. 2542 อาจารย์พิเศษคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
- พ.ศ. 2545 ครูสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนสอนภาษาครูเคท
- พ.ศ. 2546 อาจารย์พิเศษคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
- พ.ศ. 2550 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
บริษัท มัลติ เอดูเคชั่น จำกัด

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2528 Hollywood High School (Silver Medal Award) เกียรตินิยมอันดับ 2
- พ.ศ. 2531 Bachelor of Arts in Child Development with the specialization in
Preschool Administration, California State University of Los Angeles.
- พ.ศ. 2539 Master of Arts in Education, Option : Elementary Teaching with the
specialization in Early Childhood Education (Special Recognition in

ประวัติการศึกษา (ต่อ)

Graduate Studies) เกียรตินิยมอันดับ 1, California State University of Los Angeles.

พ.ศ. 2551 การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (กศ.ด. การศึกษาปฐมวัย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วุฒิบัตรที่ได้รับ

- พ.ศ. 2539 Early Childhood Education Seminar : Quality and Effectiveness in Early Childhood Education Programs, University of California, Los Angeles.
- พ.ศ. 2540 Early Childhood Seminar : Administration and Supervision in School Programs, University of California, Los Angeles.
- พ.ศ. 2542 New Global Language School of Japan : A Thirty Hours on Thai Language and Culture, Rajabhat Suan Dusit University, Bangkok, Thailand.
- พ.ศ. 2542 Thai Communication for Writing and Thai Speech, Rajabhat Suan Dusit University, Bangkok, Thailand.
- พ.ศ. 2542 Teaching in English Language Program with an emphasis on Business English, Rajabhat Suan Dusit University, Bangkok, Thailand.